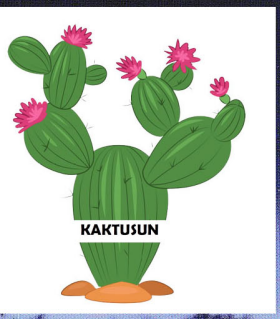
DEBBIE MACOMBER

Yıldızlı Gece

epsilon®

Aşk, davet beklemez...

Çalıştığı gazetedeki görevinden hiç memnun olmayan Carrie için iki seçenek vardı. Ya doğup büyüdüğü yere, ailesinin yanına geri dönecek ya da kariyerinde farklı bir yol çizmek için fırsat arayacaktı.
Kendisine, kimsenin ulaşamadığı ve herkesin çok merak ettiği çok satan yazar Finn ile röportaj yapması önerildiğinde bunu hiç düşünmeden kabul eden Carrie, ne kadar zor bir seçimle karşı karşıya kalacağını henüz bilmiyordu.
O güne kadar herkesten, özellikle kadınlardan uzak durmak konusunda başarılı olan Finn ise, bu davetsiz misafirin hayatını nasıl değiştireceğinden habersizdi.

THG
48111
RZS

ISBN 978-605-173-021-9
9 786051 730219

KDV'den muafatır.

₺35,00

/epsilonyayinevi
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

Yıldızlı Gece

YILDIZLI GECE

Orijinal Adı: Starry Night
Yazarı: Debbie Macomber
Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Çeviri: Kübra Tekneci
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

5. Baskı: Temmuz 2020

ISBN: 978-605-173-021-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590

© 2013 Debbie Macomber

Türkçe Yayım Hakkı: Anatolialit Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
mymatbaa34@gmail.com
Matbaa Sertifika No: 34191

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sk. No: 18 / 4-5 Taksim-İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Yıldızlı Gece

Debbie Macomber

Çeviri
Kübra Tekneci

epsilon®

Noel 2013

Sevgili Dostlarım,

Tahmin ettiğiniz gibi, Noel tutkunlarından biriyim. Şükran Günü'nden yeni yıla kadar evimizi ve bahçemizi Noel ağaçları, İsa'nın doğumunu simgeleyen tablolar, ışıklar ve çok sayıda dekorasyon malzemesi süslüyor. Yılın bu dönemini çok sevdiğim ve kendime özgü dokunuşumu katmadan bayramın geçmesine izin veremediğim için, her sene bir Noel hikâyesi yazıyorum.

Okuyucularımın çoğu bana Noel hikâyelerimden birini okuduktan sonra kitaplarımı okumaya başladıklarını söylüyorlar. Yıllar süresince, meleksi varlıkları – Shirley, Goodness ve Mercy – içeren hikâyeleri kaleme aldım ve hem sizlerin hem benim en sevdiğim hikâyelerden biri olan Bayan Miracle'ı da unutmamam gerekir. Ve bir de, bazılarını gülmekten gözlerim yaşararak yazdığım romantik komediler var.

Bu kitap benim için biraz değişik. Bu tam anlamıyla bir aşk kitabı. Bu yeryüzünde en sevdiğim yerlerden biri olan Alaska'da geçen son derece vahşi bir romantik hikâye. Eşim Wayne'le birlikte, Kutup Dairesi'nin üzerinde uç-

muş ve kuzey ışıklarını izlemiştim. Bazılarınız Midnight Sons serilerimde sırf eğlence olsun diye ortaya çıkan Sawyer O'Halloran'ı tanıyor olabilirsiniz.

Yayıncılıktaki en muhteşem takımlardan biriyle çalıştığım için çok şanslıyım. Bu hikâyeyi Shauna Summers ve Jennifer Hershey düzenlediler. Temsilcim Theresa Park, Rachel Bressler'la birlikte en hararetli amigom oldu. Random House ekibi – Libby McGuire, Susan Corcoran, Kim Hovey ve Kristin Fassler – sihirli dokunuşlarını eklemenin yanı sıra bu hikâyenin ve bütün kitaplarımın mümkün olduğunca çok tanıtıldığından emin oldular. Ve bu, dostlarım, buzdağının sadece görünen ucu. Kendi çalışanlarım – Renate Roth, Heidi Pollard, Carol Bass, Wanda Roberts, Adele LaCombe ve Katie Rouner – benim hem sağ hem de sol kolum oldular. Her birine kocaman bir teşekkür borçluyum.

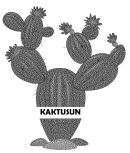
Hikâyenin detaylarından bahsetmeyi istesem de, sizi arkanıza yaslanıp kitabın sayfalarını çevirerek kendinizi hikâyeye kaptırma zevkinden mahrum bırakmak istemiyorum. Bitirdiğinizde umarım kitabı kapatıp içinizi çeker ve okuduğunuz en romantik Noel hikâyesi olduğunu düşünürsünüz.

Mutlu Noeller!

Not: Okuyucularımdan haber almak her zaman hoşuma gitmiştir. Bana Facebook'tan, internet sitem olan www.debbiemacomber.com'dan ya da P.O. Box 1458, Port Orchard, WA 98366 adresinden ulaşabilirsiniz.

Debbie Macomber

Conny ve Gina Johannesson'a
Dostluğunuza ve yeteneğinize minnettarım

Birinci Bölüm

Carrie Slayton'ın ayakları çok acıyordu. Son doksan dakikayı Chicago'nun merkezindeki gösterişli bir stüdyoda yardım amaçlı sanat müzayedesinde beş santimetrelik topuklularının üzerinde geçirmişti. Siyah elbisesine bu kadar uyan ayakkabıların nasıl bu kadar acı verici olabildiğini anlayamıyordu. Modanın bir diğer adı da çileydi.

"Adım iki *l* harfiyle yazılıyor," diye ona hatırlattı elmaslar içindeki orta yaşlı bir kadın. "Michelle, iki *l* ile."

"Anladım." Carrie doğru yazılışın altını çizdi. Adı iki l harfiyle yazılan Michelle az önce Carrie'nin hayatı boyunca gördüğü en gülünç sanat eserine otuz bin dolar harcamıştı. Evet, bunu iyi bir amaç için yapmıştı, ama şimdi de Carrie'nin *Chicago Herald*'ın bir sonraki sayısında yazacağı makalede adının geçmesi gerektiğini düşünüyordu.

"Makalenizde eşimin ve benim fotoğrafımıza yer vermeniz harika olur," diye ekledi Michelle. "Belki de, tablonun önünde bir resmimizi çekebilirsiniz."

Carrie omzunun üzerinden gazeteden ona eşlik eden fotoğrafçı Harry'ye baktı.

"Elbette, Lyod ve ben yayınlamak için seçtiği fotoğrafı onaylamak isteriz."

"Elbette," dedi Carrie gülümsemesini kaybetmemek için elinden geleni yaparak. Bir an önce ayakkabılarını çıkarmazsa, ayakları kalıcı bir şekilde hasar görebilirdi. Rahatlamayı umarak kıpırdandı. Ancak, aksine ayakları daha çok acıdı.

Neyse ki, Harry yardımsever bir şekilde fotoğraf makinesi elinde öne çıkıp kırmızı bir çiçeği ya da ezilmiş domates veya cinayet mahallinin sonrasını andıran tablonun önünde poz veren çiftin iki ya da üç fotoğrafını çekti. Carrie henüz hangisi olduğuna karar vermemişti. Eserin adı hiçbir ipucu vermiyordu. *Kırmızı*. Evet, tablo bu renkteydi ama neyi resmettiği hâlâ gizemini koruyordu.

"Harika değil mi?" diye sordu Michelle, Carrie'nin tuvale baktığını fark edince.

Carrie başını bir o tarafa bir bu tarafa eğip tablonun önemine dair bir ipucu aradı. Sonra, iki l harfiyle yazılan Michelle'in cevap vermesini beklediğini fark edince, "Ah, evet, harika," dedi.

Harry gülümsemesini gizlemeye gerek duymadı, Carrie'nin tek istediğinin o gülünç ayakkabıları çıkarmak olduğunu biliyordu. Gazetecilik diplomasını bunu yapmak için almamıştı herhalde!

Carrie böylesine prestijli bir gazetede çalıştığı için şanslı olduğunu düşünmüştü. Bir profesör ona iyilik yapıp bir iş görüşmesi ayarlamıştı. Carrie işe alındığını duyunca çok şaşırmıştı. Hem şaşırmış hem de sevinçten havalara uçmuştu.

İki sene sonra, hiç de böyle düşünmüyordu. Ona cemiyet sayfası verilmişti. İşe alındığında eninde sonunda daha ağırlığı olan makaleler yazacağı, röportajlar yapacağı

ve insanların ilgisini çeken hikâyeler yazacağı söylenmişti. Şimdiye kadar bu olmamıştı. Carrie kapana kısıldığını, sıkıldığını ve yeterince takdir edilmediğini hissediyordu.

En kötüsü de, bütün ailesinin Kuzeybatı Pasifik'te yaşıyor olmasıydı. Üniversitedeki sevgilisi Steve de dahil olmak üzere Carrie tanıdığı ve sevdiği her şeyi geride bırakmıştı. Steve, onun Chicago'daki işi kabul etmesinin üzerinden altı ay geçmeden biriyle evlenmişti. Onu unutmasının çok kısa sürmesi Carrie'nin dikkatinden kaçmamıştı. En kötüsü de, sosyal davetleri haber yapmakla meşgul olan Carrie'nin sosyal hayata ayıracak pek fazla vaktinin olmamasıydı. Arada sırada erkeklerle çıkıyordu ama henüz kalp atışlarını hızlandıran biriyle tanışmamıştı. Kısa bir süredir görüştüğü adam, Dave Schneider, duygusal ilgi duymaktan ziyade bir arkadaştı. Carrie, Steve'den sonra tekrar biriyle birlikte olmak konusunda tereddütlüydü. Belki de, *Herald*'dan ayrılıp planladığı gibi Seattle bölgesindeki bir gazetede yazmak için eve döndüğünde, her şey daha farklı olabilirdi.

Evine dönen Carrie yavaşça ayakkabılarını çıkarıp rahat bir nefes aldı.

İşte buydu. İşi bitmişti. Sabah erkenden iki hafta içinde işten ayrılma bildirimini verecek, evini birine kiralayacak ve Seattle'daki iş piyasasında şansını deneyecekti. Eğer yazı işleri müdürü Nash Jorgen ona kendini kanıtlaması için bir fırsat vermiyorsa, neden bu işe devam edecekti ki? Çantada keklik görülüp yok sayılmak istemiyordu.

Kararını veren Carrie topallayarak odasına girip yatağına yığıldı, yorgun ve bıkkındı, bir değişiklik yapmayı kafasına koymuştu.

Carrie kararından bahsettiğinde, "Ciddi olamazsın!" dedi gazetedeki en yakın arkadaşı Sophie Peterson.

"Çok ciddiyim," dedi Carrie, masasına doğru topallayarak yürürken.

"Ayağına ne oldu?" diye sordu onu takip eden Sophie.

"Aptallık. O güzel ayakkabılar normalde giydiğim numaradan yarım numara ufaktı. Ama muhteşemlerdi, üstelik bir çift alana ikinci çifti yüzde elli indirimle veriyorlardı. Ve şimdi karşı koyamamanın cezasını çekiyorum."

"Carrie, bunu yapma."

"Endişelenme, bir daha o ayakkabıları giymek gibi bir niyetim yok. Onları hayır kurumuna vermek için bir çantaya attım."

"Onu kastetmiyorum," diye karşı çıktı Sophie. "İstifanı verme! Burada sana ihtiyacımız var."

"Bir gazeteci olarak değil," dedi Carrie ve el çantasını en alt çekmeceye atıp, kışlık kalın paltosunu çıkardı. "Üzgünüm, kararımı verdim. İkimiz de Nash'in bana doğru düzgün bir iş vermeyeceğini biliyoruz."

"Sen kendinin en büyük düşmanısın." Sophie iki bölmeyi ayıran duvara yaslanıp kollarını ve ayak bileklerini birleştirdi.

"Neden?"

"Öncelikle, cemiyet sayfası için çok uygunsun. Çok güzelsin, uzun boylu ve incesin. Dar siyah bir elbise ve ince topuklu ayakkabılarla harika görünmenin kimseye zararı yok. Saçlarımı o kadar gür, uzun ve perma yaptırmadan bukleli yapabilsem bile, Nash benim gibi birini bu iş için asla düşünmez. Bu işi senin yapmanı istemesi çok normal. Adama biraz hak ver, olur mu? O ne yaptığını biliyor."

"Eğer görüntü tek kriterse..."

"Fazlası var," dedi Sophie sözünü keserek. "İnsanlarla aran çok iyi. Bebek mavisi gözlerini insanlara dikmen, yabancıların bile sana açılmasını sağlıyor. Sana söylüyorum, bu bir lütuf, gerçek bir lütuf."

"Pekâlâ, canayakınım ama bu tür makaleler yazmak istemiyorum. Amacım bir gazeteci olmak, gerçek haberler ve ilginç insanlar hakkında yazan gerçek bir gazeteci." İlk başta, haberini yaptığı etkinliklerde insanların onun kendilerini tanıtması için zahmete girmeleri, Carrie'nin gururunu okşamıştı. Tek istediklerinin, isimlerinin gazetede geçmesi olduğunu anlaması çok uzun sürmemişti. Onu asıl şaşırtan, insanların fark edilmek için yapmaya razı oldukları şeylerdi. Çok geçmeden isteksizleşmeye başlamıştı ve bu onu Nash'in yeteneğine güvenmemesinden daha çok üzüyordu.

Noel dönemi en kötüsüydü, henüz kasım ayının başı olmasına rağmen, çılgınlık çoktan başlamıştı. Nash birçok davete katılmasını istiyordu. Cadılar Bayramı süsleri hâlâ masasının etrafındaydı ve yolun karşısındaki büyük mağazanın vitrininde şimdiden bir Noel ağacı vardı.

Planına sadık kalmayı kafasına koyan Carrie, doğruca Nash Jorgen'in ofisine gitti.

Eski bir gazeteci olan Nash gözlerini bilgisayarının ekranından kaldırıp ona baktı. Bunun dostça bir ziyaret olmadığını sezmiş gibiydi. Yorgun bir halde içini çekerek omuzlarını dikleştirdi. "Ne oldu?" diye kükredi.

"İki hafta içinde işten ayrılmayı istediğimi bildiriyorum."

Nash, birkaç kez gözlerini kırpıştırıp, elini kirli sakalında gezdirdi ve, "Özel bir sebebi var mı?" diye sordu.

"Çok iyi bir gazeteci olabileceğimi kanıtlamayı umuyordum, ama sosyete düğünleri dışında herhangi bir şey yazma fırsatım hiç olmayacak. Beni işe alırken bana gerçek haber yapma şansı vereceğinizi söylemiştiniz."

"Ne söylediğimi hatırlamıyorum. Şimdi yaptığın haberlerin nesi var? İşinde iyisin."

"Yazmak istediğim bunlar değil."

"Ne olmuş? Elindekini en iyi şekilde değerlendir, sıkıcı işler yap, zamanla aradığın şansı edinirsin."

Carrie beklemekten sıkılmıştı. Omuzlarını dikleştirdi, kararı kesindi. "*Herald*'da çalıştığım için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. Bu pozisyonu almak gerçekten büyük bir başarı, ama bu istediğim kariyer değil. Bana başka seçenek bırakmadınız." İstifa mektubunu Nash'ın masasına bıraktı.

Bu, Nash'in dikkatini çekti. Carrie'ye bir kez daha bakmak için sandalyesini çevirdi. Kaşlarını iyice çattı ve elini seyrelen saçlarının arasında gezdirdi. "Sen ciddisin, değil mi?"

Carrie'nin içi ürperdi. Nash onu gerçekten dinliyordu. "Evet, ciddiyim."

"Pekâlâ, öyleyse." Nash, masasına uzanıp ciltli bir kitap aldı ve Carrie'ye verdi. "Finn Dalton'ı bulup bir röportaj ayarla ve bana yayınlayabileceğim bir yazı yaz."

Carrie yazarının adını tanımadığı kitabı aldı. "Peki bunu yaparsam?"

"Öncelikle, onu bulma ihtimalin çok düşük. Evrendeki bütün gazeteciler onunla röportaj yapmak için can atıyor. Ama eğer şanslıysan, konuşmaya razı olursa ve röportajı yayınlayabilirsen, seni cemiyet sayfasından alırım."

Carrie bocaladı. Her ne kadar imkânsız görünse de, Nash ona bir şans veriyor gibi görünüyordu. İşte şimdi kendini kanıtlama fırsatıydı. Ne kadar heyecanlı olduğunu belli etmemeye çalıştı. "Onu bulacağım."

Nash onun özgüvenini komik bulmuş gibi kıs kıs güldükten sonra kendini topladı. Az önceki gibi kaşlarını çatarak baktı ve ardından sert hatlarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bulacağına eminim. Şimdi beni dinle; Finn Dalton'la bir röportaj ayarlayabilirsen, istediğin işi alabilirsin."

Carrie, küçük adımlar atarak ofisten geri geri çıktı. Nash'e doğru işaret etti. "Sözünüze güveniyorum."

Yazı işleri müdürü, çoktan bilgisayarının ekranına dönmüştü ve onu duymuş görünmüyordu. Ama Carrie onu duymuştu ve oldukça açık ve net konuşmuştu.

Ofisten çıkar çıkmaz yazarın fotoğrafını görmek için kitabı inceledi ama fotoğraf bulamadı, arka kapağın iç kısmında bile yoktu.

Kendi bölmesine doğru yürürken, Sophie'nin masasında duraksadı. "Finn Dalton diye birini hiç duydun mu?"

Sophie kaşlarını kaldırdı. "Onu hiç duymadığını mı söylüyorsun?"

"Evet," Kitabın adı da pek işe yaramamıştı. *Yalnız*. Bu Carrie'ye hiçbir ipucu vermiyordu. Kapağında tek tük bodur ağaçların olduğu karla kaplı bir manzara vardı.

Sophie kafasını salladı. "Mağaradan yeni mi çıktın?"

"Hayır. Kim bu adam?"

"O Alaska yabanında bir yerde tek başına hayatını sürdüren biri."

"Ah." Bu biraz göz korkutucuydu, ama Carrie bu mü-

cadeleye uygun olduğunu düşündü. Washington eyaletinde doğmuş ve büyümüştü. Şükran Günü'nde ailesine katılmayı umuyordu, ama eğer tatilini Finn Dalton'ı bulmaya harcaması gerekiyorsa, öyle yapacaktı.

"Kitabı neredeyse yedi aydır çok satanlar listesinde, en çok da birinci sırada."

Carrie etkilenmişti. "Ne hakkında yazıyor?"

"O bir paket sakız, bir çakı ve bir mendille vahşi doğaya bırakabileceğin türden bir adam, onu bulduğunda kendisine bir sığınak ve kano yapmış olur. Okuduklarımdan anladığım kadarıyla, Alaska'daki hayat ve tundrada hayatta kalmakla ilgili hikâyeleri saçlarını elektrik çarpmışa çevirir senin. Tabii senin saçlarının buna ihtiyacı yok."

Sophie bunu bir şaka olarak görüyordu. Carrie'nin karmakarışık koyu kahverengi bukleleri, onun felaketiydi. Saçına olabildiğince söz geçirmeye çalışıyordu ama dağınık saçları yüzünden sık sık kendisini şakaların hedefi olarak buluyordu.

"Nash adamın röportaj vermediğini söyledi."

"Adam röportaj vermemekle kalmıyor; bu adam bir hayalet. Onunla tanışan ya da onu gören kimse yok."

"Herhalde yayıncısı ya da editörü..."

"Hayır," dedi Sophie, Carrie'nin sözünü keserek. "Her şey bilgisayar aracılığıyla yapılmış."

"Öyleyse..."

"Hakkında bilinen tek şey Kutup Dairesi'nde kalan Alaska'daki bir gölün kıyısında yaşadığı."

"Nasıl oluyor da bu adam hakkında bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Bilmiyorum, bütün bildiğim bu. Kimse bir şey bilmi-

yor. Basın onu bulmak için çıldırıyor. Birçok gazeteci izini sürmeye çalıştı ama başarısız oldular. Kimse onu nasıl bulacağını bilmiyor ve Finn Dalton bulunmak istemiyor. Kitabına *Beni Rahat Bırakın* adını verse daha iyi olurmuş. Biri yolda yanından geçse bile o olduğunu bilmez ve okuduğum şeylere bakılırsa, bundan çok hoşlanıyor."

Merakı uyanan Carrie, kitabın sayfalarına göz gezdirdi. "Nash, Finn Dalton'la röportaj yapabilirsem istediğim görevi alabileceğimi söyledi."

"Elbette böyle söyler. Nash seni, kazanma ihtimalin olmayan bir duruma soktuğunu bilecek kadar uzun bir süredir bu işi yapıyor."

Carrie kafasını kaldırdı. "Umurumda değil. Deneyeceğim."

"Keyfini kaçırmak istemem, ama Carrie, bu adamı bulmana imkân yok. Bizden çok daha iyi gazeteciler denediler ama başarısız oldular. Her gazete, dergi ve medya kuruluşu, onun hakkında bilgi toplamaya çalışıyor ama henüz başarılı olamadılar. Finn Dalton bulunmak istemiyor."

Bu doğru olabilirdi, ama Carrie denemeden pes etmeyi reddediyordu. Bu sırf düşük bir ihtimal olduğu için çekilemeyeceği kadar önemli bir şeydi. "Çaresizim, Sophie." Gerçekten, bu her şeyi özetliyordu. Eğer gazetecilikte gerçek bir kariyerinin olmasını istiyorsa, Finn Dalton'ı bulmak zorundaydı. *Chicago Herald*'la olan geleceği sallantıdaydı.

"Kararlılığına hayranım," diye mırıldandı Sophie, "ama korkarım çıkmaz sokaktasın."

"Olabilir." Carrie, arkadaşına Finn Dalton'ı bulmasının kolay olmayacağını itiraf etmeye razıydı. "Ama dene-

meden vazgeçmeyi reddediyorum." Sophie'nin amacının kötümserlik yaratmak olmadığını biliyordu. "Bu fırsatı istiyorum, ve eğer ıssız bir tundrada Finn Dalton'ın izini sürmem gerekecekse, yetişkin kız ayakkabılarımı giyip bu işe soyunurum." Ama önceki gece giydiği topuklu ayakkabıları giymeyeceği kesindi.

Carrie'nin Finn Dalton üzerine yaptığı ilk araştırma, kitabını okumak oldu. Bir kez değil, üç kez. Kimliğine dair ipucu verebilecek her şeyin altını çizdi.

İki gün boyunca öğle yemeğini atladı ve vaktini, bilgisayarın başında Finn Dalton'ı bulmasına yardımcı olabilecek bilgiler arayarak geçirdi. Bir arama motorundan diğerine koştu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Sophie birkaç gün sonra çıkışta karşılaştıklarında.

"İyi." Keşif görevi sırasında, Carrie o muhteşem kitabı yazan adam hakkında bir fikir sahibi olmuştu. Kitabı üçüncü kez okuduktan sonra, onu neredeyse tanıyor gibi hissetmişti kendini. Adam hayatını sürekli toplumdan uzak yaşayarak geçirmemişti. Alaska'da büyümüştü ve ilahlaştırdığı babasından geçimini topraktan sağlamayı öğrenmişti. Carrie'nin emin olduğu tek bir şey vardı, kadınlara gereksinim duymuyordu. Kitabında bir kez bile annesinden ya da esinlenmiş olabileceği başka bir kadından söz etmemişti. Carrie'nin dikkatini daha çok, onun söylemediği şeyler çekmişti.

"Bir şeyler bulabildin mi?" diye sordu Sophie düşüncelerini bölerek.

"Henüz değil." Carrie tereddüt etti. "Kitabı okudun mu?"

Sophie kafasını salladı. "Elbette. Hemen hemen herkes okudu."

"Karşı cins hakkında hiçbir şey söylemediğini fark ettin mi? Kadınlara güvenmediği hissine kapıldım."

Sophie pek dikkat etmemiş gibi omuzlarını silkti ama Carrie gibi satırların arasını okumamıştı.

"Sence kaç yaşında?" diye sordu Sophie.

"Emin değilim." Finn, harika bir yazar ve hikâyeciydi. Ama anlattığı hikâyeler son birkaç on yıllık süre içinde herhangi bir anda olmuş olabilirdi. Güncel olayları tamamen es geçmişti.

Sophie, kollarını göğsünde birleştirip düşünceli bir şekilde baktı. "Benim tahminime göre, ellili yaşlarında olmalı."

Tahminlerin Carrie'ye bir yararı yoktu. "Bak ne diyeceğim. Öğrendiğimde, ilk bilen sen olacaksın. Anlaştık mı?"

Sophie gülümseyip kafasını salladı. "Anlaştık."

O gece, Carrie son yardım etkinliği için hazırlanırken cep telefonu çaldı. Arayan Seattle'daki annesiydi. Haftada en az iki ya da üç kez konuşuyorlardı. Carrie'nin ailesiyle arası iyiydi ve onları çok özlüyordu.

"Merhaba, anne," diye telefonu açtı ve telefonu kulağına dayarken, diğer kulağına inci küpesini takmaya çalıştı.

"Merhaba, tatlım. Meşgul müsün?"

"Birkaç dakikam var." Carrie telefonu diğer kulağına alıp ikinci küpeyi de taktıktan sonra, rahat bir çift, topuklu ayakkabı giydi. Yarım saat sonra Harry'le buluşacaktı.

"Baban ve ben Şükran Günü'nde seni göreceğimiz için çok heyecanlıyız."

"Ah, Şükran Günü demişken..." Carrie el çantasını aldı

ve telefonunu tutarken, kolunun altına sıkıştırdı. "Anne, sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama Şükran Günü'nde eve gelememe ihtimalim var."

"Ne!?"

Annesinin sesindeki hayal kırıklığını duymak çok üzücüydü. "Finn Dalton diye birini hiç duydun mu?"

"Ah, elbette. Baban kitabını o kadar çok sevdi ki, fazladan iki kopyasını aldı. Ben de okudum. Ne adam ama..."

"Onunla röportaj yapmak istiyorum."

"Gerçekten mi? Bildiğim kadarıyla röportaj vermiyor."

"Evet, ben de bunu duydum."

"Chicago'ya hiç geliyor mu?"

"Sanmıyorum," diye mırıldandı Carrie. Keşke bu kadar kolay olsaydı ve ayağına gelseydi. Ama bu hiç olası değildi. Gerçi Sophie'nin söylediği bir şey aklına takılmıştı. Yolda Finn Dalton'ın yanından geçse bile o olduğunu anlayamazdı. "Finn Dalton'ı bulmalıyım ama herkes gibi ben de çıkmaza düşüp duruyorum." İnternette yaptığı araştırmalardan, Alaska'yla yaptığı telefon görüşmelerinden ve yüzüne kapatılan çok sayıdaki telefondan bahsetti. Kimse onunla konuşmaya yanaşmamıştı. "Buna farklı bir açıdan bakmalıyım. Herhangi bir fikrin var mı?"

"Babanın söylediğine göre, Finn Dalton cemiyet sayfasında yazılmaktan hoşlanabilecek bir adam değil."

"İşte bu, anne. Bu bir araştırma yazısı olacak. Editörüm bana bu röportajı ayarlayabilirsem istediğim görevi alabileceğimi söyledi. Bu benim için Şükran Günü'nde kullanmayı planladığım izin günlerimi onu harcamaya değecek kadar önemli."

"Ah, Carrie, bunu yaptığını düşünmekten nefret ediyorum."

"Biliyorum, ben de nefret ediyorum ama gerekli." Annesi, Carrie'nin işi hakkındaki hislerini biliyordu.

"Gerçekten Finn Dalton'ı bulabileceğine inanıyor musun?" diye sordu annesi.

"Bulup bulamayacağımı bilmiyorum ama bulamazsam, yeterince denemediğim için olmayacak."

"Güçlü ruhuna hep hayran olmuşumdur. Babana *Yalnız*'ı yazan adam hakkında bir yazı yazacağını söyleyebilir miyim?"

"Ah...henüz değil. Önce Dalton'ı bulmalıyım."

"Şimdiye kadar ne öğrendin?" Annesi, her şeyden önce pratikti. Carrie, annesinin kollarını sıvadığını ve bu projeye onunla birlikte atılmaya hazır olduğunu gözünde canlandırabiliyordu.

"Nerede doğduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Alaska olduğunu düşündüm ama orada doğum kaydı yok. Kuzeybatıdan başlayarak diğer eyaletlerin doğum kayıtlarına göz atmaya başladım ama henüz adını bulamadım." Bu gidişle, doğru Dalton'ı bir sonraki yüzyılın başında bulacaktı.

"Peki ya gittiği okullar? Mezuniyet kayıtları?"

"Onu da denedim, ama hiçbir yerde kaydı yok. Belki de evde eğitim görmüştür."

"Muhtemelen haklısın," dedi annesi, Carrie'nin bunları akıl etmiş olmasıyla gurur duyuyor gibiydi. "Hikâyelerinden birinde, babasının kitaplar için yazdıklarından bahsediyor, hatırlıyor musun? Sanırım onlar ders kitaplarıydı."

Carrie de aynı görüşteydi.

"Finn oldukça sıra dışı bir isim, değil mi?" dedi annesi, sanki kendi kendine düşünüyormuş gibi kısık bir sesle.

"Elbette, takma isim olabilir ama yayıncısı, isminin adam kadar gerçek olduğunu iddia ediyor." Söz konusu Finn Dalton olduğunda, hiçbir şey standartlara uymuyordu.

"Biliyor musun, baban ve ben evlendiğimizde, Alaska boru hattındaki çalışma çok yoğundu. Bu çok büyük bir projeydi ve Alaska'ya birçok adam getirdi; çoğu orada kaldılar. Babası onlardan biri olabilir."

"Evet." Ama bu tahmin yürütmek olurdu. Carrie şimdiden saatlerini Alaska'dan araştırabileceği kayıt türlerini düşünerek harcamıştı ve hiçbir yere varamamıştı. Bu konuşma gizemli Bay Dalton'ı nerede aramaya devam etmesi gerektiği hakkında ona fikirler veriyor olsa da, Carrie saate baktı.

"Hatırladığım kadarıyla birçok erkek, paranın cazibesine kapılarak eşlerini ve çocuklarını terk ettiler."

"O dönemde boru hattı inşaatında çalışanların kayıtlarına göz atıp neler bulabileceğime bakmaya başlayabilirim," dedi Carrie.

"Bu harika bir fikir. Dinle, Finn Dalton'ı bulduğunda, babanı da onunla tanıştırmaya çalış, olur mu?"

"Bunun için söz veremem." Carrie'nin öncelikle Finn Dalton'ı kendisiyle konuşmaya ikna etmesi gerekiyordu!

"Elinden geleni yap."

"Elimden geleni yapacağım."

"Görüşürüz, tatlım."

"Görüşürüz, anne." Carrie görüşmeyi bitirdi ve telefonunu küçük çantasına attı. Antredeki aynaya baktıktan sonra kapıdan çıkıp, haberini yapması gerektiği son sosyal etkinliklerden biri olmasını umduğu davete gitti.

İkinci Bölüm

Bu, Finn Dalton'ın annesi olmalıydı. Öyle olmalıydı. Nash, ona imkânsız olduğunu düşündüğü Finn'le röportaj yapma görevini verdiği andan itibaren, Carrie, Finn'i bulmak için alışılmışın dışında yöntemler denemişti. Annesinin, Alaska boru hattındaki çalışmadan bahsetmesi ve çalışanların çoğunun Washington eyaletinden gitmiş olması, önemli bir ilerlemeye sebep olmuştu. En azından, Carrie öyle olduğunu umuyordu. Araştırma, Carrie'yi Finnegan Paul Dalton'ın doğum kaydına ulaştırmıştı, Alaska'da değil, kendi doğduğu eyalet olan Washington'daydı. Kayıtta annesinin adı -Joan Finnegan Dalton- vardı ve bu Carrie'yi boşanma ilamı ve kadının birkaç sene sonra yaptığı ikinci evliliğe ulaştırmıştı. Vergi kayıtları, artık evlilik soyadı 'Reese' olan Joan'ın, Washington eyaletinde yaşamaya devam ettiğini gösteriyordu. Carrie, Joan Dalton Reese'in ona Finn'i bulmasında yardım etmesini umuyordu.

Carrie, Seattle'ın güneyindeki bir mahalle olan Kent'teki tek katlı aile evine doğru kısa patikada ilerlerken, kasım rüzgârı ve yağmuru yüzüne çarpıyordu.

Zili çalıp beklerken, sinirleri iyice gerildi. Birkaç dakika

sonra, kapının öteki tarafında ayak sesleri işitti. Kapıyı açan kadın annesinden pek yaşlı görünmüyordu.

"Joan Finnegan Dalton Reese?" diye sordu Carrie.

Koyu renk saçlı, ufak tefek kadın, tedbirli bir şekilde gözlerini kırpıştırdı ve ne düşünmesi gerektiğinden emin değilmiş gibi gözleri kocaman oldu. "Evet?"

"Finnegan Paul Dalton'la akrabalığınız var mı?"

Kadın hemen cevap vermedi, sonra gözlerini kıstı. "O gazetecilerden birisiniz, değil mi?"

"Evet, ben..."

Joan kapıyı kapatmaya yeltendi ama Carrie hemen ayağını araya koyarak ona engel oldu.

İki kadın sertçe birbirlerine baktılar. "Evet, ben bir gazeteciyim ve beni dinlemenizi umuyordum."

"Neden dinleyeyim ki?" diye sordu kadın ve kollarını göğsünde birleştirdi.

Carrie telaşla, kadını onunla konuşmaya ikna edebilecek bir şeyler düşünmeye çalıştı. "Cemiyet sayfası için yazmaktan çok sıkıldığımı söyleyebilirim sadece. Bir röportaj ayarlayabilme umuduyla Şükran Günü'nü ailemle geçirmekten vazgeçtim, ayrıca inanılmaz bir oğlunuz olduğunu düşünüyorum ve onunla tanışıp röportaj yapmayı çok istiyorum."

Narin kadın kararsız görünüyordu. "Cemiyet sayfası için yazdığınızı söylerken ne demek istediniz?"

Carrie, çok değerli birkaç tatil gününü Seattle'a uçmak için harcadığını açıkladı. Bu bir riskti, ama girmeye razı olduğu bir risk. İlk kez anne babaları, teyzeleri, amcaları ve kuzenleriyle tatil yapma fırsatını kaçırıyordu. Bu bir fedakârlık olsa da, anne babası eğer o Finn Dalton'ı bulmayı

başarırsa, sadece Chicago'da değil, belki Kuzeybatı Pasifik'te bir yerde, istediği türde yazı yazabilme şansını edineceğini biliyorlardı. "Aileme daha yakın olmak için Seattle'a dönmek istiyorum ve bu benim için bir fırsat."

Joan dikkatle onu süzdü ve sonsuzluk kadar uzun bir sürenin ardından yavaşça kapıyı açıp Carrie'yi sessizce içeri davet etti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Carrie. "Çok teşekkür ederim." İçeri girer girmez, etrafını sıcak hava dalgasının sardığını hissetti. Sağ tarafında bronz bir balkabağı ve yemek odasındaki masada değişik biblolar olduğunu fark etti.

Joan oturma odasına doğru işaret etti. "Oğlum hakkında ne biliyorsun?"

Carrie kanepe minderinin ucuna oturdu, nasıl cevap vermesi gerektiğinden emin değildi. Blöf yapmaya kalkabilir ya da Joan Reese'in ona yardım etmeye razı olacağını düşünerek lafı uzatmayabilirdi. "Sadece kitabından okuduğum ve internetten öğrendiğim kadarını biliyorum, ki bu pek fazla şey sayılmaz."

"Ne yazık ki sana yardımcı olabileceğimden emin değilim. Beş senedir, babası öldüğünden beri Finn'le konuşmadım...bana, benimle hiçbir şekilde ilişkisi olmasını istemediğini söyledi."

Carrie, kadının gözlerindeki üzüntüyü fark etti, nasıl tepki vermesi gerektiğini bilmediği için öne doğru eğilip elini Joan'ın koluna koydu.

"Babası öldükten sonra onunla iletişime geçmeye çalıştım, ama Finn açıkça, söyleyebileceğim hiçbir şeyi duymak istemediğini belirtti." Joan, ellerinin arasında bir mendili tomar yaptı ve başını kaldırmadı.

"Finn'in nerede yaşadığına dair hiçbir fikriniz yok mu?" diye sordu Carrie, kalbi umut ve beklentiyle çarpıyordu.

"Alaska'da, Fairbanks'in dışında bir yerde, ama bunu zaten biliyor olmalısın."

Finn, büyük ölçüde donmuş kuzeydeki hayatla ilgili yazdığı için, bu Carrie'nin elindeki tek bilgiydi. Anlaşılan diğer bütün haber ajansları da bunun farkındaydılar. Finn, kitabında tundradaki maceralarından bahsediyordu ve bu, kulübesinin büyük ihtimalle Kutup Dairesi'ne yakın bir yerde olduğuna işaret ediyordu. Ve bu Carrie'nin ona ancak hava yoluyla ulaşabileceği ve küçük uçak kullanabilen bir pilot tutması gerekeceği anlamına geliyordu.

"Alaska'da bana yardımcı olabilecek birini bulmaya çalıştım..." -Carrie ıssız bölgelere uçan pilotlar da dahil olmak üzere birçok kaynakla konuşmaya çalıştığını açıkladı- "...Ama hiçbiri yardımcı olmadı."

"En azından gazeteci olduğun konusunda dürüstsün," dedi Joan. "Onları oğluma ulaştıracak bilgiler verebileceğimi düşünen bazılarının neler denediğini hayal bile edemezsin. En azından, sen bunu neden yaptığını itiraf etmeye razısın."

"Muhtemelen onunla ve yaşam tarzıyla bu kadar ilgilenileceğini hiç düşünmedi. İnsanlar hikâyelere bayılırlar ve şimdi de bu hikâyelerin ardındaki adam hakkında daha fazla şey bilmek istiyorlar."

"Beni hiçbir zaman affetmedi..." diye mırıldandı Joan, yavaş yavaş elindeki mendili yırtarken sesi hafifledi.

"Affetmedi mi?"

"Finn küçük bir çocukken, onu ve babasını terk ettim. Paul, Alaska'yı çok severdi, ben ise Louisiana'da doğmuş-

tum. Onunla orada yaşamaya çalıştım ama soğuğa ve ıssızlığa dayanamadım, Paul ve Finn ise buna bayılıyor gibilerdi. Uzlaşmak istedim, yılda birkaç aylığına anakaraya dönmek istedim ama Paul bunu düşünmek bile istemedi. Alaska'nın dışında onu ilgilendiren hiçbir şey olmadığında ısrarcıydı. Oradan uzakta geçirdiği her ana yazık olduğunu düşünüyordu. Sürekli çok sayıda projeyle ilgileniyordu ve gitmeyi reddediyordu. Finn'in benimle gelmesini istedim ama oğlum babasıyla kalmayı seçti." Joan duraksayıp, konuşmaktan pişman olmuş gibi kafasını çevirdi. "Ben gidince, Paul beni hem kendi hem de Finn'in hayatından tamamen çıkardı. En sonunda, tekrar evlendim ama aşktan ziyade yoldaşlık içindi bu. Finn bu yüzden de beni hiç affetmedi. Sanırım günün birinde babasıyla benim tekrar bir araya geleceğimizi düşünüyordu. İkinci eşim bir sene önce öldü, o yüzden iki kez dul kaldım."

"Çok üzgünüm," dedi Carrie.

"Keşke Finn'in nasıl bir adam olduğunu bilseydim," diye fısıldadı Joan.

"Eğer onu bulursam ve kendisiyle konuşma fırsatım olursa, sizinle görüştüğümü ona söylerim. İsterseniz ona sizden bir mesaj iletebilirim, onu sevdiğinizi ve ondan haber almayı beklediğinizi söylemek gibi..."

Joan kafasını kaldırdı, gözleri perişan bir umutla doldu. "Bunu yapar mısın?"

"Elbette." Kendi ailesine çok yakın olan Carrie, hâlâ oğluyla bağ kurmayı uman Finn'in annesi adına üzüldü. Kitabında yazdıkları dışında Finn hakkında hiçbir şey bilmese de, annesine sırtını dönen adamı merak ediyordu.

"Öyleyse, belki küçük bir yardımım dokunabilir," dedi Joan gözleri ışıldayarak.

"Öyle mi?" Carrie bütün dikkatini ona verdi.

Joan odadan ayrıldı ve birkaç dakika sonra sade, altın bir yüzükle döndü. "Bu Paul'ün alyansıydı. Boşandığımızda...çok kızgın ve acımasızdı, yüzüğünü bana geri verdi. Yıllardır onu saklıyorum, Paul artık öldüğü için onu Finn'e vermek istiyorum."

"Finn'e babasının yüzüğünü vermemi mi istiyorsunuz?"

Joan kafasını salladı. "Finn'in Sawyer adında bir arkadaşı var. Sık sık Fairbanks'te olan bir pilot. Babasının cenazesinde Finn'in benimle konuşma şekli yüzünden, Sawyer'ın kendini kötü hissettiğini fark ettim, eğer ona yeterince iyi bir sebep sunarsanız, oğlumu bulmanıza yardımcı olacağını düşünüyorum."

Carrie gülümsedi ve altın yüzüğü işaret ve başparmaklarının arasında tuttu. Bu yüzük onu, ele geçirilmeyen Finn Dalton'a ulaştıran şey olabilirdi.

"Onu buldun mu?" diye bağırdı Sophie hattın diğer ucundan. "Finn Dalton'ı gerçekten buldun mu?"

Carrie, Fairbanks havaalanında dolaşıyordu, bir eliyle kabin bagajını arkasında sürüklerken, diğeriyle telefonu kulağına tutuyordu. Bagaj teslim yerinden çıkarken, topuklu botları yerde tıkırtılar çıkarıyordu. "Onu henüz bulmadım," diye düzeltti. "Ama yaklaştım."

"Neredesin?"

"Fairbanks'te. Yeni indim." Carrie, Joan'la görüştükten sonra ilk uçakla Seattle'dan ayrılmıştı. "Dinle, pazartesi günü Chicago'ya dönmezsem benim için bir bahane uydur, olur mu?"

"Nash'a, Finn Dalton'ı bulmak üzere olduğunu söylememi istemiyor musun?"

"Henüz değil. Makaleyi son anlaşma olarak sunmak istiyorum."

"İzini sürebildiğine inanamıyorum," dedi Sophie heyecanla.

"Abartma; henüz röportajı yapmadım. Üzgünüm, kapatmalıyım."

"İyi şanslar. İşlerinin yolunda gitmesi için dua ediyorum."

"Teşekkürler." Carrie, görüşmeyi bitirdikten sonra, cep telefonunu çantasının dış gözüne koydu ve ufak havaalanında dolaşarak, küçük uçak pilotlarının park ettiği hangarı aramaya başladı. Elinde Sawyer'ın adından başka bir şey yoktu ve bunun, onun ilk ismi mi soyadı mı olduğunu bile bilmiyordu. Hangarı bulması biraz zaman aldı. Onunla konuşmaya razı olan birini bulana kadar birkaç kişiye sormak zorunda kaldı.

Anlaşılan, gri, uzun yün paltosu, şık botları ve kulaklıklarıyla pilotların ve tamircilerin, onun Finn Dalton'u arayan başka bir ısrarcı gazeteci olduğunu anlayabilecekleri kadar şehirli görünüyordu. Ağzından iki kelime çıktığı anda soğuk bir muamele görüyordu.

Bıkkınlığını gizlemek için elinden geleni yaparak, "Sawyer adında bir pilotu arıyorum," diye sordu hangardaki bir adama. Adam tamirciye benziyordu, üzerinde yağlı bir işçi tulumu vardı. Eğer küçük uçak pilotları konuşmaya yanaşmıyorlarsa, belki bu adam razı olabilirdi. Kimse yardım etmek istiyor gibi görünmüyordu.

Tamirci yavaşça onu süzerken adamın bakışları Car-

rie'nin içine işledi. "Sawyer'ı neden arıyorsun?" diye sordu adam.

Carrie omuzlarını dikleştirdi ve bir metre seksen santimetre boyuna erişerek adamla göz göze geldi. "Onu kiralamak istiyorum."

"Ne için?"

"Bir iş için."

Elleri belinde olan tamirci şüpheli bir şekilde onu süzdü.

"Sen de o gazetecilerden birisin, değil mi?"

Carrie, adamın sorusuna cevap vermekten kaçınmaya karar verdi. "Sawyer'ın arkadaşına teslim etmem gereken bir şey var, o yüzden beni ona yönlendirebilirsen minnettar olurum."

"Arkadaşının adı..." Adam cümlesini Carrie'nin tamamlamasını bekledi.

Carrie'nin omuzları gevşedi. "Finn Dalton."

"Ben de öyle olduğunu düşünmüştüm." Adam sırtını Carrie'ye dönüp bir şeyi kontrol ediyormuş gibi elini uçağın gövdesinde gezdirerek Carrie'nin etrafından dolaştı ama Carrie onun neyi kontrol ettiğini bilemiyordu.

Vazgeçmeyecekti. "Bana Bay Sawyer'ın şimdi burada olup olmadığını ya da onu ne zaman bulabileceğimi söyler misin?"

"Ah, demek şimdi de *Bay Sawyer* oldu?"

Carrie tamircinin ses tonuna ve sorusuna aldırmadı.

"Finn Dalton'a vermem gereken bir şey var."

"Öyle mi? Peki neymiş? Baş ağrısı mı?"

Çok komik. Carrie'nin sabrı tükeniyordu. "Annesinden bir şey."

"Peki annesinin adı ne?" diye sordu adam ve beklenmedik bir şekilde arkasını döndü, neredeyse Carrie ile çarpışacaktı.

"Joan," dedi Carrie hemen. "Joan Finnegan Dalton Reese."

Tamirci birkaç dakika onu süzdü, bakışları içine işliyor gibiydi. "Adım Sawyer O'Halloran."

"Sawyer sen misin?"

"Ta kendisi."

Uzun uçuşun ardından Carrie yorgun, aç ve gergindi. "Beni Finn Dalton'a götürmen için uçağını kiralamak istiyorum."

Kafasını sallayan Sawyer, anlaşılmaz bir şey homurdanıp uzaklaştı. "Sen ve diğer bütün gazeteciler buraya burnunuzu sokup duruyorsunuz."

Carrie adamın peşinden koştu. "Ben ciddiyim, beni ona götürürsen sana makul olduğu sürece istediğin ücreti veririm. Ben onunla konuşurken bekleyebilirsin. Uzun sürmez, söz veriyorum."

"Tıpkı düşündüğüm gibi. Siz insanlar ne zaman vazgeçeceksiniz? Ama itiraf etmem gerekir ki, annesinden bahsettiğine göre birçoğundan daha zekisin."

"Doğruyu söylüyorum. Ona annesinden aldığım bir şeyi vermem gerekiyor."

"Eminim öyledir," dedi Sawyer, Carrie'den uzaklaşmaya devam ederken.

Carrie, bavulunu sürükleyerek adamın peşinden gitti. Cessna'nın kanadının altından geçerken, kafasını eğmek zorunda kaldı. "Babasının alyansı. Joan bunu Finn'e vermemi istedi." Sesindeki çaresizce yalvarma tonundan nef-

ret ediyordu ama Sawyer'ı doğru söylediğine ikna etmek zorundaydı.

Sawyer tereddüt etti. "Bana yüzüğü göster."

"Pekâlâ." Carrie çantasının askısını omzundan indirip, küçük bir poşetin içinde mendile sarılı yüzüğü aramaya başladı. Yüzüğü mendilden çıkarıp Sawyer'a verdi. "Adı Paul Dalton, içinde yazıyor, Joan'ın adı ve evlendikleri günün tarihiyle birlikte."

Sawyer dikkatle önce altın yüzüğü sonra Carrie'yi inceledikten sonra yüzüğü ona geri verdi. "Fırtına geliyor. On beş dakika sonra Hard Luck'a döneceğim. Finn'in kulübesinin önündeki göle iniş yapıp fırtınaya bağlı olarak sabah ya da gün içinde geri dönerim. Kabul ediyor musun?"

"Evet, harika." O noktada, Carrie ne olursa kabul etmeye hazırdı.

"Finn bundan hiç hoşlanmayacak, o yüzden geldiğini ona telsizle bildireceğim."

"Benim için üzerinde hoş geldin yazan bir paspas sermesini beklemiyorum."

"Sana karşı olan iki şey var."

"Hepsi bu mu?"

"Öncelikle bir kadınsın, ikincisi bir gazetecisin. Şunu üç yapalım."

"Üçüncü ne?"

"Ona annesinden aldığın bir şeyi götürüyorsun. O, annesini hatırlatan hiçbir şey istemez."

"Annesi de böyle söyledi." Carrie'nin merakı iyice uyandı. "Fikrini değiştirmeni istemiyorum, ama neden bana yardım ettiğini söyler misin?"

Adam omuzlarını silkti. "Muhtemelen pişman olaca-

ğım. Finn iyi bir arkadaşım, ama ufkunu biraz genişletmesinin zamanı geldi ve sen, güzel hanım, buna önayak olabilirsin."

"Sebebi ne olursa olsun, minnettarım."

"Finn muhtemelen benimle konuşmayı bırakacak ama eninde sonunda bunu unutur," diye devam etti Sawyer. "Ama seni uyarmam gerekiyor; o ancak bir ayı kadar misafirperverdir."

"Anladım. Başka tavsiyen var mı?"

Sawyer kafasının kenarını kaşıdı. "Yüzükten ve annesinden bahsederek konuya girmeni tavsiye etmem." Carrie'yi bir kez daha tepeden tırnağa süzdü. "Yanına havaya uygun bir şey aldın mı?"

"Chicago'da yaşıyorum. Orada hava dondurucu olur."

Sawyer kahkahasını gizlemek istercesine burnundan güldü. "On beş dakikan var. Bunu iyi kullan." O, havaalanında bir yöne doğru işaret eder etmez, Carrie koşmaya başladı. Neye ihtiyacı olacağından emin değildi, ama tezgâhtarın yardımıyla, bere ve kalın bir atkı dahil olmak üzere birkaç parça giysi aldı. Alaska'da sadece kısa bir süre kalacağı için başka bir şey almak savurganlık olurdu.

Geri döndüğünde, Sawyer uçağı hangardan çıkarmış ve motoru çalıştırmıştı. "Hazır mısın?" diye sordu.

Carrie, nefes nefese ve heyecanlı olduğu için sadece kafasını sallamakla yetindi.

"Pekâlâ, bin. Gitmemiz gerekiyor."

"Hemen mi?" Carrie, kendini toplamak için birkaç dakika dinlenmeyi umuyordu.

"Evet, hemen," diye çıkıştı Sawyer. "Fırtına yaklaştığı için şansımız azalıyor. Hazır ol ya da olma, ben gidiyorum."

"Hazırım." Carrie daha önce özel bir uçakla hiç uçmamıştı ama bu küçük detay ona engel olacak değildi. Cessna'yı süzdü, derin bir nefes alıp bavulunu uçağa koydu. Uçağa tırmanıp yolcu kapısını kilitlemek hiç kolay değildi. Carrie kot pantolon giymiş olmasına sevindi ve neyse ki botları az topukluydu.

Birkaç dakika içinde havalandılar ve havaalanının etrafında daire çizip kuzeye doğru yol almaya başladılar. Carrie onu tehlikeden koruyabilirmiş gibi çantasına sarıldı ve uçak hafif türbülansa girip sarsıldıkça birkaç kez nefesini tuttu. Sawyer ona bir kulaklık vermişti ama pek konuşmuyordu, uçağı kullandığı için meşguldü. Finn'e iki kez telsizle ulaşmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Sawyer dile getirmese de, Carrie onun bunu yapmayı kabul ettiği için şimdiden pişman olduğunu hissedebiliyordu. Söyleyebileceği herhangi bir şeyin yarardan çok zarar getirmesinden korktuğu için, Sawyer'ın inişe hazırlandığını anlayana kadar sessiz kaldı.

"Pist nerede?" diye sordu aşağıdaki manzaraya bakarken. Loş ışıkta tek görebildiği kar ve ağaçlardı.

"Pist mi?" diye tekrarladı Sawyer, kulaklarına inanamıyormuş gibi. "Piste inmiyorum. Göle ineceğimi söylememiş miydim?"

Onu kendisini Finn'e götürmeye ikna etmeye odaklanan Carrie, konuşmalarının bu kısmını hatırlamıyordu. Göle mi? Donmuş bir göle mi? Pencereden baktı, kar dışında hiçbir şey göremiyordu. Uçağın tekerleri karın üzerinde sekip kayarak kontrolden çıktığında, işitilebilir bir şekilde nefesini tuttu.

Sawyer Cessna'yı gölün ortasına doğru yönlendirdi ve sonra ona döndü.

"Normal şartlar altında, sana Finn'in kulübesine kadar eşlik ederdim. Ama ne yazık ki, fırtınaya doğru gidiyorum ve buna ayıracak vaktim yok. Kulübesi o tarafta," dedi uzağa işaret ederek.

Carrie azalan ışığa gözlerini kısarak baktı. "Uzakta mı?"

"Kısa bir süre içinde varırsın. Finn orada değilse, rahatına bak ve geldiğinde bana ulaşmasını söyle." Sam kıs kıs güldü. "Aslına bakarsan, gerek yok, bana ulaşacağından eminim. Halledebilirsin, değil mi?"

Carrie kafasını salladı, güçlükle yutkundu ve göğsünü gerdi. "Okuldayken izciydim. Halledebilirim." Şimdiden, yağmaya başlayan tombul kar tanelerinin arasından kulübenin dış hatlarını görebiliyordu. Sawyer'ın bir an önce havalanması gerekiyordu.

"İyi şanslar," dedi Sawyer.

"Yarın geri dönerken ücreti öderim."

"Elbette, fark etmez. Ama söylediğim gibi, havayı göz önünde bulundurursak bu bir iki gün sürebilir."

Carrie dudağını ısırdı. "Pekâlâ." Adamın onu buraya kadar getirmiş olmasına minnettardı ve haline şükrediyordu.

Gaza bastı, gitme vaktinin geldiğini gösteren bir işaretti bu. Carrie uçağın kapısını açıp indi ama pek zarif bir iniş olmadı. Küçük bavulunu ve satın aldığı giysileri de alıp geri çekilirken, uçak hemen donmuş gölün üzerinde yükseldi. Yağmur ve kar, Carrie'nin yüzüne o kadar şiddetli bir şekilde vuruyordu ki, her yerine küçük iğneler batıyormuş gibi hissediyordu.

Sawyer'la tanıştığı hangarda geçirdiği kısa süre dışında, Alaska'nın doğa şartlarına hiç maruz kalmamıştı ve açıkça-

sı hava, pilotun söylediği kadar sertti. Chicago'da ihtiyacı olan tüm korumayı sağlayan paltosu işe yaramaz geliyordu. Şimdiden o kadar üşümüştü ki, titremeye başlamıştı. Dakikalar içinde ayak parmaklarını hissetmemeye başladı. Yeni atkısını boynuna ve yüzüne dolayıp kulübenin olduğu yöne doğru yürümeye başladı.

Uçak yükselmiş ve ince kar tabakası buzun üzerinde birikmeye başlamıştı, uzakta Carrie kıvrılan bir dumanın yükseldiğini gördü. Finn'in kulübesinden geliyor olmalıydı.

Carrie omuzlarını olabildiğince dikleştirdi, eldivenlerine rağmen, ellerinin soğuğa çok fazla maruz kaldığını hissediyordu. Bavulunu sürüklemek de hiç de kolay bir iş sayılmazdı. Elleri uyuştuğu için bavulunun sapı iki kez elinden kaydı ve Carrie durup bavulu tekrar almak zorunda kaldı.

Finn'le tanışmamıştı ama şimdiden bunun kötü bir fikir olduğu hissine kapılmaya başlamıştı. Her şey çok hızlı olmuştu ve adamla tanıştığında, onu röportaj vermeye nasıl ikna edeceğinden emin değildi.

Birden öylesine şiddetli bir şekilde kar yağmaya başladı ki, Carrie birkaç adım ötesini göremediğini fark etti. Rüzgâr karı yatay bir şekilde savuruyordu ve Carrie başını eğdiği için doğa şartlarına karşı güçlükle ilerleyebiliyordu, o sırada vahşi bir hayvanınkini andıran bir ses duydu. Kafasını kaldıran Carrie, gözlerini kıstı ve gördüğü şey yüreğini ağzına getirdi. Bu bir hayvandı, bir kurttu ve ürkütücü bir hızla ona doğru koşuyordu.

Bavulunu bırakan Carrie aklına gelen ilk şeyi yaptı. Koşmaya başladı. Rüzgârın gücüne karşı koyarken ilerlemesi neredeyse imkânsızlaşıyordu.

Ve sonra olan oldu. Sendeleyip yüzüstü buza düştü.

O, doğrulmaya fırsat bulamadan kurt neredeyse üzerine çıkmıştı.

Carrie çığlık atarak sırtüstü döndü ve yumruklarını sıktı, hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmaya kararlıydı.

Üçüncü Bölüm

"Hennessey, otur."

Carrie hayvanın sıcak nefesini boynunda hissetti ve sonra kurt kayboldu. Carrie güçlükle doğruldu ve buzun üzerinde bir adamın ona doğru yaklaştığını gördü. Rüzgâr karı etrafında savururken, adamın hatlarını gizliyordu ama adımları uzun ve güçlüydü. Carrie kurt sandığı hayvanın büyük bir köpek olduğunu fark etti. Hennessey, arka ayaklarının üzerinde oturmuş sahibini bekliyordu.

Sahibi?

Bu ancak Finn Dalton olabilirdi.

Biraz sonra karşısında dev gibi bir adam belirdi. Yüzü, havaya uygun koruyucu giysiler ve sakalıyla neredeyse tamamen örtülüydü, ama derin ve koyu renk gözleri, elmas parçalarının taşı kesmesi gibi Carrie'nin içine işledi. O nefessiz geçen ilk birkaç dakikada Carrie adama bakarken, kurt/köpekten daha göz korkutucu olduğunu düşündü.

"Kimsin?" diye bağırdı adam ama sesi rüzgâra kapıldı. Eğilip koluna uzandı ve onu ayağa kaldırdı. Carrie kalkar kalkmaz botları yeni yağan karda kaydı, adam onu tutmasaydı ikinci kez yere yığılacaktı. Ancak adam tiksinti ola-

rak tanımlanabilecek bir şekilde kafasını sallayıp, onu bir bez bebekmiş gibi belinden kavrayıp kolunun altına soktu. Karşı koymasına izin vermeden kulübeye doğru yürümeye başladı ve mesafeyi kızgın adımlarla katetti. Carrie yere paralel duruyordu adeta, o nedenle görebildiği tek şey gölün üzerindeki kardı. Beresinden kurtulup donmuş tutamlara dönüşen saçları, yanaklarının hassas tenine çarpıyordu. Hennessey itaatkâr bir şekilde onları takip ediyordu. Carrie karşı çıkıp, adamdan kendisini yere bırakmasını istemeyi düşündü ama bunun işe yaramayacağını biliyordu. Muhtemelen onu duymazdı.

"B-bavulum," diye bağırdı, daha doğrusu bağırmayı denedi. Sonra bavulun ve alışveriş poşetinin Finn'in diğer elinde olduğunu fark etti. Gücü onu şaşırttı. Sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi onu kolunun altında taşıyordu. Hennessey gözlerini ondan ayırmadan onları izliyordu. Carrie, Finn'in tek bir kelime homurdanmasının Hennessey'nin seve seve ondan yemek yapması için yeterli olacağı izlenimine kapıldı.

Kulübeye vardıklarında, Carrie tepeden tırnağa titriyordu. Finn, kapıyı tekmeleyerek kapatıp onu yere bıraktı, ama Carrie ayakta durmasının imkânsız olduğunu fark etti. Finn onu belinden tutup hemen mutfak bölümündeki bir sandalyeye yerleştirdi.

Sonra bacaklarını aralayıp, ellerini beline koyarak karşısına geçti. "Sen de kimsin ve burada ne arıyorsun?"

Carrie yanıt vermek için elinden geleni yaptı ama dişleri birbirine öylesine sert bir şekilde vuruyordu ki, anlaşılır bir şekilde konuşması imkânsızdı. Kulübenin sıcaklığında, donan saçlarının buzu çözülmeye başladı ve omuzla-

rına soğuk su damlarken, kafasının etrafında küçük lüleler oluştu. Neyse ki, kocaman odun sobası kulübeyi ısıtıyordu. Kütükten yapılmış kulübe hayret vericiydi. Carrie elinden geldiğince etrafını incelemeye çalıştı. Dışarıdan, Finn'in rüstik evi pek ilgi çekici görünmüyordu, ama çok sayıda kitaplığı, örgü kilimleri ve geniş mobilyalarıyla iç dekorasyonu Carrie'yi çok şaşırtmıştı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu ikinci kez.

"Ben...şey, adım..."

"Adının ne olduğu umurumda değil."

Finn, Carrie'ye daha fazla bakmaya katlanamıyormuş gibi bir demliği suyla doldurup eski bir dökme demir ocağın üzerine koydu. Carrie titremeye devam etti, eldivenleri ellerini gövdesine sardı.

Finn, hayatında ondan daha zavallı birini görmemiş gibi onu inceledi. "Çıkar o ıslak giysilerini," dedi kabaca.

Carrie'nin giysilerinin dondurucu havaya uygun olmadığını ona hatırlatmasına gerek yoktu. Her şey çok hızlı olmuştu. Carrie bir gün önce onun annesiyle tanışmış ve sonra son anda Fairbanks'e bir uçak bileti almıştı. Sabahın ilerleyen saatlerinde oraya varmış ve sonra küçük uçakla sarsıntılı bir yolculuk yapmıştı. Henüz öğlen olmasına rağmen güneş çoktan batmıştı.

Hâlâ şokun ve soğuğun etkisiyle titreyen Carrie, yün paltosunu ve boynuna doladığı yeni atkısını çıkardı. Sonra botlarının fermuarını açmaya çalıştı ama donan parmakları işbirliği yapmayı reddetti. Finn onun oturduğu yere yürüyüp, dizinin üzerine çöktü ve onun yerine fermuarlarını açtı. Botlarını çıkarıp çözülmeleri için sobanın yanına koyduktan sonra, bez bir kapının ardında kaybolup, birkaç

dakika sonra bir çift kalın yün çorapla döndü. Hâlâ titreyen Carrie, çorapları giymeyi başardı.

Finn onun iznini istemeden, Carrie'nin bavulunu açıp içindekilere göz gezdirdi ve kafasını sallayıp sertçe bavulu kapattı. Carrie'nin birkaç kalın kazağı vardı ama geri kalan eşyaları Alaska'nın zorlu hava koşullarına uygun değildi. Finn bir kez daha öteki odada gözden kaybolup yün bir kazakla döndü. Carrie üzerine büyük gelen kazağı hemen giydi.

Tek kelime etmiyorlardı. Carrie, Finn'in hareket edişini izledi, hakkında, makalesinde yazabileceği her şeyi hatırlamak istiyordu. Çok geçmeden onun iri yarı bir adam olmasına rağmen cüssesine karşı çıkarcasına zarif ve rahat bir şekilde hareket ettiğini fark etti. Saçları onunki kadar karaydı ve omuzlarının hizasındaydı. Ne yazık ki, sakalı yüzünü gizliyordu. Onu tıraşsız görmemesine rağmen, geleneksel bir yakışıklılığı olduğunu sanmıyordu. Burnu biraz fazla büyüktü ve dudakları biraz inceydi. Seksi erkek resimlerinin bulunduğu bir takvime aitmiş gibi görünmese de, etrafına yaydığı saf zindeliği oldukça çekici bulmuştu.

Hiç konuşmamalarına rağmen, kızgınlığını ve merakını sezmişti. Gazeteci olduğunu tahmin etmiş olmalıydı, bu yüzden sorularının devamı gelmemişti. Haline bakılırsa, ona yayınlayabileceği türden hiçbir bilgi vermemeye kararlı olduğu çok açıktı.

Su iyice ısınınca, Finn kahve hazırlayıp tek kelime etmeden Carrie'nin önüne bir kupa koydu. Carrie kupayı alıp iki eliyle tuttu. İlk yudum dudaklarını yaktı, ama öylesine leziz bir sıcaklığı vardı ki, önemsemedi. Finn, ara-

larında olabildiğince mesafe olmasına özen gösteriyormuş gibi odanın diğer ucunda, sıcak sobaya yakın bir yerde kaldı.

Gördüklerini dikkatle not alan Carrie, kulübedeki birçok şeyin el yapımı olduğunu fark etti. Alan dardı ama güzelce değerlendirilmişti. Mutfak bölümünü oluşturan lavabo, tezgâh, birkaç açık cepheli dolap, dökme demir ocak ve dört sandalyeli bir masa doğal bir şekilde oturma odasıyla birleşiyordu. Hennessey, sobanın sıcağına yakın bir yerdeki oval biçimli örgü kilimin üzerinde yatıyordu. İki yanında sallanan sandalyeler ve istiflenmiş kuru odunlar vardı ve başka bir duvara kanepe yaslanmıştı. Biri mutfakta, diğeri oturma odasında olan iki pencerede, sıkıca örtülmüş perdeler asılıydı. Kulübenin Carrie'nin jeneratörle çalıştığını düşündüğü ışığı vardı. Duvarlara inşa edilen tıka basa dolu kitaplıkları, umut verici buldu. Görebildiği kadarıyla, Finn Dalton iyi bir okuyucuydu. Mümkün olduğunca, adam hakkında ona fikir vereceğinden emin olduğu kitapların isimlerine göz gezdirdi.

"Adım Carrie," dedi, samimi davranarak adamı konuşmaya ikna edeceğini umuyordu. "Carrie Slayton."

Finn, ona aldırmayıp arkası dönük bir şekilde oturmaya devam etti.

Artık hareket edebilen Carrie, kalktı ve kahvesini de yanına alarak diğer sandalyeye oturdu. Sobanın sıcaklığı harikaydı. "Habersiz geldiğim için özür dilerim."

"Seni buraya kim getirdi?" Soru kısa ve öfkeliydi.

"Sawyer. Sana ulaşmaya çalıştı ama yanıt alamayınca..."

"Ona ne kadar ödedin?" diye sordu adam, sözünü keserek.

"Henüz hiçbir şey. Ona sabah beni almaya geldiğinde hesaplaşacağımızı söyledim."

Finn kıs kıs güldü.

Carrie bunun ne anlama geldiğinden emin değildi. "Şartları konuştuk ve ücretinin makul olduğunu düşündüm."

"Ne istedi? Otuz gümüş para mı?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil."

Carrie odanın öteki tarafındaki küçük köşeyi ilk kez fark etti. Orada başka bir masa ve sadece bir sandalye vardı. Masanın üzerinde bir bilgisayar ve telsiz olduğunu düşündüğü bir şey vardı. Elektronik posta adresini alırsa, Finn'i bir röportaj vermeye ikna edebilirdi. Gerçi, belki de edemezdi.

"Kulüben harika...her şeyin var. Bilgisayarın var, ama buna şaşırmamam gerekir, değil mi? Yayıncınla elektronik posta aracılığıyla haberleştiğini biliyorum."

Adam hiçbir şey söylemedi. Bu tek taraflı sohbet hiç de iyi gitmiyordu.

"Kitabını okudum," dedi Carrie tekrar deneyerek. "Muhteşemdi. Hikâyeler detaylı ve zengin. Okuyucuya, kendini hikâyenin bir parçasıymış gibi hissettiriyorsun. Bu nadir rastlanan bir yetenek. Babam da kitabını okumuş, benden çok daha önce. Aslına bakarsan, annem bu Noel'de hediye etmek üzere, fazladan iki kopyasını satın aldığını söyledi. *Yalnız* aylardır çok satanlar listesinde ama bunu biliyor olmalısın." Gevezelik ettiğini fark edince sustu.

Carrie, gerginlikle geçen birkaç dakika sonra tekrar denedi. "Sawyer kalmak istedi ama fırtına hızla yaklaştığı için

Bad Luck'a (Kötü Şans) dönmesi gerekti." Bir kasaba için ne sıra dışı bir isimdi.

"Hard Luck," diye düzeltti adam.

"Doğru. Hard Luck (Şansızlık)." Bu da pek farklı sayılmazdı. Karşılık alamadığı için, neşeli duruşunu koruması zordu.

"Bahse girerim seni nasıl bulduğumu bilmek istiyorsundur..." Carrie soru sormasının daha iyi olacağını düşündü.

Finn hiçbir şey söylemedi. Ne yazık ki, Carrie yanılmıştı. Sohbeti nasıl yönlendirirse yönlendirsin, Finn Dalton onunla konuşmakla ilgilenmiyordu.

"Konuşmak istemiyorsan, sorun değil, anlarım," dedi içini çekerek. "Demek istediğim, davetsiz bir şekilde hayatına girdim ve bu çok kabaca, biliyorum."

Birkaç dakika sessizce oturdular ama aralarındaki gerilim öylesine güçlüydü ki, bir hoparlörden gelen yüksek bas sesine benziyordu. Carrie sabrını hızla yitiriyordu. Bunca yolu ve engeli, geri püskürtülmek için aşmamıştı.

"Seni bulmak için neler denediğimi bilemezsin," dedi. Ama Finn'in ona yardımcı olmaya yanaşmadığını görünce kazandığı zafer anlamsız geldi. Gerçi bunu beklemesi gerekirdi. Carrie zafer sarhoşu olsa da, Finn'in tavırları hiç dostça değildi.

Hennessey, gözlerini onun üzerinden ayırmıyordu. "Akıllı çocuk," dedi Carrie sesinin yumuşak ve tatlı çıkmasına özen göstererek. "Sen iyi bir köpeksin, değil mi?"

Sahibi gibi Hennessey de onu duyduğuna dair hiçbir belirti göstermedi. Köpek sabit bir şekilde Carrie'ye bakıp, her hareketini izliyordu. Finn onu dışladığı için, Carrie bir tür bağ kurmak için arkadaşına döndü. O noktada Hennessey'nin ona verebileceği her şeye razıydı.

"Umarım o şekilde üzerime koşarak bana neredeyse kalp krizi geçirttiğini biliyorsundur," dedi köpeğe. Öne doğru eğilip elini uzattı ve köpeğin, tek istediğinin ona dokunmak olduğunu anladığından emin oldu.

"Isırır," diye uyardı Finn. Lafını kısa kesmesine bakılırsa, bunu görmek hoşuna gidebilirdi.

Hennessey gözlerini önce Finn'e, sonra Carrie'ye çevirdi.

"Sen kocaman kötü bir kurt musun?" diye sordu Carrie, Hennessey'e kısık bir sesle.

Köpek onunla göz göze geldi ve sonra Hennessey çenesini patilerine koydu. Ardından kuyruğunu sallayarak Carrie'yi şaşırttı. Sadece bir kez salladı, onu artık tehdit olarak algılamadığını gösteren küçük bir hareketti bu. Ama bu Carrie'nin sevinçle haykırması için yeterliydi.

"Ben dostum, Hennessey, gerçekten dostum. Arkadaş olabilir miyiz?" Bir kez daha köpeğe doğru elini uzattı.

Finn tekrar onu uyardı. "Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Carrie yavaşa elini çekti.

Hennessey, kafasını kaldırıp ona baktı ve sonra kuyruğu hareket etmeye başladı, bu kez sanki, Carrie ona güvenmeye hazırsa, kendisinin de Carrie'ye güveneceğini söylemek istercesine kuyruğunu tam anlamıyla sallıyordu.

"Bir hain daha," diye homurdandı Finn.

"Sawyer hain değil," dedi Carrie. "Hennessey de değil."

Finn burnundan gülüp kahvesini yudumladı.

"Finn...Bay Dalton," dedi Carrie tekrar deneyerek. Fazla laubali konuşmak istemiyordu, öte yandan, "Bay Dalton," da fazla resmiydi. "Tahmin ettiğin gibi gazeteci-

yim. *Chicago Herald*'da yazıyorum. Aslına bakarsan, cemiyet sayfasında yazıyorum. İlgi alanım değil, ama bu işi bulduğum için minnettarım. İyi bir gazeteciyim ve kimin kiminle görüldüğü dışında bir şey yazabileceğimi kanıtlama fırsatı istedim. Anlamsız partiler ve kimin evlendiği, kimin ayrıldığı hakkında yazmaktan bıktım. O kadar bıktım ki, istifa etmeye hazırdım, ama otuz senedir gazetecilik yapan editörüm seninle röportaj yapmayı becerebilirsem istediğim işi yapabileceğimi söyledi. Seni bulmanın bu kadar zor olacağını bilmiyordum."

Carrie açıklamaya başlayınca, kendisini durdurmakta zorlandı. Hikâyesini dinlerse, Finn'in onunla işbirliği yapmaya yanaşacağını umuyordu.

Finn eninde sonunda biriyle röportaj yapacaktı ve en iyisi röportajı onunla yapmasıydı. Finn'e ulaşmanın bir yolunu bulan kişi kendisiydi; bunun bir anlamı olmalıydı. Adam kitabının bir fenomen olduğunu ve halkın onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğini bilmeliydi.

"Seni bulabildiysem...eninde sonunda, diğerleri de bulacak."

Finn, sözlerini yalanlamak istercesine ona dik dik baktı.

"Kitabın müthiş ve okuyucuların *Yalnız*'ı yazan adamla tanışmak istiyor. Kim onları suçlayabilir ki? Herhalde kitabı teslim ettiğinde, bunun ne anlama geldiğini biliyordun?"

Finn hareketsiz kalmaya devam edince, Carrie başka bir taktik denedi. Belki de adam ona acırdı. "Seni bulmak için Şükran Günü'nü ailemle geçirmekten vazgeçtim, ama bana röportaj vermeyi kabul edersen tatil günlerimi bu şekilde harcamış olmama fazlasıyla değecek." Finn'i inceledi, biraz olsun bile üzülmüş görünmüyordu.

"Sana acımamı mı bekliyorsun?"

"Hayır, elbette beklemiyorum...şey, belki biraz."

Finn kısa bir süreliğine gözlerini kapatıp, kafasını salladı.

"Bak ne diyeceğim," dedi Carrie daha önce takındığı neşeli tonla. "Makaleyi önceden okumana ve onayını vermene izin veririm. Hoşuna gitmezse, yayımlanmaz."

"Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

"Evet, elbette. Ben sözünü tutan bir kadınım."

"Henüz sözünde duran bir kadınla tanışmadım." Finn'in sözleri küçümsemeyle doluydu. Kıs kıs gülerek bilgisayar ve telsizinin olduğu yere yürüdü. Sandalyesini çekip oturdu ve birkaç düğmeyi çevirip kulaklığını taktı. Carrie'nin, onun Sawyer'ı aradığını anlaması uzun sürmedi.

Carrie konuşmanın sadece bir tarafını duysa da, bu onun için yeterliydi. Konu başlığı oydu.

"Bu bir şakaysa, gülmüyorum. Tamam."

Finn'in tepkisine bakılırsa, Sawyer'ın keyfi yerindeydi.

"Yanlış yoldasın," diye bağırdı Finn mikrofona. "Buraya bir kadın, hem de gazeteci bir kadın getirmiş olman, bana göre iyilik yapmış olduğun anlamına gelmiyor. Kim olduğu ya da ne bildiği umurumda değil. Tamam."

Sawyer karşılık verdi ama Carrie onun ne söylediğini anlayamadı.

"En hafif ifadeyle, onu burada istemiyorum. Tamam."

Bunu sessizlik izledi. Finn, bıkkınlıkla sakalını ovuşturdu.

"Gelip onu almak için yirmi dört saatin var. Tamam."

Elini masanın üzerine vurdu. "Hayır...Lanet olası fırtına umurumda değil! Buna sen sebep oldun. Tamam."

Carrie endişelendi. Makalesi için ihtiyacı olan şeyi alması için gerekenden daha uzun bir süre, Finn'le izole bir kulübede kalmak istemiyordu. Sawyer ne kadar erken gelirse, o kadar iyiydi. Chicago'ya işinin başına dönmeliydi. Tatil dönemi yaklaştığı için, haberini yapmakla görevlendirildiği çok sayıda davet vardı. En kötü ihtimalle Alaska'da mahsur kalırdı ve Finn'le yaptığı röportajı teslim edince, Nash onu affederdi. Adamla geçirdiği kısa süre içinde bile onunla ilgi birçok ilginç detaydan bahsedebilirdi.

"Limitim yirmi dört saat. Tamam." Finn tehditkâr bir şekilde konuşmayı bitirdi.

Carrie, Sawyer kendisine belirtilen süre içinde onu almak için gelmezse neler olacağını merak etti. Herhalde Finn, onu tek başına soğukla mücadele etmeye terk etmezdi. Öyle değil mi?

Finn'i işi bitince kulaklığını çıkarıp, telsizi kapattı.

Carrie kıpırdamadan duruyordu, ne yapması ya da söylemesi gerektiğinden emin değildi, o yüzden hiçbir şey söylemedi.

Finn, kupasına uzanıp kahvesinden geriye kalanı bitirdi ve boş kupayı lavaboya götürdü. Carrie sandalyesinden kalktı. Kendi kahvesi de bitmişti, bu yüzden Finn'i izledi, yün çorapların kulübenin zeminindeki hareketi sessizdi. İkisi de Carrie'nin Finn'e ne kadar yakın durduğunu fark etmemişlerdi, Finn arkasını döndüğünde onu neredeyse biçiyordu.

Adam ellerini kollarının üst kısmına koyup kaşlarını çatarak ona baktı. "Yolumdan çekil!" Sözcükler belirgin bir şekilde ağzından çıktı ve Carrie'nin onun ne hissettiği hakkında en ufak bir şüphesi kalmadı.

"Özür dilerim...yanlışlıkla oldu." Carrie hafifçe kekeledi, adamla nasıl işbirliği yapacağını çözmeye çalışırken Finn paltosunu, beresini ve eldivenlerini aldı, hepsini giydikten sonra hemen dışarı çıktı.

Carrie şaşkınlıktan kımıldayamadan, kapalı kapıya bakakaldı. Bu röportaj için çok umutlanmıştı, ama az önceki 'kahve molasına' bakılırsa, büyük ihtimalle başarısızlığa uğrayacaktı.

Hennessey sobanın yanında kaldı, sıcak ateşin yanında olmaktan memnun görünüyordu. Carrie onun yanında kilime oturdu ve bacaklarını kendisine doğru çekip çenesini dizlerine koydu.

"Benden hoşlanmadı," dedi köpeğe.

Hennessey kafasını kaldırıp ona baktı.

"Onu suçlayamam. Bir anda hayatına girdim ve şimdi bedelini ödüyorum."

Hennessey'nin çenesini kaldırıp onun ayağının üzerine koyması Carrie'nin hoşuna gitti. Finn'in ısırabileceğine dair onu uyarmış olmasına rağmen, hafifçe köpeğin başını okşadı. Dokunuşuna alışması için ona biraz zaman tanıdıktan sonra sırtını okşamaya başladı.

"Finn'in söylediği gibi kocaman kötü bir kurt değilsin," diye fısıldadı. "Sen kocaman bir tüy yumağısın."

En azından Finn'in köpeği ondan hoşlanmıştı ve şimdilik bu yeterliydi. Hayvanın tüylerini okşamaya devam etti ve parmaklarını kalın tüylerinin arasına gömdü. "Belki de, onun yerine seninle röportaj yapmalıyım," dedi kısık bir sesle. "Ne dersin?"

İri köpek konu hakkındaki görüşünü belirmedi.

"Hennessey, söylesene..."

Kapı tekrar açıldı ve kolları odunlarla dolu olan Finn beraberinde soğuk hava dalgasıyla içeri girdi. Neyse ki hemen kapıyı kapatıp sürgüyü çekti. Odunları sobanın yanına bırakıp gece için istifledi.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu Carrie.

"Git."

"Gidemem."

"Sanki bunu bilmiyorum."

"Umuyordum ki...Sawyer seninle tanışmam için beni buraya getirdiğinde, ikimiz kısa bir görüşme yaptıktan sonra görevimi tamamlamış bir şekilde giderim sanıyordum."

"Ama başıma kaldın."

"Evet, biliyorum, özür dilerim." Carrie adamın akşam yemeğini hazırlamasına yardım etme teklifini hoş karşılamadığını görünce, en azından bavulunu ortadan kaldırabileceğini düşündü.

"Bavulumu koyabileceğim bir yerin var mı?" diye sordu.

"Misafir yatak odası gibi bir yeri mi kastediyorsun?" dedi Finn alaycı bir şekilde.

"Evet."

Finn kıs kıs güldü. "Sadece bir yatak odası ve bir yatak var ve sana şimdiden söylüyorum, kanepede yatan ben olmayacağım."

Dördüncü Bölüm

Bu istenmeyen bir durumdu ve Finn hiç memnun değildi. Sawyer'ın ona ihanet etmesi büyük bir şok yaşamasına sebep olmuştu. Sawyer O'Halloran arkadaşıydı, iyi bir arkadaşıydı ve şimdiye kadar...kusursuzdu. Kısa konuşmaları, Finn'in aklında sorular oluşmasına neden olmuştu. Sawyer, kadının ona vermek istediği bir şeyi olduğunu söylemişti ama bu noktada o her neyse, kadının kendisinde kalabilirdi. Finn ne kadar istese de, arkadaşını sorgulamamıştı. Kadındaki şey her neyse, Sawyer'ı onu buraya getirmeye ikna etmişti. Üstelik Sawyer haber vermek için ona ulaşmaya çalışmıştı.

Birkaç saat süren gergin sessizlikten sonra, Finn sobaya odun attı ve akşam yemeğinde yemek için yahniden kalanı aldı. Carrie'ye bakıp homurdandı. Onun hakkında hiçbir şeyi fark etmemeye çalışsa da, çikolata rengi olabilecek kadar koyu saçları ve şaşırtıcı mavi gözleriyle oldukça güzeldi genç kadın. Carrie Slayton gibi kadınların, arkalarında bir dizi kırık kalp bıraktıklarına emindi ve Finn onlardan biri olmamaya kararlıydı. Carrie'nin kafasına dokunup durduğunu fark etti. Saçıyla ilgili bir şey olabilirdi, karda

ıslandıktan sonra karmakarışık lülelere dönüşmüştü saçları. Bunu kafasına takıyor ve onun kendisiyle alay etmesini bekliyor gibi bir hali vardı. Ama Finn bunu yapmayacaktı. Açıkçası, saçlarının ona dair en çekici şey olduğunu düşünüyordu.

Bu hiç iyi değildi. Kulübesindeki kadınla ilgili herhangi bir şey fark etmiş olması zayıflık belirtisiydi ve Finn böyle bir zayıflığı reddediyordu.

İtiraf etmekten nefret etse de, Carrie'nin onun röportaj vermesiyle ilgili söylediği şeyler mantıklıydı. Carrie onu bulduğuna göre, er ya da geç diğer gazeteciler de bulacaklardı. Finn kaçınılmazı çok uzun bir zamandır göz ardı etmişti. Hiçbir şey onu ikna edememişti. Finn kitabı, yaban hayata olan sevgisini paylaşmak ve kışın ıssızlığının uzun ve yalnız saatlerini doldurmak için yazmıştı. Bu kadar büyük bir başarı edineceğini asla tahmin edemezdi. Neyse ki, bütün hukuki işlemleri mahremiyetini koruma şartıyla avukatı aracılığıyla yapmıştı. Yayıncısının bitmek bilmeyen ısrarlarına rağmen, tek bir röportaj bile vermemişti. Görünüşüne rağmen, Finn bir münzevi değildi, o sadece yalnız olmaktan hoşlanıyordu. Hayatını alt üst edip, basının gözdesi olmayacaktı.

Finn, kadınlardan nefret etmiyordu; sadece onlara güvenmiyordu. Dersini en kötü şekilde almıştı. Babası, annesi onları terk ettikten sonra bir daha asla eskisi gibi olmamıştı. Sert ve acımasız birine dönüşmüş ve aldığı dersleri Finn'in zihnine işlemişti. Daha sonra Finn, babasının ona söylemeye çalıştığı şeyi kendi keşfetmişti. Kadınlar vefasızlardı ve bir erkeğin hayatında sebep oldukları zahmete değmezlerdi. Pamela'ya âşık olmuştu ama o da annesinin

babasını incittiği gibi onu incitmişti. Neyse ki Finn, ilişkilerinin en başında Pamela'nın güvenilmez olduğunu öğrenmişti. Onunla nasıl oynadığını hatırlamak utanç vericiydi. Finn ona âşık olduğuna inanmak gibi bir hata yaptığı sırada, Pamela'nın evli olduğunu, hayatından sıkıldığını ve eşi ülke dışındayken küçük bir macera yaşamak istediğini öğrenmişti. Finn, kadınlarla birlikte olmaktan hoşlandığını kabul ediyordu, ama kalbini işe karıştırmayacak kadar aklı başındaydı.

Uyku durumu hakkında kendini kötü hissediyordu. Ama davetsiz ve habersiz gelen Carrie'ydi. Yaptığı şey aptalca ve tehlikeliydi ve sonuçları vardı. Finn ona yatağını vermeyi reddediyordu, ama yatağını onunla paylaşma düşüncesi oldukça çekiciydi. Hemen kafasını sallayıp bu düşünceyi aklından çıkardı.

Bütün çabalarına rağmen, gözü tekrar Carrie'ye ve güzel saçlarına takıldı. Kimi kandırıyordu ki? İlgisini çeken tek şey Carrie'nin saçları değildi; o müthiş bir kadındı. Sawyer'ın onu reddedememiş olmasına şaşırmamalıydı. Hiç şüphesiz, Alaska kıyı şeridi kadar uzun bir dizi erkek arkadaşı olmuştu Carrie'nin.

Carrie'nin çekiciliğini fark eden tek kişinin kendisi olmadığını anlayınca, kaşlarını çattı. Hennessey de ona yakınlaşıyordu. Finn kendi gözleriyle görmeseydi, buna asla inanmazdı. Genellikle, Hennessey yabancılara pek yaklaşmazdı. Görünüşe bakılırsa, sadık köpeği bile bu genç kadının çekiciliğine karşı koyamamıştı.

Kendisine gelince, Carrie Slayton ne kadar çabuk gözünün önünden giderse, o kadar iyi olacaktı.

Carrie mutfaktan davetkâr oturma odasına göz gezdirir-

ken güçlükle yutkundu. Kanepe eski ve yumru yumruydu, ama tek seçeneği yerde yatmaktı. "Nerede uyumamı istiyorsun?" Kanepeye oturup ellerini iki yanına koyarak kontrol etti. Mecburen idare edecekti, ayrıca yerde uyumaktan daha rahat olacağı kesindi.

"Nerede istersen. Seçim senin ama seni uyarmalıyım, Hennessey kanepeyi kendi yeri olarak görür."

Finn mutfakta kaldı, Carrie'nin görebildiği kadarıyla ocakta bir şey ısıtarak akşam yemeğini hazırlıyordu. Henüz akşamın erken saatleri olmasına rağmen, çok geç olmuş gibi geliyordu. Yahniden gelen koku muhteşemdi. Carrie'nin guruldayan karnı, en son yemek yediğinden bu yana saatler geçtiğini ve yediği en son şeyin, uçuş sırasında havayolu şirketinin dağıttığı krakerler olduğunu hatırlattı. Havaalanına giderken acele ettiği için kahvaltıyı es geçmişti.

"Geceyi burada geçirmeyi planlamıyordum," diye Finn'e hatırlattı. "Senin beni istemediğin gibi ben de burada olmak istemiyorum," dedi ve sonra biraz daha açıklaması gerektiğini düşündü. "Chicago'ya dönmeliyim. Sophie benim yerime bakacak, ama..." Adamın onun endişelerini dinlemekle ilgilenmediğini anlayınca sustu.

Finn duraksayıp kafasını kaldırdı. "Bunu daha önce düşünmen gerekirdi," dedi.

Rüzgâr ulumaya devam ederken, Carrie, Sawyer'ın geri dönmesinin günler alabileceğini fark etti. Bu hızla durum tam bir felakete dönüşüyordu.

Çok endişeliydi ve akşam yemeği berbat geçti. Finn yahniyi servis etti ve neyse ki onunla paylaştı. Etin tadı pek tanıdık değildi ve Carrie ne eti olduğunu bilmemesinin

daha iyi olacağına karar verdi. Ayı eti? Yoksa mors eti miydi? Dağ keçisi olabilir miydi? Finn, görünmez gibi yaparsa onu tamamen yok sayabileceğini düşünüyor olmalıydı. Sohbet etmekle ilgilenmediğini açıkça belli etmişti. Carrie bunu fark edip yemeğini sessizce yedi. Bitirince, kibarca çabasına iltifat edip, ona teşekkür etti.

Akşam yemeğinden hemen sonra, Finn yatak odasına gitti ve birkaç dakika sonra iki kalın battaniye ve bir yastıkla döndü. Tek kelime etmeden bunları Carrie'ye verdi.

"Teşekkür ederim," dedi Carrie. Adam bir çıngıraklı yılanın kişiliğine sahip olabilirdi ama keyifsizliğinin onu etkilemesine izin vermeyecekti.

Hennessey'den özür dileyip kanepeye yatağını yaptı ve cesaret edebildiği kadar sobaya doğru yaklaştı. Yatar yatmaz, Hennessey üzerine atlayıp bacaklarının yanına yerleşti. Carrie, kolunu köpeğin üzerine uzattı. Herhalde bebekliğinden beri ilk kez bu kadar erken yatıyordu.

Çok yorgun olması gerekirken, aklında bir sürü şeyin dolaştığını fark etti. "Bana röportaj vermeyecek," dedi köpeğe ve sırtüstü uzanıp tavandaki kütüklere baktı.

"Belki de seninle röportaj yaparım," dedi hafifçe Hennessey'nin başını okşayarak.

Köpek hem onu rahatlatan hem de içini ısıtan bir şekilde, çenesini Carrie'nin dizine yasladı.

"Pekâlâ, Hennessey, söyle bakalım, *Yalnız*'ın başarılı yazarı muhteşem Finn Dalton'la yaşamak nasıl bir şey?"

Carrie, köpeğin cevabını dinliyormuş gibi yaparak bekledi.

"Böylesine huysuz bir sahiple sayısız saatler geçirmekten hoşlandığını mı söylüyorsun? Yanıldığımı ve sandığım

kadar kötü biri olmadığını mı söylüyorsun? Dürüst olmam gerekirse, buna inanmakta zorlanıyorum! Ah, eminim haklısın, Finn Dalton medeni olabilir ama ne yazık ki beni kötü bir tehdit olarak görüyor ve beni buradan olabildiğince çabuk kovmak istiyor. Biliyorum, biliyorum, anlaşmaya varamamamız gerçekten çok kötü. Biliyorsun, diğerlerinin onun izini bulması an meselesi."

Köpeğin yorumunu dinliyormuş gibi tekrar duraksadı.

"Evet, seni anlıyorum. Sana göre iyi olabilir ama bana göre kaba, küstah ve narsist biri. Ah, özür dilerim, *narsist* zor bir kelime. Tamamen kendisini düşündüğü anlamına geliyor."

Öteki odadan işitilebilir bir gülme sesi geldi; bu, Finn'in sohbetlerini dinlediğini gösteriyordu.

"Pekâlâ, senin de bana sormak istediğin birkaç soru olduğunu fark ettim. Sor bakalım."

Carrie dinliyormuş gibi yaptıktan sonra yanıt verdi. "Daha önce de açıkladığım gibi, Amerika, *Yalnız*'ı yazan adam hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmek istiyor. Finn'i bir tür kahraman olarak görüyorlar. Gerçekte nasıl biri olduğunu nereden bilsinler."

Durup birkaç dakika bekledi. "Ah, birçok kişi bu konuda başarısız olurken, onu nasıl bulduğumu bilmek mi istiyorsun? Sawyer da bana aynı soruyu sordu. Bana bir avuç gazetecinin ona ve diğer pilotlara Finn'i bulmalarına yardım etmeleri için rüşvet vermeyi denediğini ve Finn'in arkadaşlarından hiçbirinin ona ihanet etmediğini söyledi." Yatmaya hazırmış gibi esnedi.

"Köpeğin sorusuna cevap ver." Finn, kumaş bölmeyi açık tutarak kapının girişinde durdu. "Elinde, Sawyer'ı

seni buraya getirmeye ikna edecek ne olduğunu merak ediyorum. O iyi bir arkadaşım ve kolay kolay aklının çelinmeyeceğini biliyorum."

Carrie doğrulup kollarını dizlerine doladı. Demek yüce Finn'i konuşturmak için yapması gereken buydu. "Madem bilmek istiyorsun, ona annen hakkında bir şey söyledim."

"Annem," dedi Finn yavaşça. "Onun bununla ne ilgisi var?"

"Onu buldum ve..."

"Annemi mi araştırdın?" diye sordu Finn çekinmeyle karışık bir öfkeyle.

"Evet. Diğerleri de aynı şeyi yapmışlar, ama onu benimle konuşmaya ikna ettim. Annen ve ben, güzel bir sohbet ettik ve..."

Finn, odada iki adım attı ve ellerini beline koyup ona aşağılık bir şeymiş gibi baktı. "Sen gerçekten annemle mi konuştun?"

"Söylediğim gibi, o ve ben..."

"Ne söylediği umurumda değil! Onunla hiçbir ilgim olmasını istemiyorum!"

Carrie içini çekti, tek istediği, oğluyla bağ kurmak olan Joan için çok üzüldü. "Bana, sana ondan bahsettiğim anda bu şekilde davranacağını söyledi."

"O, babamı ve beni terk etti..."

"Ah, haydi ama Finn, durumun bundan daha karışık olduğunu biliyor olmalısın! Seni seviyor ve baban ona pek fazla seçenek sunmamış."

"Dinle, Bayan İşgüzar, bu seni ilgilendiren bir mesele değil, o yüzden karışma." Finn, yatak odasına dönüp perdeyi öylesine sertçe çekti ki, Carrie perdenin yırtılmamış olmasına şaşırdı.

Carrie bu inatçı ve duygusuz adamdan kurtulmaya hazırdı. Mantıksız ve affetmek nedir bilmeyen biriydi...ve aklında bir düzine nahoş sıfat daha dolaşıyordu. Uzanıp tavana baktı. Hennessey yanında kaldı.

"Gerçekten de annesiyle sorunları var, değil mi?" dedi köpeğe fısıldayarak.

"Seni duydum."

Carrie aldırmadı, en iyisi Finn yokmuş gibi davranmaktı. "Annesini umursamadığına göre buz gibi bir kalp taşıyor olmalı."

"Bu işe karışma, Carrie."

Carrie adamın bu sözüne de aldırmadı.

"Ona karşı tutumu çok şey açıklıyor. Bana kalırsa, kadınlarla ilgili sorunlarının yanı sıra, Finnegan Dalton'ın bariz bir terk edilme korkusu var."

Finn onun analizini komik bulmuş gibi güldü.

"Yoksa neden Alaska yabanında tek başına yaşamayı seçsin ki?"

"Çok akıllı olduğunu sanıyorsun, değil mi?" diye homurdandı Finn.

"Ama tüm bunlar muhtemelen buzdağının görünen ucu."

"Keser misin?"

"*Yalnız* olduğu doğru." Carrie, sesini, Finn'in onu net bir şekilde duyabileceği kadar yükseltti. "Muhtemelen hayatı boyunca kaçmış olmalı. Ama sonra gidip, halkın ilgisini çeken çok satan bir kitap yazmak gibi bir hataya düştü. Ne talihsizlik."

Sessizlik.

Dışarıda kar fırtınası uluyordu ve Carrie, Hennessey

onunla kalmayı seçtiği için memnundu. Birkaç kez yastığını yumruklayıp arkasına uzandı ve kalın battaniyeyi omuzlarına kadar çekip, gözlerini kapanmaya zorladı. Finn Dalton, Carrie o sırada, onun hakkında bir makale yazmadığı için şanslı yıldızlarına teşekkür etmeliydi. Bu huysuz adam hakkında aklına tek bir onur verici kelime gelmiyordu.

Dakikalar ağır ağır ilerledi ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Carrie uykuya dalamadı. Kanepe rahatsızdı ve Finn onu öylesine kızdırmıştı ki, vücudunda dolaşan adrenalin rahatlamasını imkânsızlaştırıyordu.

"Bütün kadınlardan nefret ediyor, değil mi?" diye sordu Hennessey'e kısık bir sesle.

Köpek kafasını kaldırınca neredeyse cevap vermesini bekledi.

"Doğru değil," diye üsteledi Finn. Yine yatak odasının kapısında durdu, cüssesiyle girişi dolduruyordu.

Ah, demek o da uyuyamamıştı. "Doğru," diye ondan altta kalmayan bir hararetle karşılık verdi Carrie. "Kendini başka nasıl açıklayabilirsin? Annene çok az seçenek verilmiş. Tanrım, Finn, bir düşün! O güneyli bir kızmış; bu sert yaşam koşulları onun için çok fazlaymış. Uzlaşmak istemiş ama baban onu dinlememiş. Bana seni geride bırakmanın kalbini kırdığını söyledi ama sen ve baban çok yakın olduğunuz için sizi ayırmaya kıyamamış. Sen, babanla kalmayı seçtiğinde, ısrar edip meseleyi yargıya taşıyabilirmiş ama bunu yapmamış. Bu onu üzse de, isteğine saygı duymuş."

"Bütün bunları sana o mu anlattı?"

"Evet, hepsi bu değil. Baban öldüğünde, senin ona kar-

şı ne kadar kaba davrandığını da söyledi. Seninle arasını düzeltmek için cenaze törenine katılmış ama onu reddetmişsin." Finn'in, annesine ne kadar kaba davranmış olabileceğini düşünürken, Carrie'nin çenesi kasıldı.

"Orada olmaya hakkı yoktu. O tekrar evlendi."

"Babanı seviyordu ve seni seviyor." Carrie, Finn'in özellikle babası öldükten sonra, annesini dışlamaya devam etmesine hiç anlam veremiyordu. "O gittiğinde küçük bir çocukmuşsun. Hikâyeyi sadece bir taraftan dinlemişsin."

"Sen de öyle, ve açıkçası annem ve benim aramdaki mesele seni ilgilendirmez."

Haklıydı; Carrie, makaleyi yazmasıyla hiçbir ilgisi olmayan meselelere burnunu sokuyordu. Ancak, bir kere başladığı için durmakta zorlandı. "Annen onun hayatında olmanı istiyor. Sen onun tek çocuğusun."

"Bunu yirmi beş sene önce düşünmeliydi." Finn, tartışmaktan yorulmuş gibi yavaşça kafasını sallayıp fısıldadı. "Uyu artık, olur mu?"

Carrie kanepenin ne kadar rahatsız olduğundan bahsetmek üzereydi ama Finn yatağında ona katılması için davet beklediğini düşünebilirdi. Ve böyle bir niyeti kesinlikle yoktu. "Deniyorum ama beni o kadar kızdırıyorsun ki, doğru düzgün düşünemiyorum."

"Biraz daha dene." Finn arkasını dönüp yatağına giderken, iki oda arasındaki perde uçuştu.

Carrie uzun süre uyumak için uğraştı. Gece bir ara soğuk yüzünden uyandı ve kalın battaniyeleri iyice omuzlarına doğru çekti. Daha sonra sıcaktan bunalınca, battaniyeleri kot pantolonlu bacaklarından iterek uzaklaştırdı.

Gece yarısı gözlerini açtığında, Finn'i daha önce getirdiği odunları sobaya atarken buldu.

Daha sonra gözlerini açınca, onun kendisini nazikçe uyandırdığını gördü. "Şimdi yatağa geçebilirsin."

Carrie onun ne demek istediğini anlamamış gibi gözlerini kırpıştırdı. Finn giyinmişti, sabah olmak üzereydi herhalde ama sobanın ateşinin ışığı dışında hiçbir ışık yoktu.

Finn onu yatak odasına geçirdi ve Carrie son derece rahat kuş tüyü yatağa kıvrılınca, kalın battaniyelerle üzerini örttü. "Bir süre burada olmayacağım."

"Pekâlâ," diye yarı uykulu bir şekilde mırıldandı Carrie. Sıcak ve rahatlığa gömülü bir şekilde bu yumuşak yatakta uyumanın harika olduğunu düşündü.

Uyandığında hava hâlâ karanlıktı. Hızla, içine girebildiği bütün giysilerini giydi, ama iki uzun kollu bluz ve iki kazakla kolları o kadar kalınlaştı ki, dirseklerini kırmakta güçlük çekiyordu.

Daha önce dökme demir ocakta hiçbir şey pişirmemiş olmasına rağmen o kadar zor görünmüyordu. Kahve demliği ocağın üzerindeydi ama musluktan su dolduramadı. Ateşi yakınca, kulübenin kapısını açtı. Kocaman bir yumruk gibi yüzüne çarpan soğuğa karşı gözlerini kırpıştırdı. Nefesi kesildi ama kahve demliğine kar doldurup hemen içeri girmeyi başardı. Finn'in dolabını karıştırıp kahveyi buldu ve demliğe biraz doldurdu. Kahvenin hazır olduğu sırada, Hennessey'nin havladığını duydu.

Finn dönmüştü.

Carrie, özellikle de bu havada Finn'in, nereye gittiğini ya da ne yaptığını düşünemiyordu. Hemen ikinci bir kupaya kahve doldurdu. Finn, Hennessey peşinde kapıdan içeri girdi ve köpek hemen Carrie'nin yanına gitti. Carrie eğilip yeni arkadaşını okşadı. Finn uyanmış olduğunu ve evde dolaştığını görünce şaşırdı.

"Fırtına hafifledi," diye mırıldandı. "Ama Sawyer'ın uçabileceği kadar değil."

"Ah." Carrie bunun olmasından korkuyordu. Finn'e dumanı tüten kupayı uzattı.

"Kahve yapmışsın," dedi Finn bu çok büyük bir başarıymış gibi.

"Evet." Dile getirmemiş olmayı dilediği birkaç suçlamada bulunmuştu. Adamın yaptığı ya da yapmadığı şeyler onu ilgilendirmezken özel hayatına dalması utanç vericiydi.

Finn de rahatsız görünüyordu.

"Kahvaltı yaptın mı?" diye sordu Carrie, gerçi kahvaltı yapmadıysa bile ne pişirebileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Ne de olsa, taze yumurta bulamazdı. Donmuş kuzeydeki hayat hakkında edindiği izlenime göre, market malzemelerinin, erzağın ve Finn'in ihtiyacı olabilecek diğer her şeyin buraya uçakla getirilmesi gerekiyordu.

"Bir şeyler yedim. Ya sen?"

"Henüz yemedim." Bu gergin kibarlık, önceki gece birbirlerine olan davranışlarından oldukça farklıydı. Carrie havayı yumuşatması gerektiğini hissetse de, ne söyleyeceğini ya da deneyip denememesi gerektiğini bilmiyordu. Belki de tartışmaları hiç olmamış gibi davranması daha iyi olurdu.

"İstersen biraz kurutulmuş ren geyiği eti var. Bu yaz kendim yaptım."

Carrie adamın ona biraz daha dostça davrandığını fark etti. "Teşekkürler ama kahvaltı yapmayı seven biri değilim."

"Nasıl istersen."

Finn paltosunu çıkarıp kahvesini alarak masaya oturdu, gözleri çay yaprağı falına bakıyormuş gibi kupasındaydı.

Carrie, Finn'in karşısına oturup onunla sohbet etmeye çalışmaya karar verdi. "Dün gece hakkında..."

Finn kafasını kaldırıp gözlerini kıstı. "Ne olmuş?"

"Sen ve annen hakkında söylediğim şeyler için özür dilemek istiyorum."

Finn onu affettiğini belirtircesine kafasını salladı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Pekâlâ. Ama yine de kadınlarla ilgili sorunların olduğunu düşünüyorum."

"Bu konuyu kapat, olur mu?" dedi Finn dişlerini sıkarak.

Carrie elini havaya kaldırdı. "Haklısın, özür dilerim."

Adam rahatlayıp kahvesini yudumladı.

"Bir şey yapmalıyım, seni çıldırtmak istemiyorum, bu yüzden önceden söylüyorum."

Finn bu konuşmadan şimdiden sıkılmış gibi, "Yine ne oldu?" diye sordu.

Carrie parmaklarının ucunu kot pantolonunun cebine soktu. "Annen, sana bunu vermemi istedi. Ona söz verdiğim için bunun bir onur meselesi olduğunu düşünüyorum."

"Bana ne vermeni istedi?"

"Babanın alyansını."

Finn'in yüzü gerildi. "Sende kalsın."

"Bunu yapamam; söz sözdür."

Finn gözlerini genç kadına dikip gülümsedi. "Sawyer'ı seni buraya getirmeye bu şekilde ikna ettin, değil mi? Ona, bana vereceğin bir şey olduğunu söyledin, ama ne olduğunu söylemedi ve ben de sormadım."

Carrie yalan söylemeli miydi söylememeli mi bilmiyordu. "Sawyer'ın bana yardım etmeye razı olmasına minnettarım ama bunu benim için yapmadı. Senin için en iyisi olanı yaptığına inandığı için bunu kabul etti. O senin arkadaşın ve görebildiğim kadarıyla, iyi bir arkadaş."

Finn burnundan gülüp sakalını ovuşturdu. "Böyle bir şey olacağını biliyordum."

Altın yüzüğü masanın bir köşesine bıraktı.

"Şimdi memnun musun?" diye sordu.

"Evet."

Finn kalkıp altın yüzüğe uzanırken, sandalyesi gıcırdadı. Yüzüğü alıp ön kapıya doğru gitti. Kapıyı açtı, kar ve rüzgârın içeri girmesine izin verdikten sonra, bütün gücüyle yüzüğü fırtınaya doğru attı.

Beşinci Bölüm

Carrie ayağa fırlayıp açık kapıya koştu ve uçuşan kara neredeyse yüzüstü daldı. Rüzgâr görüşünü zorlaştırıyordu ama metale benzer bir şey gördü ve Paul Dalton'ın alyansını almak için hevesle yüzüğün üzerine atladı. Altın yüzüğü sıkıca avucuna alan Carrie, bir an önce eve dönmek için fırtınayla mücadele etti. Rüzgâra karşı kapıyı kapatmak için bütün gücünü kullanması gerekti. İşi bittiğinde yarı donmuş haldeydi ve nefes nefeseydi.

"Nasıl bu kadar umursamaz olabilirsin?" diye sordu, Finn'e dik dik bakarak. Buz gibi soğukta kaldığı kısa süre bile ciğerlerinin acıması için yeterliydi. Chicago sert kışlarıyla bilinirdi ama bu soğuk hava tecrübe ettiği hiçbir şeye benzemiyordu.

"Evlilikleri anneme bir şey ifade etmemişken, neden o alyansı önemseyeyim ki?" diye karşılık verdi Finn.

Carrie kapıya yaslandı, ayakta durmak için desteğe ihtiyacı vardı. Soğuktan ve sinirden bütün vücudu kaskatı kesilmişti. Bir süre bekleyip, odanın sıcaklığının doğru düzgün düşünebileceği kadar onu canlandırmasına izin verdi.

"Yüzük babana aitti," diye hatırlattı. Bir zamanlar baba-

sı taktığı ve değer verdiği için, Finn'in en azından yüzüğü hatıra olarak saklayacağını düşünmüştü.

"Babam boşandıklarında onu anneme geri verdi. O istemediyse, ben neden isteyeyim?"

"Annenin onu saklamış olmasının senin için bir anlamı olmalı." Carrie, Finn'in annesini savunmayı neden bu kadar istediğini anlamıyordu. Bir anlamda, dünyadaki diğer kadınları savunurken kendisini de savunduğunu hissediyordu.

"Anladığım kadarıyla, kadınlar erkeklerden bir şeyler alma peşinde. Kimi çiğnediğinizi ya da incittiğinizi önemsemiyorsunuz. Bir keresinde âşık olduğumu sanmak gibi bir hata yaptım ama bir daha aynı şeyi yapmayacağım."

"Bütün kadınlar mı?" diye meydan okudu Carrie. Finn mantıklı konuşmuyordu. "Annen seni terk ettiği için, bizi bencil ve güvenilmez mi görüyorsun? Bir de bana, terk edilme korkun olmadığını söyleme cüreti gösteriyorsun!" Gülmemek için kendini zor tuttu. Bu adam başlı başına bir sorundu. "Psikolojik yardım almayı düşündün mü?"

"Bunun sadece annemle ilgili olduğunu sanıyorsun ama hiçbir şey bilmiyorsun."

"Öyleyse, anlat bana," dedi Carrie.

"Pamela," diye homurdandı Finn. "Benim için ikinci dersti."

"Ah, demek bu. Kadının biri seni hayal kırıklığına uğrattı diye bütün cinse arkanı dönüyorsun. Bu tam bir klişe. Ne oldu? Pamela Alaska'da yaşayamayacağına mı karar verdi? O da annen gibi miydi?"

"Seni ilgilendirmez!"

"Haklısın, beni ilgilendirmez. Sana söylemek istediğim

tek bir şey var, söz veriyorum bundan bir daha bahsetmeyeceğim. *Finn Dalton, aş bunları artık.*"

Finn, Carrie'nin nefes almasına fırsat verdmeden yüzünü onunkine yaklaştırdı. Neredeyse burun burunaydılar. Carrie geri çekilebilseydi çekilirdi ama kapı arkasında olduğu için kaçabileceği bir yer yoktu.

Hennessey ayağa kalkıp Finn'in yanına gitti ve çılgınca havlamaya başladı. Finn ona aldırmadı, Carrie de.

"Pamela'yı gençliğimden beri tanıyordum. Daha doğrusu, tanıdığımı sanıyordum. Seattle'a taşınıp geri döndü. Onu seviyordum, ama sonra buradan taşındığında bir askerle evlendiğini ve adamın Afganistan'a gittiğini öğrendim. Beni önemsemiyordu. Tek istediği, kocası ülkede değilken onu eğlendirecek biriydi. Benimle oynadı. Hayatımda bir kadına ihtiyacım yok, anlıyor musun? Hiçbiriniz bu zahmete değmezsiniz. Annemi kaybetmenin babama ne yaptığını gördüm ve ben de bunu yaşadım. Tekrar aynı şeyi yaşamaya niyetim yok, o yüzden uzak dur. Çık hayatımdan, anlıyor musun?"

Adamın öfkesi odadaki bütün oksijeni tüketmiş görünüyordu ve Carrie'nin ensesindeki kısa tüyler diken diken oldu. Finn'in geri çekilmesine rağmen, Carrie'nin normal bir şekilde nefes alabileceğini hissetmesi birkaç saniye aldı.

Finn ondan bir an önce uzaklaşmak istiyormuş gibi, kulübenin diğer ucundaki masasına gitti.

Carrie her şeyin yolunda olduğunu göstermek için eğilip Hennessey'yi okşadı.

O sırada gerginlik omuzlarını terk etti ve Carrie yüzleşmelerinin ardından neredeyse kontrolsüz bir şekilde titrediğini fark etti. Her şeye rağmen, Finn adına üzgündü. Pa-

mela'yı tanımadığı ya da ayrılmalarına sebep olan durumu bilmediği için sadece bunun Finn üzerinde travmatik bir etkiye sahip olduğunu anlayabiliyordu.

"Üniversitedeki erkek arkadaşım beni terk etti," dedi Carrie ve sesinin bu kadar kısık ve titrek çıkmasına şaşırdı.

"Ve sen bunu 'aştın', öyle mi? Önemi yoktu?" Finn sırtı ona dönük bir şekilde oturdu, ses tonu buz gibiydi.

"Aslına bakarsan, hayır...doğal bir şekilde birbirimizden kopmuşuz gibi davrandım. Chicago'daydım, gazetede çalışıyordum, o ise Seattle'daydı. Ama yine de bu beni üzdü," diye fısıldadı Carrie. "Altı ay sonra bir arkadaşımla evlendi ve düğünlerinde nedimeydim, benim için önemi yokmuş gibi yapmak zorundaydım."

Finn dönüp ona uzunca bir süre baktı ve doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak istercesine kaşlarını çattı. Carrie bakışlarını kaçırmadı ve yerinden kıpırdamadı, ama oturmaya ihtiyacı olduğunu hissedip mutfağa geçti. Alt dudağı hafifçe titriyordu, ne kadar üzgün olduğunu belli etmemek için dudağını ısırdı.

Hennessey, Finn'in yanında oturuyordu, birkaç dakika geçtikten sonra Carrie'nin masada oturduğu yere doğru yürüdü. Carrie onun tüylerini okşadı ve gerilimi yatıştıracak bir şeyler söylemeyi düşündü. Burada kapana kısılmışlardı ve bunu katlanılır kılmak için bir şeyler yapmalıydı.

"İkimiz de incindik, ama bu, dünyanın sonu değil."

Finn burnundan güldü.

"Bu konuşmayı geride bırakabilir miyiz?"

Adamın sırtı yine Carrie'ye dönüktü, omuzlarını silkti.

"Satranç oynar mısın?" diye sordu Carrie.

"Hayır."

"Scrabble?"

"Hayır."

"Ne oynarsın?"

"Solitaire."

"Ah." Carrie'nin uzattığı ateşkes eli sağlam bir şaplak yemişti.

Gerginlikle geçen birkaç dakikanın ardından Finn sertçe nefesini verip, "Cribbage* oynar mısın?" diye sordu.

"Büyükbabam bana öğretmişti," diye karşılık verdi Carrie. Ortak bir zemin bulabilirlerse, Sawyer gelene kadar bir arada geçirecekleri uzun saatleri daha rahat geçirmelerini sağlayabilirdi. "Pek iyi değilim ama oynamak istersen denemeye varım."

Finn bir an tereddüt ettikten sonra yatak odasına gidip, cribbage tahtasını ve bir deste kâğıdı alıp geri döndü. Mutfak masasında Carrie'nin karşısına oturdu ve kutudaki kâğıtları çıkarıp karıştırdı.

Carrie, birbirlerini boğazlayarak fırtınanın dinmesini beklemeyecekleri için memnundu. "Haydi dağıt. Kahveye ne dersin?"

Finn kafasını salladı.

Carrie geri döndüğünde, Finn ilk eli dağıtmıştı. Carrie kâğıtlarına baktı ve ikisini çıkardı, böylece oyuna başladılar. Şans Carrie'den yanaydı ve ilk eli kıl payı kazandı. Finn şüpheli bir şekilde onu süzdü. "Bu oyunda iyi olmadığını söylediğini sanıyordum?"

"Öyle mi söyledim?"

Kahvesini yudumlayan Finn, gülümsemesini gizlemeye çalıştı ama bu, Carrie'nin gözünden kaçmadı ve gülümseyerek karşılık verdi. "Sanırım kâğıtları dağıtma sırası bende."

*Bir çeşit iskambil oyunu

Finn gözlerini ondan ayırmadan, desteyi masanın üzerinde ona doğru itti.

Kâğıtları karıştıran Carrie, ona bakıp tatlılıkla gülümsedi. "Kadınlar aptal değillerdir, biliyorsun."

"Ben aptal olduklarını söylemedim. Kalpsizler, ama rastladığım birkaçı, az da olsa zekâ belirtisi gösteriyorlardı."

Carrie, bilerek onu oltaya getirmeye çalıştığını düşündü. "Seni tanımlayan uzun kelimeler listesine *şovenisti* de ekleyeceğim, Finn Dalton."

"*Gerçekçi* daha doğru bir kelime olur."

"Ah, lütfeeeen." Carrie kelimeyi uzatarak söyledikten sonra güldü.

Finn de güldü. Carrie onun keyfinin yerinde olduğunu duymanın şaşkınlığıyla bocalayıp kartların kontrolünü kaybetti ve hepsi masanın üzerine saçıldı.

"Daha sık gülmelisin," dedi desteyi toplarken.

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

Carrie'nin gözleri parlıyordu, dağınık görünümüne rağmen adam oldukça çekici buluyordu. Tıraşlı ve saçlarını taramış olsaydı, yakışıklı olduğu bile düşünülebilirdi. Gözlerini ona dikmiş olmalıydı, çünkü Finn kaşlarını çatıp bağırdı, "Ne?"

"Ah, özür dilerim." Carrie hemen bakışlarını kaçırıp desteyi karıştırdı.

"Bana bakıyordun."

"Biliyorum."

"Neden?"

Carrie'nin bu soruya yanıt vermesi daha zordu. Onu

ilgi çekici bulduğunu itiraf edemezdi, bu yüzden aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Nasıl olduğunu hatırlamak istiyorum, çünkü fotoğrafını çekmeme izin vereceğini sanmıyorum."

Finn hemen kaşlarını çattı. "Yazmayı düşündüğün makale için mi?"

Carrie yanıt vermek yerine desteyi karıştırmaya devam etti ve sonra Finn'in desteyi kesmesini bekledi.

İkinci el iyi eşleşmiş olduklarını ortaya koydu. Finn kazandı, ama ucu ucuna.

"Berabere mi?" diye sordu.

"Elbette," diye karşılık verdi Carrie. Adamın karşı cinslerin bu küçük savaşından bu kadar hoşlanıyor olması onu şaşırttı.

Kâğıtları karıştırdıktan sonra dağıttı.

"Noel için evde özel bir şey yapıyor musun?" diye sordu Finn.

"Sanırım bu aklımda. Dükkânların çoğu şimdiden süslemelerini hazırladılar."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Şaka yapmıyorum."

Finn hafifçe homurdandı. "Herhalde Noel'de her şeyi eksiksiz bir şekilde yapan bir kadın değilsin."

"Elbette öyleyim," dedi Carrie skorunu sayarken. "Yalnız yaşamama rağmen mutlaka bir ağaç alır, çelenkler asar ve çobanpüsküllerıyle süslerim. Ya sen?"

Finn elini saymayı bitirdi. "Ben mi? Makalen için daha fazla bilgi toplamaya çalışıyorsan, şimdi vazgeçebilirsin."

"Bilgi toplamaya çalışmıyordum," dedi Carrie sızlanarak. Adam, sorduğu her sorudan şüpheleniyor gibiydi. "Noel ağacın yok mu?"

"Hayır. Neden olsun ki?"

Carrie, Finn hakkında artık biraz bilgi sahibi olduğu için muhtemelen Noel'den hoşlanmadığını düşündü. "Sen ve Hennessey için sıradan bir günden farksız mı?"

"Büyük ölçüde, evet. Bazen Sawyer ve ailesine katılırım ya da Fairbanks'e uçup Noel gününü arkadaşlarımla geçiririm."

Onun kendi tercihi olmadıkça yalnız olmadığını bilmek Carrie'nin içini rahatlattı. "Güzel."

"Güzel mi?" diye tekrarladı Finn.

"Evet. Noel'i yalnız geçirdiğini düşünmekten hiç hoşlanmıyorum."

Finn onun bu sözü hoşuna gitmiş gibi sırıttı. "Düşüncelerinin aksine, yalnız olmaktan hoşlanıyorum, ama benim de bir hayatım var. Yılın büyük bir bölümünü burada geçiriyorum, ama başka bir yerde bir dairem var."

"Öyle mi? Peki geçimini nasıl sağlıyorsun? Demek istediğim, kitaptan önce?"

"Devlet için boru hattını kontrol etmek fazlasıyla yeterli oluyor." Finn, Carrie'nin bilmesini istediğinden daha fazla şey söylemiş gibi suratını buruşturdu. "Bunu söylediğimi unut."

Carrie dudaklarını mühürlemiş gibi yaptı. Finn'in, sandığından daha fazla yönü olduğunu fark etti. "Bak, bunun yazabileceğim bir şeyle ilgisi yok, o yüzden rahatla."

Öğle yemeği yemek için ara verdiler. Finn sandviç hazırladı ve sobanın karşısındaki sallanan sandalyelere oturup yemeklerini yediler. Carrie pencereden bakınca rüzgârın dindiğini ve karın durduğunu gördü.

"Annem benim için çok endişelenmiş olmalı," dedi cep

telefonunu kontrol ederken. Neyse ki şarjı henüz bitmemişti ama bu kadar kuzeyde çekim gücü hiç iyi değildi. "Ona telefon açacağımı söyledim ama arayamadım. Ona ulaşmamın bir yolu var mı?"

"Uydu telefonum var ama ucuz değil."

"Ücreti neyse ödemeye razıyım. Fazla uzun konuşmam."

"Yarın sabah senden kurtulmak, benim için yeterli bir ödeme olur."

Carrie kaşlarını çattı. "Of. Çok iyi anlaştığımızı sanıyordum."

Finn kıkırdadı. "Beni cribbage'da yenene kadar arkadaştık."

"Ah, erkekler ve hassas egoları."

Finn, Carrie'nin duyamadığı bir şey homurdandıktan sonra ona masasındaki telefonu nasıl kullanacağını gösterdi. Hattın bağlanması biraz zaman aldı, ama bağlanınca Carrie'nin babası telefona cevap verdi.

"Baba, benim. Fazla vaktim yok, hâlâ Alaska'da olduğumu bilmenizi istiyorum. Anneme iyi olduğumu ve Chicago'ya dönünce onu arayacağımı söyle."

"Annen çok endişelendi. Arayacağını söylemiştin."

"Biliyorum, baba. Uydu telefonuna yüklü miktarda para ödemek zorunda olmadığım zaman her şeyi açıklayacağım."

"Uydu telefonu mu? Neredesin?" Babası ailedeki en konuşkan kişiydi.

"Fairbanks'in dışında, Alaska'dayım." Carrie daha fazla konuşursa, babası daha fazla soru soracaktı.

"Onu buldun mu? Finn Dalton'ı buldun mu?"

"Baba, şu anda konuşamam."

"Pekâlâ, pekâlâ, ama geri döndüğünde senden tam rapor vermeni isteyeceğim."

"Olur. Anneme iyi olduğumu söyle ve büyükbabama bana cribbage oynamayı öğrettiği için teşekkür et."

"Neden?"

"Boşver, daha sonra açıklarım."

Birbirlerine veda ettiler ve Carrie görüşmeyi bitirdi. Arkasını dönüp Finn'in parkasını ve botlarını giymiş olduğunu görünce şaşırdı.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Rüzgâr dindi ve kar büyük ölçüde durdu. Fazla sürmez." Hennessey kapıdaydı, dışarı çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Kapıda, Finn tereddüt etti. "Tek başına kalabilirsin, değil mi?"

"Elbette." Bunu sorması Carrie'yi şaşırttı. Aslına bakılırsa, makalesi üzerinde çalışabilmesi için biraz yalnız kalması iyi olurdu. Finn kapıdan çıkar çıkmaz, Carrie bilgisayarını aldı. Düşüncelerini toplaması uzun sürmedi. Adam hakkında uzun bir makale yazmak için yeterince bilgi toplamıştı. İlk taslağı hazırlaması bir saatini aldı. Makale hakkında iyi şeyler hissediyordu, gurur verici olmasa da böyle hissetmekte haklı olduğunu hissetti, dizüstü bilgisayarını bavuluna koydu, bilgisayarı açıkken Finn'in geri dönmemiş olmasına sevindi.

Bu iş aradan çıktıktan sonra, Carrie çok geçmeden huzursuz olduğunu ve sıkıldığını hissetti, Sophie'yle konuşabilmeyi çok isterdi. Bu seyahati daha iyi planlamış olsaydı, yanına bir elektronik okuyucu alırdı.

Kendisini meşgul edecek pek fazla şey bulamayan Carrie, yanında getirdiği kâğıtları çıkardı, bir makas buldu ve kocaman kar taneleri kesmeye başladı. El çantasının dibindeki dikiş setinden bir makara aldı ve sandalyenin üstüne çıkıp, bütün kulübe sihirli bir harikalar diyarı gibi görünene kadar kar tanelerini tavana astı.

Finn'in onun Noel süslemesi çabasını takdir etmeme ihtimali çok yüksekti, ancak bunun kendisine engel olmasına izin vermeyecekti. Kendisini meşgul edecek bir şey bulmuş olmasının dışında bunun onu neşelendirmesini bekliyordu.

Kulübenin ortasında bir sandalyenin üzerinde durmuş, kollarını başının üzerine doğru uzatırken bir anda kapı açıldı ve Finn ve Hennessey içeri girdiler.

"Bu da ne..."

Carrie irkilip dengesini kaybetti ve kollarını sallayarak sandalyenin tepesindeki yerinden düştü. Finn, hızla hareket edip içgüdüsel bir şekilde onu havada yakaladı. Carrie, vücudu onun sert vücuduna çarparken nefesini tuttu.

Bir an sadece birbirlerine baktılar. Carrie'nin nabzı hızlandı ve Finn, onun tepkisini hissetmiş gibi bakışlarını onun boynuna çevirdi. Carrie adamın kollarının arasında olmaktan memnun olduğunu fark etti. Garip bir histi bu.

Finn'in bakışları, onun boynunda zonklayan nabzından dudaklarına doğru gitti ve göz göze geldiklerinde Carrie'nin dudakları kurudu. Bu ne zaman olmuştu? Bu soruyu bir başka soru izledi; bu konuda ne yapacaklardı? Carrie ne istediğini biliyordu. Umutla gözlerini kapatıp Finn'in onu öpmesini bekledi.

Ama Finn öpmedi.

Yavaş yavaş onu yere bıraktı. Sonra, ona bu kadar yakın olmak duyularını yakıyormuş gibi geri çekildi.

"Bu ne?" diye sordu, sesi boğuk ve hesap sorar gibiydi. Kulağa başka biri gibi geliyordu.

"Ne?" Carrie bocaladı. Aklı karışmıştı. Adamın neden bahsettiğinden emin değildi. Aralarında canlanan ani farkındalığı soruyor gibiydi. "Ben..."

"Bu!" Finn tavanı gösterdi.

"Ah, o mu," dedi Carrie kendini aptal gibi hissetti, hem utanmış hem de rahatlamıştı. "Kulübene biraz bayram havası katmak istedim."

Finn kaşlarını çattı.

"İstersen onları indirebilirim."

Finn hafifçe burnundan gülerek karşılık verdi. "Ve ikinci kez boynunu kırma riskine girmene izin mi vereyim? Kalsın."

"Bence harika görünüyor."

"Sence öyle," dedi Finn.

"Hoşuna gitmedi mi?" diye üsteledi Carrie.

Finn cevap vermeye tenezzül etmeyip, "Akşam yemeği için rosto yapacağım," dedi. O et, havuç ve soğanları dökme demir bir tencereye doldurup ocağa koyarken, Carrie kenarda durdu.

"Ne yapabilirim?" diye sordu yardım etmek istercesine.

"İstersen patatesleri soyabilirsin."

"İstiyorum."

İkisi de aralarındaki cinsel çekimi geride bırakmak istiyor gibiydiler. Carrie, bunu yok saymanın önemli olduğunu düşündü. Finn de bu hiç olmamış gibi davranmak konusunda onun kadar kararlıydı. Carrie ise bunu geride

bırakmaya ondan daha hevesliydi, özellikle de onu öpmesi için neredeyse yalvardığı düşünülürse. Bunu düşünmek bile ona büyük bir utanç veriyordu. Ne düşündüğünü bilmiyordu, aslında bu, durumu açıklıyordu çünkü anlaşılan doğru düzgün düşünemiyordu. Aksine, hissediyordu ve bu ikisi için de çok tehlikeliydi.

Birkaç saat içinde rosto kokusu kulübeyi sardı. Carrie akşam yemeği masasını hazırlarken, Finn birkaç dakikalığına ortadan kaybolup bir şişe kırmızı şarapla geri döndü.

"Şarap sever misin?" diye sordu.

"Evet, çok severim."

Şarap şişesini masanın ortasına koydu.

"Kutlama mı yapıyoruz?" diye sordu Carrie takılarak.

"Evet. Sawyer'ın sabah gelip seni alacak olmasını şimdiden kutluyoruz."

"Elbette. Bunu nasıl unuttum ki?" dedi Carrie. "Gidişimi görmek için sabırsızlanıyorsun."

Finn hemen karşılık vermeyince şaşırdı.

Akşam yemeği hazır olduğunda karşılıklı oturdular, rosto ve sebzeler aralarındaki bir tabaktaydı. Finn, şarabı açtı ve ikisine de birer kadeh doldurdu.

"Neye kadeh kaldıralım?" diye sordu kadehinin kenarını Carrie'ninkine değdirerek.

"Cribbage'a," diye önerdi Carrie. "Ve akşam yemeğinden sonra tekrar oynamak istiyorum."

"Cribbage'a," diye tekrarlayıp gülümsedi Finn.

Uzunca bir süre birbirlerine baktılar ve Carrie midesine kelebekler üşüşürken birbirlerine karşı olan bu yoğun farkındalığın tamamen geçmediğini anladı. Aksine, daha da güçlenmişti ve her geçen dakika artıyordu. İkisi de

olanları görmezden gelmeye çalışsalar da, hâlâ oradaydı ve Finn'in onu yere düşerken yakalaması kadar gerçekti.

Birbirlerine bakarak şaraplarını yudumladılar. Carrie bilerek bakışlarını kaçırdı. Alaska'da olmasının tek sebebinin röportaj yapmak olduğunu kendine hatırlatması gerekti. Finn'le yirmi dört saatten fazla bir süre geçirdikten sonra, ihtiyacı olan şeyi almıştı. Ve makale yayınlanır yayınlanmaz, Finn Dalton'ın onunla hiçbir ilgisi kalmayacaktı.

Altıncı Bölüm

Finn bunun işe yaramadığını fark etti. Carrie beklenmedik bir şekilde karşısına çıktığında, onu dışlamaya karar vermişti. Bu kadın onu bulmuş olabilirdi ama yazmayı planladığı lanet olası makale hakkında en ufak bir bilgi alamayacaktı. Kendisi mümkün olduğunca az konuşacak, tek heceli cümleler kuracak ve hava düzelir düzelmez ondan kurtulacaktı.

Ama yirmi dört saat içinde, Carrie onun hakkında bilmesini istediğinden daha çok şey öğrenmişti. Pamela'yla olan ilişkisini sadece birkaç arkadaşı biliyordu. Kişisel bilgiler vermesi yeterince kötü değilmiş gibi, Carrie'yi kollarına alıp öpmeyi çok istiyordu. Bu istek öylesine güçlüydü ki, kulübeden ayrılmak zorunda kalmıştı. Ama sonra, geri döndüğünde Carrie'yi bir sandalyenin tepesinde bulmuştu ve kadın doğruca onun kollarına düşmüştü. Finn bunu onun planladığını düşünüyordu ama tepkisi öyle göstermiyordu. Onu yakalamıştı, Carrie bebek mavisi gözleriyle ona bakmış ve yapmayı istediği şeyi yapması için ona neredeyse yalvarmıştı. Finn geri çekilme gücünü kendisinde bulana kadar üçüncü kez batıyor gibi hissetmişti kendini.

Finn disiplinli olduğunu ve hislerini kontrol edebildiğini düşünmek istiyordu. Söz konusu Carrie olduğunda kendine hâkim olmakta zorlanıyor ve bundan hiç hoşlanmıyordu.

Finn dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı olduğuna karar vermişti. Kâğıt oynarlarsa, Carrie'den kurtulana kadar, bunun aklını başında tutabileceğine karar vermişti. Ama sonra bir şişe şarap açmak gibi parlak bir fikir gelmişti aklına. Aklından ne geçiyordu? Carrie muhteşemdi, nefes kesici bir güzelliğe sahipti ve ne yaparsa yapsın gözlerini ondan alamıyordu.

Şarabı suçlamak istiyordu ama Carrie bir gülüşüyle onu sarhoş etmişti. Onunla geçirdiği her dakika durum daha da kötüye gidiyordu. Nasıl olduğunu anlamadan gardını indirdi.

"Şaşırdın mı?" diye sordu Carrie. "Kitabın başarısı karşısında?"

Finn kafasını salladı. Şimdi bile şaşkındı. Editörü onu düzenli bir şekilde, satışlar ve *New York Times* çok satanlar listesindeki sıralaması hakkında bilgilendiriyordu. "Yayıncılık sansasyonu olduğunu duydum."

"Öyle. Finn, binlerce kişi Alaska hakkındaki hikâyelerini okuyor ve onlara bayılıyor. Bu kitabı yazmak nereden aklına geldi?"

Finn gülümseyip arkasına yaslandı, olması gerekenden çok daha rahattı. Farkında olmadan, Carrie'ye hikâyeyi anlattı. "Nasıl olduğunu bilirsin. Çocukların hareketsiz hayatlar sürmelerinden, video oyunları ve televizyona bağımlı olmalarından bahseden bir makale okudum ve çok şaşırdım. Küçükken benim için her gün yeni bir mace-

raydı. Tecrübelerimden bazılarını yazarsam, çocuklara ve yetişkinlere evlerinden dışarı çıkıp doğaya tamamen farklı bir şekilde bakmaları için ilham verebileceğimi düşündüm."

Carrie'nin gözleri ışıldadı. Finn, biri ona altın külçeler sunsa bile gözlerini genç kadından ayırabileceğini sanmıyordu.

Carrie içten ve canlı bir gülümsemeyle, "Biliyor musun, kitabın ülkenin birçok yerinde organize doğa yürüyüşleri ve açık hava aktiviteleriyle ilgilenen grupların artmasına öncülük etti. Kitabın olmasaydı, böyle bir şey asla olmazdı. Umarım *'Yalnız*'ın ne kadar büyük bir etkisi olduğunun farkındasındır."

Finn bu tür grupları duymuştu ve bu onu çok mutlu ediyordu.

O anda asıl yapması gerekenin tuzağa düşmekten kaçınmak olduğunu fark etti.

Ancak Carrie'nin yanında kendini çok rahat hissediyordu. Genç kadın, uğraşmadan onu konuşturmayı başarmıştı. Finn bu kadına dair neyin bu kadar ilgi çekici olduğundan emin değildi; belki de üniversitedeki erkek arkadaşından bahsederken etrafına yaydığı üzüntüydü sebep. Finn önce onun güvenini kazanmak için bu hikâyeyi uydurduğunu sanmıştı. Ama onda gördüğü üzüntüyü uyduruyor olamazdı. Kimse bu kadar iyi bir oyuncu değildi.

Finn'in tek umudu Sawyer'ın sabah gecikmeden gelmesiydi. Hâlâ bu fiyaskoyu zararsız atlatma ihtimali vardı.

Carrie ve Finn, birlikte akşam yemeği tabaklarını yıkayıp kuruladılar. Carrie fark etmemiş gibi yapsa da, Finn'in gözü onun üzerindeydi. Bir ara neredeyse, çatal bıçak takımlarını çalmak gibi bir niyeti olmadığını söyleyecekti.

Akşam yemeği gayet güzeldi. Rosto harika bir şekilde pişirilmişti, yumuşak ve lezzetliydi, sebzeler de harika bir tamamlayıcı olmuştu. Yemek sırasında dostça sohbet etmişlerdi ve Carrie, Finn'le konuşmanın bu kadar kolay olduğunu görünce şaşırmıştı. Onu kışkırtmasına gerek kalmadan kitabı hakkında konuşmaya başlayınca şoke olmuştu. Finn aniden susunca, Carrie onun umduğundan daha fazla konuştuğu hissine kapıldığını anladı.

"Seni sevdim, Finn," dedi sobanın yanındaki sandalyelere oturduklarında.

"Anlayamadım?" Finn onu sorgularcasına kalın kaşlarından birini kaldırdı.

"Birkaç şey dışında, seninle vakit geçirmekten hoşlandım."

"Gerçekten mi?" Bu söz genç adamın hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. Sandalyesine yaslanıp Carrie'nin biraz daha detaylandırmasını bekliyormuş gibi kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi.

Carrie bir süre sallandıktan sonra karşılık verdi. "Egonu şişirmeyeceğim."

"Hadi ama. Neden?"

Carrie gülümsemesini gizlemekte zorlandı, "Pekâlâ," dedi, "çok kendine özgüsün. Olduğun gibisin ve bunun için özür dilemiyorsun. Bu hoşuma gidiyor."

Aslına bakılırsa Carrie, Finn'in tam bir erkek gibi olmasını çok çekici buluyordu, ama bunu itiraf etmeye hazır değildi. Gücünü spor salonunda egzersiz yapmaktan değil, hayatı yaşamaktan alıyordu Finn.

Carrie, dik dik ona baktığını görünce sözlerine devam etti, "Cemiyet sayfasına yazdığım için tanıştığım kaç erke-

ğin... ve kadının sadece parayı, dış görünüşü ve yüzeysel şeyleri önemsediğini tahmin bile edemezsin. Ah en iyisi hiç başlamayayım, ama sen...güzel bir değişiklik oldun."

"Oldukça akıllıyımdır," diye ekledi Finn.

Carrie güldü. "Ve gördüğüm kadarıyla mütevazısın da."

"Tuşe." Finn kıkırdadıktan sonra, "Peki yakışıklı mıyım?" diye sordu.

"Bu soruya yanıt verebilir miyim bilmiyorum," dedi Carrie ve adamın görünüşüne değer biçiyormuş gibi kafasını yana eğip ona baktı.

"Neden?" diye meydan okudu Finn.

Carrie, parmaklarını onun yanaklarına koyarak esnetti. "Bütün yüzün sakalınla kaplı olduğu için söylemesi zor."

"Haklısın ama sözüme güvenebilirsin. Ayrıca, sakal Alaska'da şart."

"Biri bana söylemiş olsaydı, ben de uzatırdım," diye şaka yaptı Carrie.

Finn gülümseyerek karşılık verdi ve bir an göz göze gelip uzunca bir süre göz temasını korudular. Carrie büyüyü bozmak için bakışlarını kaçırıp ekledi, "Hoşsohbetsin."

Finn onun bu sözüne kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Fazla hoşsohbet."

Bir saat daha sohbet ettiler. Carrie, şaşırtıcı derecede çok ortak özellikleri olduğunu ve birçok konuda aynı görüşte olduklarını fark etti; ikisi de korku romanı okumaktan hoşlanıyordu ve büyük birer futbol hayranıydılar, özellikle de Seattle Seahawks'ın. Diğer konularda, en çok da politika konusunda, taban tabana zıttılar. Carrie'yi en çok şaşırtan ve Finn'e dair müthiş bir şekilde çekici bulduğu şey, onun kendisiyle ve Alaska'yla dalga geçebilme-

siydi. Finn'in harika bir mizah anlayışı vardı. Carrie ona, Alaska'nın bekârlarla dolu olması hakkındaki dedikoduyu sorunca, "Alaska hakkında ne derler bilirsin, değil mi? Erkeklerin erkek gibi, kadınların da erkek gibi olduğu yerdir," diye karşılık verdi Finn.

Carrie kahkahasına engel olmaya çalışırken neredeyse boğuluyordu. Kendini toplayınca, bir keresinde bir tişörtün üzerinde gördüğü yazıdan alıntı yaptı. "Bir kadın Alaska'da kendine koca arıyorsa, şansının yüksek olduğunu ama bulduğu erkeklerin tuhaf olacağını duydum."

Finn de gülerek karşılık verdi ve yine aynı şey oldu. Göz göze geldiler ve ikisi de göz temasını bozmak istemediği için, sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre bakıştılar.

Finn'le vakit geçirmek Carrie'nin hoşuna gitmişti. Onu tanıdıkça hisleri daha da güçleniyordu. Çok geçmeden bir şişe şarabı bitirdiler. Sonra Finn tekrar cribbage oynamalarını önerdi.

Finn, "Ancak bu kez kazanan bu gece yatakta yatmaya hak kazanacak," diye öneride bulundu.

Carrie'nin bu bahis için iki kez düşünmesine gerek yoktu. "Varım." Önceki gece, ancak sabaha karşı Finn'in yatağına geçtiğinde doğru düzgün uyuyabilmişti. Kendisini Finn'in kokusunu taşıyan sıcak battaniyelere sardığını hatırladı. Kanepe çok rahatsızdı ve gecenin yarısı boyunca soğuktan titremişti. Oldukça kötü bir deneyim olmuştu. Tek güzel yanı Hennessey'nin yanında kalmasıydı.

Finn bir kez daha cribbage tahtasını ve oyun kâğıtlarını çıkardı ve daha önce de yaptıkları gibi karşılıklı oturdular. Desteyi kestiler ve ilk eli Finn kazandı. Desteyi karıştırırken, Carrie'nin dikkatini dağıtmaya çalışıyormuş gibi havadan sudan sohbet etti.

"*Chicago Herald*'da çalıştığını mı söylemiştin?" dedi Finn.

"Evet." Carrie, Finn'in ona dağıttığı kâğıtları aldı. "Daha önce de söylediğim gibi, cemiyet sayfası."

Finn kaşlarını kaldırdı.

"Öylesine prestijli bir gazetede çalıştığım için şanslıyım, ama dürüst olmam gerekirse, Finn, bunlar benim yazmak istediğim türden şeyler değil." Chicago'ya döner dönmez bir dizi parti ve diğer sosyal etkinliklerin kucağına atılacak olma düşüncesi korkunçtu.

"Demek bu yüzden beni bulmak için bu kadar uğraştın."

"Evet. Senin hakkında bir yazı yazmak benim için her şeyi değiştirir." Carrie, umutla Finn'e baktı, ama genç adamın ifadesi değişmedi. Ona bu konuda ne düşündüğünü tekrar söylemesine gerek yoktu; açıkça söylemişti. Ama yine de Carrie makaleyi yazacaktı. Finn'in yanında geçirdiği neredeyse otuz altı saat, onun kitabında anlattığı biri gibi olduğunu ve hatta daha fazlası olduğunu doğruluyordu.

Finn ilk kâğıtları serdi ve Carrie hemen kendi kâğıtlarını ekledi.

Carrie, konuşmaları yüzünden dikkati dağıldığı için ilk oyunu kaybettiğini düşündü.

"Hiç adil değil," diye homurdandı.

"Hile yaptığımı mı ima ediyorsun?" diye sordu Finn, Carrie'nin kaybetmiş olması hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

"Hayır, ama dikkatimi dağıttın ve bana işimi düşündürdün."

"Bu uygun bir bahane, biliyorsun. Açıkçası, ben daha iyi bir oyun çıkardım," dedi Finn.

"Elbette," diye homurdandı Carrie alaycı bir şekilde ve desteye uzandı. "Boy ölçüşüyoruz, unutma."

"Neden birkaç dakikalığına beynini dinlendirmiyorsun?" diye önerdi Finn, sesi gerçekten anlayışla doluydu. Masadan kalkıp Carrie'nin arkasına geçti ve ellerini onun omuzlarına koydu. Genç adamın dokunuşuna kendini bırakan Carrie, içini çekerek gözlerini kapattı ve başının öne düşmesine izin verdi. Bu harikaydı. Hayal gücü olabilirdi ama bir anlığına Finn onu öpmek için eğilmiş gibi, adamın nefesini boynunun yan tarafında hissetti. Dokunuşu öylesine hafif ve hassastı ki, hayal kuruyor olabilirdi. Finn'in söylediği şeylere bakılırsa, ondan kurtulmak için sabırsızlanıyordu.

"İhtiyacım olan şey," dedi Carrie, sandalyesini geriye iterek, bir an önce üzerine çöken bu kendinden geçme halini bozmak istiyordu, "biraz temiz hava." Gerçekten de oda fazla boğucuydu. Fırtına dinmişti ve gece oldukça huzurlu görünüyordu.

Carrie'ye paltosunu veren Finn, onunla kapıya kadar yürüdü. Carrie dışarı çıkıp yıldızlarla dolu gökyüzünü görür görmez kollarını gövdesine doladı. Hayatı boyunca hiç bu kadar çok yıldız görmemişti. Gökyüzünü süsleyen binlerce yanıp sönen ışık onu büyüledi.

"Aman Tanrım!" diye fısıldadı anın büyüsüne kapılarak. "Bu inanılmaz."

Finn onun yanına gidip, ellerini omuzlarına koydu. "Bu manzaradan hiçbir zaman sıkılmıyorum," diye fısıldadı.

"Çok normal. Bu harika. Muhteşem. Nefes kesici."

"Şimdi kuzeye bak." Finn genç kadını yüzü kuzeye dönük olacak şekilde çevirdi.

Carrie nefesini tuttu. Gökyüzü dalgalar halinde renklerle doluydu; altın, bronz ve mor dalgalar, karanlık gökyüzünde dans ediyordu. "Bunlar kuzey ışıkları mı?"

"Daha önce hiç görmedin mi?"

"Hayır. Elbette, duydum ama bu kadar güzel olduklarını hiç bilmiyordum." Kuzey ışıklarının baştan çıkarıcı balesini izlemek Carrie'ye soğuk havayı unutturdu. Sonra bu sıcaklık hissini, etrafını saran Finn'in kollarına borçlu olduğunu anladı. Sıcak vücudunu genç adamınkine yaklaştırarak havanın soğukluğuna engel oluyordu.

"Gözlerini kapat," dedi, başı onunkine yakındı.

Carrie adamın istediğini yaptı.

"Bir şey duyuyor musun?" Finn'in sıcak nefesi kulağına vuruyordu.

"Evet," diye fısıldadı Carrie. "Çıtırtıya benzer bir ses."

"Kuzey ışıklarının sesi. Onları herkes duyamaz."

"Sen duyabiliyor musun?" diye sorarken kelimeler Carrie'nin ağzından güçlükle çıktı. Ona bu kadar yakın olması nefesini kesiyordu.

"Evet." Finn dudaklarını onun boynuna yaklaştırınca, Carrie işitilebilir bir şekilde nefesini tuttu.

Aynı anda, ikisi de birbirlerine ne kadar yakın olduklarının farkına vardılar. Finn tek kelime etmeden kollarını ondan ayırıp eve döndü.

Bir dakika sonra Carrie onu takip etti. Kapıyı kapatıp sürgüyü çektiğinde, Finn masada oturuyordu.

"Beynin şimdi çalışıyor mu?" diye sordu ve boğazını temizleyip kâğıtları karıştırmakla meşgul oldu.

"Ah, elbette." Carrie'nin sesi hafifçe titredi ve Finn bunu fark ettiyse bile yorum yapmamasını umdu.

"Bundan daha güzel bir şey gördüğümü sanmıyorum," diye fısıldadı.

"Ben de," diye ekledi Finn.

Carrie'nin zihni, Alaska'nın doğal güzellikleri ve sesleriyle dolup taşıyordu. Derin bir nefes alıp kafasını kaldırdığında, Finn'i onu incelerken buldu. Ona, son iki gündür kendisiyle evini ve hayatını paylaştığı için teşekkür etmek istedi. Kelimeler dilinin ucundaydı, ama gözyaşlarına yenik düşmeden tek kelime edebileceğini sanmıyordu.

Elinden geleni yapıp oyuna geri döndü ve aksi doğru olsa da, sıra dışı hiçbir şey olmamış gibi davranmak için uğraştı.

Şans eseri ikinci oyunu o kazandı ama bunun kâğıtları hissetme yeteneğiyle ilgisi yoktu. İkisi de görmezden gelmeyi seçseler de, aralarındaki hava kuzey ışıkları gibi çıtırdayıp yay çiziyordu. Belki de bunu yok saymak en iyisiydi, çünkü yarın erkenden uçacaktı. İçini birden hüzün kapladı. Oldukça kısa bir süre içinde Alaska gönlünü fethetmişti, ve Finn de.

Son cribbage oyunu berabereydi ama en sonunda Finn kazandı. Carrie'nin aklı oyunda olmadığı için pek şaşılacak bir durum değildi bu. Kalbini geride bırakacağı hissine kapılırken, Finn'e nasıl veda edeceğini bilmiyordu.

Finn kazanmayı başarmasına şaşırmış görünüyordu. Carrie içini çekip, kâğıtlarını masaya koydu ve tahtadaki piyonları topladı. Kanepede perişan bir gece geçirmeyi hiç istemiyordu ama her şey düşünüldüğünde bu ödemesi gereken küçük bir bedeldi.

Finn, onun sessizliğini hayal kırıklığı olarak algıladı. "Yatakta sen yatabilirsin."

"Hayır. Sen kazandın," dedi Carrie fazla neşeli ve telafi etmek ister gibi bir tonla. "Buradaki davetsiz misafir benim, unuttun mu?" Hennessey yine ayaklarının dibinde yatar ve ona gece boyunca eşlik ederdi. O kadar da kötü olmayacaktı, ve eğer Seattle uçağına yetişip Chicago'ya hızlı bir aktarma yapacak kadar şanslı olursa, uçakta uyuyabilirdi.

Finn kâğıtlara uzandı ve onları kutuya kaldırdı.

"Beni evinde misafir etmeyi istemediğinin farkındayım," dedi Carrie. "Oldukça düşünceli davrandın ve bana tahammül ettiğin için sana teşekkür ederim."

Finn omuzlarını silkerek, önemli bir şey olmadığını anlatmaya çalıştı. "O kadar da kötü değilsin."

"Sanılanın aksine, sen de kötü değilsin."

Finn çarpık bir şekilde gülümsedi. "Senin fikrine göre mi?"

"Bilirsin," dedi Carrie, "pek iyi bir başlangıç yaptığımız söylenemez."

"Doğru," diye kabul etti Finn.

"Hâlâ Sawyer'a kızgın mısın?"

Finn bir süre düşündükten sonra genç kadının sorusuna cevap verdi. "Onunla daha sonra hesaplaşırım."

"Ona karşı çok sert olma," diye yalvardı Carrie. "O senin iyi dostun."

"Öyle," diye onayladı Finn.

Kısa bir süre sonra Finn, geceyi sonlandırma vaktinin geldiğine karar verdi. Oldukça erken olmasına rağmen, Carrie yorgundu. Yıkanıp üzerini değiştirebilmesi için

onu yalnız bıraktı. Carrie yatmaya hazırlanırken, Finn Sawyer'la iletişime geçti. İki adamın telsizle konuşmalarını duydu ama konuşulanların sadece yarısını anlayabildi.

Tekrar ortaya çıktığında, Finn, "Sawyer sabah erkenden gelecek. Seni terminale götürüp Fairbanks'ten Seattle'a giden ilk uçakta bir koltuğun olduğundan emin olacak."

"Ama nasıl..." Carrie ne zaman döneceğini bilmeden Alaska'ya geldiği için dönüş biletini açık bırakmıştı. Şimdi son anda yüksek fiyattan Chicago'ya dönüş bileti almak zorundaydı. Havayollarındaki kesintiler sebebiyle, son zamanlarda bindiği her uçaktaki yolcular balık istifi seyahat ediyorlardı. Kendine yer bulabilmeyi umdu.

"Sawyer havayollarıyla birlikte çalışıyor. Ona bir iyilik borçlular. Endişelenme – her şey düşünüldü."

İki arkadaş bir anlaşmaya varmış gibi görünseler de, Finn hâlâ onu göndermek istiyor gibi görünüyordu. Carrie onun da aynı hassasiyeti ve farkındalığı hissettiğine inanıyordu. Aralarındaki elektrik bütün bir bloğu aydınlatacak kadar güçlüydü. Herhalde Finn de bunu hissetmiş olmalıydı. Muhtemelen o da bundan rahatsız olmuştu ve bununla mücadele etmesinin en iyi yolu Carrie'yi buradan göndermekti.

Carrie burada birkaç gün daha geçirmenin kendisi için sakıncasının olmadığını Finn'e nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Bu çılgınlıktı ama gitmek istememe hissinden bir türlü kurtulamıyordu. Bir anlaşmaya varmak üzere gibi görünüyorlardı, aralarında olan şey her neyse bunu keşfetmeye istekli gibilerdi.

"Işıkları kapatma vakti," dedi Finn, sesi tuhaf bir şekilde üzüntülüydü.

"Peki." Carrie onun ne düşündüğünü bilmeyi çok istiyordu.

Finn ona battaniyeleri ve yastığı getirdi. Carrie onları almak için kollarını uzattı ama Finn tereddüt etti. "Emin misin? Bu gece kanepede yatmanın benim için mahsuru yok."

"Çok naziksin ama anlaşma anlaşmadır."

"Pekâlâ, senin seçimin."

"Evet."

Finn sobayı odunla doldurduktan sonra yatak odasına döndü. Carrie yatağını yaptı ve kanepeye oturup kollarını kendine doğru çektiği dizlerine doladı.

Finn'in makalesinden tekrar bahsetmemesi onu şaşırtmıştı. Onunla tartışacağını ve özel hayatına saygı göstermesini istemesini beklemişti. Aksine Finn bu konudan tamamen kaçınmıştı. Yılın en merak uyandıran ve ilgi çekici kitabını yazmış olsa da, bu şöhreti o istememişti. Carrie'nin onun hakkında bilmek istediği çok fazla şey olmasına rağmen üstelemesi doğru görünmüyordu. Görebildiği kadarıyla, makale diğer şeylere kıyasla hızla ikinci planda kalmaya başlamıştı.

Carrie en sonunda, aklı yeni yeni tanımaya başladığı ve hakkında daha fazla şey bilmek istediği adamda olduğu halde uykuya daldı. Finn'in tanıdığı hiç kimseye benzememesi merakını daha da uyandırıyordu. Sosyal etkinliklerde tanıştığı iş adamları ve topluluk liderleri Finn gibi bir adamdan gece ve gündüz kadar farklıydılar ama buna rağmen Carrie ondan çok hoşlanıyordu. Onu son zamanlarda görüştüğü bütün erkeklerden daha çekici bulduğu kesindi.

Son birkaç aydır Dave Schneider'la birkaç kez çıkmıştı. Ciddi bir ilişki olmaktan çok uzaktı. Arkadaşlığı Carrie'nin hoşuna gidiyordu ama Dave bir satıcı olduğu için çok sık seyahat ediyordu. Carrie'nin tanıştığı diğer erkekler genellikle hoşlanamayacağı kadar mükemmel, gösterişli ya da kendilerini kendilerine ve kariyerlerine fazla kaptırmış tiplerdir. İş çevresinden kimseyle hayatını sürdürebileceğini düşünmüyordu.

Gece vakti bir ara irkilerek uyandığında Finn'i tepesinde buldu. Dirseğinin üzerinde doğrulup uykulu gözlerini ovuşturdu. "Sabah oldu mu?" diye sordu. İçini bir korku kapladı. Henüz gitmek istemiyordu. Bu kadar çabuk değil.

Finn kafasını salladı. "Yatağa geç. Uyuyamadım."

Carrie karşı çıkmak istedi ama işe yaramayacağını görebiliyordu. Battaniyeyi bir kenara itip kalkmaya yeltendi ama Finn zahmetsizce onu kollarına alıp yatak odasına taşıdı.

Onu kuş tüyü yatağa bırakıp öne doğru eğilerek alnını öptü. "İyi uykular," diye fısıldadı.

Carrie uzanıp onun yüzünün yan tarafını tutunca genç adamın sakalı avucuna battı. Hafifçe gülümsedi, içinden Finn'in ona gerçek bir öpücük vermesini diledi. Dudaklarını ıslatarak onu davet etti. Herhalde gözlerindeki arzuyu görebiliyor olmalıydı; ne istediğini biliyor olmalıydı. Ancak Finn, istemeye istemeye doğrulup odadan çıktı.

Carrie ne kadar uğraşsa da tekrar uykuya dalamadı. Anlaşılan Finn de bu konuda pek şanslı değildi, çünkü diğer odada onun da kendisi gibi huzursuz bir şekilde kıpırdandığını duyabiliyordu.

Rahat bir pozisyon arayan Carrie yan dönerek uyuma-

yı denedi, sonra öteki tarafına döndü ve en sonunda sırt üstü yatıp tavanı seyretmeye başladı. Odasında bir pencere vardı ve sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre sonra kalın örtüleri üzerinden itip yataktan kalktı. Çıt çıkarmadan pencereye yürüyüp perdeyi kenara çekti. Kafasını kaldırıp karanlık gökyüzüne baktı.

Sayısız yıldızla parlayan karanlık gökyüzü onu bir kez daha şaşırttı. Dolunay donmuş gölü sahne ışığı gibi aydınlatıyordu. Finn'in Alaska'yı sevmesine şaşırmamalıydı. Burası büyülü bir yerdi, güzel ve çetrefilsizdi, şehir hayatının çılgınlığından çok uzaktı.

Bir süre sonra ana odaya döndüğünde Finn'i masasında otururken buldu. Finn onun geldiğini hemen duyup sandalyesinde arkasına döndü. Uyanık olduğunu görünce şaşırmış gibiydi.

"Ben de uyuyamadım," diye itiraf etti.

Yazdığı şeyi Carrie'nin görmesini istemiyormuş gibi hemen bilgisayarındaki belgeyi kapattı.

"Başka bir kitap mı?" diye sormaya cesaret etti Carrie.

"Bunu itiraf edersem, makalende bundan da bahsedecek misin?" Soru daha çok bir suçlama gibiydi.

"Ben...bilmiyorum."

Finn dizüstü bilgisayarının kapağını kapattı.

"Eğer bir devam kitabı yazıyorsan, okuyucularının çok heyecanlanacaklarını söyleyebilirim."

Finn, Carrie'nin sözüne aldırmayıp bileğine baktı. "Sawyer bir saat sonra varmış olur."

"Gerçekten mi?" Carrie'ye çok erken geliyordu. Gitmek istemiyordu. Finn'in babasının alyansı hâlâ kot pantolonunun cebindeydi; kendisi gittiğinde Finn'in bulması

için onu kulübede bırakmayı düşündü. Ancak genç adamın yüzüğe daha önce verdiği tepkiyi gördüğü için şimdilik onu saklamak istedi. Altın yüzüğü Noel'de annesine geri teslim edecekti.

Beklendiği gibi, bir saat sonra yaklaşan bir uçağın sesi evin içine doldu. Ses gittikçe artıyor ve kulübenin içindeki atmosferi kışkırtıp heyecanı artırıyordu.

"Bu Sawyer olmalı," dedi Finn.

Carrie kafasını salladı. Kabin boyu bavulunu kapıya doğru çekti ve hiçbir şey unutmadığından emin olmak için kulübeyi kontrol etti.

Finn, sanki bu son anlarda aralarında olabildiğince mesafe bulundurmak istiyormuş gibi mutfakta kahvesini yudumluyordu.

Hennessey havlayıp kapıya koştu ve dışarı çıkmak istedi. Finn kapıyı açtığı sırada deniz uçağı sert buzun üzerinde sekip ay ışığında birkaç metre kaydı.

"Buraya gelirken tek motorlu bir uçağa ilk kez bindim," dedi Carrie sessizliği doldurmak için.

Finn hiçbir şey söylemeden bavulunu alıp dışarı taşıdı. Carrie boğazında bir yumruyla onu takip etti. Bu veda yüzünden duygusallaşması utanç vericiydi. Finn'in ne kadar şaşkın olduğunu görmesine izin vermemekte kararlıydı. Bu gülünçtü. Adamı doğru düzgün tanımıyordu. Hem o sıkıntısını açıkça belli etmiş ve ondan kurtulmasının kendisi için en iyisi olduğunu söylemişti.

Carrie uçağın yanına vardığında Finn yolcu kapısını açıp bavulunu içeri yerleştirmişti. Sawyer'la birkaç kelime etti, ama motorun gürültüsü yüzünden Carrie ne konuştuklarını duymadı.

Finn geri dönüp ona baktığında, Carrie genç adamın yüzünde bir gülümseme olduğundan emin oldu. Ona söyleyeceği son sözleri düşünmemişti, bu yüzden içgüdülerini dinledi.

"Her şey için teşekkür ederim."

Onu omuzlarından tutan Finn yüzüne baktı, kara gözleri hiç olmadığı kadar derin bakıyordu.

Carrie gözlerini onunkilere dikti, kelimelere gerek duymadan son iki günün kendisi için ne kadar anlamlı olduğunu ve ondan ne kadar etkilendiğini ifade etmek istedi. Hayat hakkında tutkulu olan ve Alaska'daki hayatla ilgili hikâyeler aracılığıyla bu tutkusunu paylaşan bir adamla birlikte vakit geçirerek gözleri açıldığı için ona teşekkür etmek istedi.

Ona bakarken Finn'in elleri kasıldı. Carrie'nin anlamadığı bir şey mırıldandı ve sonra kendine engel olamamış gibi onu kendisine doğru çekip dudaklarını onunkilere yaklaştırdı.

Carrie şaşkınlıkla haykırıp genç adama sarıldı. Finn onu daha rahat öpebilmek için başını eğerken yüzünü kavradı, hislerini yansıtırcasına aceleci ve muhtaç bir öpücüktü.

Şaşkınlıktan Carrie'nin dizleri çözülecekti neredeyse. Bu tam olarak istediği, olmasını umduğu şeydi. Ve Finn'in öpücüğü hayal ettiği gibiydi. Hatta fazlası vardı. Carrie ne yaptığını anlamadan kollarını boynuna dolayarak onun öpücüğüne karşılık verdi, ona verdiği her şeyin karşılığını vermek istiyordu.

Uzun bir süre sonra, Finn yavaş yavaş geri çekildi ama onu kendine yakın tutmaya devam etti.

"Hoşça kal, Finn," diye fısıldadı Carrie onun kulağına.

Finn boynunu öpüp fısıldayarak karşılık verdi, "Hoşça kal."

Finn uçağa tırmanmaya yeltendi ama Finn elinden tutarak onu durdurdu. Tepkisini ölçmek istercesine gözlerinin içine baktıktan sonra öne doğru eğilip, "Carrie?" dedi.

"Evet?" Heyecandan kalbi duracaktı Carrie'nin. Yoksa ondan kalmasını mı isteyecekti? Şimdi ayrılmaları ona olduğu kadar Finn'e de yanlış geliyor muydu? Herhalde o da aynı şeyleri hissediyordu.

İyice yaklaşıp onu son kez öptükten sonra, "O yazıyı yazma," dedi.

Yedinci Bölüm

Uçak güvenle iniş yapıp Boeing 737'nin tekerleri O'Hare havaalanının pistinde sekince Carrie hafif uykusundan uyandı. Tahmin ettiği gibi, gibi Chicago'ya yaptığı uzun yolculuk sırasında pek uyuyamamıştı ve bu hiç şaşırtıcı değildi. Saatine bakınca hâlâ Alaska zaman diliminde olduğunu gördü.

Finn'in zaman dilimi.

Ondan makaleyi yazmamasını istemişti. Herhalde bunun ne anlama geldiğini biliyor olmalıydı. Carrie ona bu yazının kariyeri için ne kadar önemli olduğunu açıklamıştı. Bu onun için her şeyi değiştirebilirdi. Seattle'da uçağa binerken, Carrie kendi kendine genç adamın özel hayatını ihlal etmenin buna değip değmeyeceğini sormuştu. Belki de yanıt ortadaydı ama o hâlâ ne yapması gerektiğinden emin değildi.

Finn'in isteğine karşı çıkma arzusu çok güçlüydü. Büyük ihtimalle, bir daha bulunması zor Finn Dalton'ı ne görecek ne de ondan haber alacaktı. Finn ne kadar mantıksız ve bencil olduğunu biliyor olmalıydı, ama...Carrie de bencillik yapmıyor muydu?

Carrie iyice düşündükten sonra, pazartesi sabahı bir karara vardı. Finn Dalton'la ilgili hikâyesini tamamlamayacaktı. Aralarında ne olmuş ya da olmamış olursa olsun, buna değmezdi. Finn'in tanıdığı bütün kadınlar ona ihanet etmişlerdi ve kendisi onlardan biri olmamak konusunda kararlıydı. Eğer Finn'in tekrar güvenip sevmesi için bir şans varsa, o halde bu yol onunla başlayacaktı. Kendi açısından fedakârlık yapması gerekiyordu, ama tek umudu Finn'in bir gün ona teşekkür etmesiydi. Günün birinde birinin Finn'i bulacağı kesindi ve *Yalnız*'ın yazarı dünyaya ifşa edilecekti, ama bunu yapan gazeteci Carrie olmayacaktı.

Carrie masasına oturduktan iki dakika sonra Sophie geldi, enerji ve heyecandan yerinde duramıyordu. "Ee?" diye sordu merakla. "Nasıl gitti?"

Arkadaşına bakan Carrie yüzünden herhangi bir şeyi belli edip etmediğini merak etti. Soruyu anlamamış gibi, "Nasıl mı gitti?" diye tekrarladı.

"Onu buldun mu?"

"Finn Dalton'u mu kastediyorsun?" Carrie'nin zihni açıkça yalan söylemeden nasıl cevap verebileceğini düşünmekle meşguldü. "Samanlıkta iğne aramaktan farksızdı. Alaska'ya gidip dünyanın yarısının okumak için can attığı adamı bulabileceğimi düşünürken aklımı kaçırmış olmalıyım."

"Evet, ama onu bulabildin mi?"

Sophie üstelemekte çok iyiydi.

"Gerçekten, onu bulmuş olsaydım, burada keyifsiz bir şekilde oturuyor olur muydum?" Carrie'nin morali sıfırdı ama sebebi başkaydı. Öncelikle, uykusuzdu; ikincisi

Finn'i özlüyordu. Finn'i gerçekten özlüyordu. Birlikte geçirdikleri son anları düşündü, söylemek istediği yüzlerce şey vardı ama hiçbir düşüncesini doğru düzgün bir şekilde dile getirememişti. "Her şey için teşekkür ederim," gibi genel bir söz dışında. Ve, "hoşça kal". Ne yavandı! Hennessey'e de veda etmemişti.

Sawyer da meraklanmıştı ve Sophie'nin şu an yaptığı gibi onu soru yağmuruna tutmuştu.

"Görünüşe bakılırsa, ikiniz çok iyi geçinmişsiniz," demişti küçük uçağın pilotu.

"Önceleri öyle değildi."

Sawyer kıkırdamıştı. "Tahmin edebiliyorum. Gördüğüm kadarıyla, zamanla kalbini kazanmışsın."

"Öyle mi?" diye sormuştu Carrie'ye. Bu sorusunun cevabını hiçbir zaman öğrenemeyebilirdi.

"Şansın olduğunu sanıyordum," dedi Sophie ve Carrie'yi kasvetli şimdiki zamana çekti. Pazartesi sabahları yeterince kötüydü, ama bu pazartesi hepsinden daha kötüydü, özellikle de sadece birkaç saat uyuduğu düşünülürse.

Carrie, Finn'i düşünmesine, onu hayal etmesine engel olamıyordu. Birbirinden daha farklı iki insan olamazdı ama aralarındaki çekim çok güçlüydü. Artık bir arada olmadıkları için Finn'in de onu düşünüp düşünmediğini merak ediyordu.

"Senin için çok büyük bir hayal kırıklığı olmalı," dedi Sophie anlayışlı bir şekilde bakarak.

"Oltama geleceğini sanıyordum," diye itiraf etti Carrie. Ancak oltaya gelen oydu – tam anlamıyla.

"Annesini bulmuştun, değil mi?" Sophie, Carrie'nin masasına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi.

"Evet ve bu beni çok heyecanlandırdı, ama annesi Finn'i en son on yaşındayken görmüş. Tek bildiği hâlâ Alaska'da, Fairbanks yakınlarında yaşadığı. Ne yazık ki, tarifi yardımı dokunamayacak kadar belirsizdi."

"Fairbanks'e gittiğinde ne oldu?" Sophie bir süre kalmaya niyetliymiş gibi Carrie'nin masasının köşesine oturdu.

"Öncelikle, kimsenin bulamadığı Finn Dalton'u aramak için birden ortaya çıkan tek gazetecinin ben olmadığımı keşfettim."

"Kime sordun?"

"Küçük uçak pilotlarına. Duyduğum kadarıyla, Finn de pilotmuş." Carrie dönüş yolculuğunda Sawyer'dan Finn'in de bir uçağı olduğunu ve o sırada rutin bakım kontrolü için Fairbanks'te olduğunu öğrenmişti.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Söylentilerden."

"Kimin söylentisi?"

"Fark eder mi?" Carrie, Sophie'nin sorularından sıkılmaya başlamıştı. Geriye dönüp bakınca, ona bu kadar çok şey söylediği için pişman oldu. O sırada öğrendiği şeyleri içinde tutamayacak kadar heyecanlıydı.

"O pilotlardan herhangi biri sana işine yarayabilecek bir şey verdi mi?" Sophie bu konuyu iyice kafasına takmış gibiydi ve Carrie arkadaşına üstü kapalı cevaplar vermekte zorlanıyordu.

"Senin yapacak işin yok mu?" diye sordu.

"Evet, ama küçük uçak pilotlarının Finn'in kim olduğunu bildiklerini ve sana bir şey söylemiş olabileceklerini düşünüyorum."

"Yanılıyorsun. Finn'in çok sadık arkadaşları var."

"Onlara rüşvet verebilirdin; bunu hiç düşündün mü?"

"Sophie, lütfen, işteki ilk günüm ve arayı kapatmak için yapmam gereken birçok şey var."

"Peki, peki. Umarım çok fazla hayal kırıklığına uğramamışsındır."

Carrie içini çekti. "Uğramadım. Onu bulmak için elimden geleni yaptım ama elim boş döndüm. Bundan daha fazlasını yapamam."

"Öylece vaz mı geçeceksin?" Sophie şaşırmış görünüyordu. "Bu hiç sana göre değil. Chicago'dan ayrılırken tazı gibi bakıyordun ve bu adamı bulmaya kararlı bir şekilde burnunu yerden ayırmıyordun. Şimdi ise umurunda değilmiş gibi görünüyorsun."

"Belki de sahip olduğum işi kaybetmek istemediğim içindir. Şimdi, lütfen, beni rahat bırak, olur mu?" Carrie'nin sabrı hızla tükeniyordu. Sophie bu saçmalığı sürdürmesini neredeyse imkânsızlaştırıyordu.

"Sen bu kadar kapalı kutu olamazsın." Sophie masasından inip arkadaşını artık tanımıyormuş gibi uzun uzun Carrie'ye baktı. Sonra üzgün bir şekilde kafasını sallayıp kendi bölmesine döndü.

Carrie'nin kürek kemiklerinin ortasında biriken gerginlik dağıldı. İlk testi geçmişti – en azından geçtiğini umuyordu. Şimdi tek yapması geren bütün enerjisini cemiyet sayfasına vermek ve konumundan en iyi şekilde faydalanmaktı. Söz konusu Finn olduğunda, doğru ya da yanlış olsun, kararını vermişti ve buna bağlı kalacaktı. Onu kendisine ihanet edemeyecek kadar önemsiyordu.

Sabahı elektronik postalara yanıt vererek geçti. Öğle

yemeği boyunca da çalıştı ve kahve içip bir iki kek yedi. Tekrar masasına oturduğu sırada telefonu çaldı. Bir eliyle telefona uzanırken diğer elinde kahvesini tuttu.

"Carrie Slayton."

"Merhaba." Bu tek kelime uzaydan gelmişti sanki.

Carrie neredeyse sandalyesinden fırlayacaktı. Arayan Finn'di. "Beni buradan arayarak ne yapıyorsun?" diye fısıldadı panikle. Masasına doğru eğilip sesini olabildiğince alçak tuttu.

"Sağ salim geri dönüp dönmediğini merak ettim."

"Döndüm." Carrie eliyle telefonun ahizesini kapattı. "Beni buradan aramamalısın; bu tehlikeli."

"Seni aramamı mı istiyorsun?"

"Evet, ah, evet." Carrie hevesini gizlemeye gerek duymadı. Sesini duymak içini ısıtmış ve neşeyle doldurmuştu.

"O halde bana cep telefonu numaranı ver," dedi Finn.

Carrie numarasını verdi ve doğru yazdığından emin olmak için ona tekrarlattı. "Uydu telefonunda mısın?" diye sordu, kalbi gümbür gümbür atıyordu.

"Evet."

"Pahalı olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Çok."

Carrie gülümseyip gözlerini kapatarak üzerine çöken mutluluğu hissetti. "Bu beni özlediğin anlamına mı geliyor?"

Finn anlayamadığı bir şey mırıldandı. "Öyle olmalı," dedi. "Hoşuna mı gitti?"

"Çok."

Finn kıkırdadı. "Seni bu gece arayabilir miyim?"

"Evet," dedi Carrie hemen, sonra bir sanat galerisinin

açılışına gitmesi gerektiğini hatırladı. "Hayır, üzgünüm. Bu gece bir işim var."

"Etrafta çok fazla erkek olacak mı?"

"Çok fazla erkek olacak."

Finn daha önce yaptığı gibi anlaşılmaz bir şekilde homurdandı.

"Kıskandın mı?"

"Kıskanmalı mıyım?"

Carrie gülümsedi. "Değişir. Benzin deposunun aracın hangi tarafında olduğunu bilmeyen tıraşlı, şık siyah takım elbiseli, yakışıklı adamlar gözünü korkutuyorsa, kıskanabilirsin."

"Öyleyse tehlike yok."

"Bence de," diye onayladı Carrie.

"Eve ne zaman döneceksin?"

Carrie kesin bir zaman verebilmeyi isterdi. "Bilemiyorum. Umarım on birden önce dönerim ama bu davetlerin ne kadar süreceğini asla öngöremiyorum."

"Cemiyet sayfasına yazmaktan bu kadar nefret etmenin bir başka sebebi."

"Öyle diyebiliriz." Carrie, çok pahalı olsa da, görüşmeyi bitirmek istemiyormuş gibi telefona sarıldı. "Numaramı nasıl buldun?"

"Bu soruyu soruyorsan araştırmacı gazeteci olduğun söylenemez. Gazeteyi arayıp beni cemiyet sayfası editörüne bağlamalarını istedim."

"Elbette." Anlaşılan Carrie, doğru düzgün düşünemiyordu. Sonra Finn'in aramasının arkasındaki asıl neden aklına geldi. Onun kendisinin sesini duymadan yaşayamadığına inanmayı istese de, böyle olmadığını biliyordu. "Bir

karara varıp varmadığımı öğrenmek istediğin için aradın, değil mi?"

Finn hemen cevap vermedi. "Bundan fazlası var, ben..."

"Ne yapacağımı biliyorum."

Sessizlik oldu. "Peki neye karar verdin?"

"Endişelenmeyin, Dr. Livingston, sırlarınız benimle güvende."

"Doktor kim?"

"Livingston. Hatırlarsan, bütün dünya onun da peşindeydi."

"Ah, doğru."

"Bana elektronik posta gönderebilirsin."

"Adresin ne?"

"Carrie ona özel adresini verdi, ofisten birinin konuşmalarına rastlamasını istemiyordu.

"Kapatmalıyım," dedi Finn.

"Biliyorum." Carrie onunla konuşmayı istese de, biri kulak misafiri olabilir ve aradaki bağlantıyı kurabilirdi. Sesini alçaltıp ekledi. "Bu gece beni ara, olur mu?" Finn'den tekrar haber almak için ne kadar hevesli olduğunu belli etmesi muhtemelen pek akıllıca değildi ama kendine engel olamadı. Bu adamdan hoşlanmaya başlamıştı. Hem de çok.

"Peki. Senin saat dilimine göre on birde, benimkine göre sekizde."

"Harika." Carrie ne olursa olsun Finn'in telefonu için sanat galerisinden vaktinde ayrılmayı planlıyordu.

Doğru anlarda gülümseyerek, isimleri not alarak ve ertesi günün gazetesi için etkinliğin tadını çıkararak bir şekilde geceyi atlattı. Gazetenin fotoğrafçısı Harry birkaç kez şüpheyle ona baktı.

"Ne oldu?" diye sordu aceleyle otoparkta ilerlerken.

"Ne demek istiyorsun?" Carrie anlamamış gibi yaptı, ama bir an önce kaçmak için sabırsızlanıyordu.

"Seni daha önce hiç bu kadar aceleci görmemiştim. Daha sonra biriyle mi buluşacaksın?"

"Hayır," dedi Carrie dürüstçe.

Harry omuzlarını silkti. "Nasıl istersen."

Carrie evine on beş dakika erken vardı. Ayakkabılarını, elbisesini, külotlu çorabını çıkarıp onu en sıcak tutan pijamalarını aldı. Yatağının örtülerini açıp içine girdi ve cep telefonu elinde bağdaş kurup Finn'in aramasını bekledi.

İki kez uykuya dalacakken irkildi, telefon çaldığında şaşkınlıktan neredeyse düşürüyordu.

"Merhaba," dedi, nefes nefese olduğunu biliyordu. "Tam zamanında aradın."

"Sana da merhaba."

Carrie, hatta farklı bir ton olduğunu hemen anladı. "Neredesin?" diye sordu.

"Fairbanks'teyim. Bunun seninle konuşmamı kolaylaştıracağını düşündüm."

"Bu, sesinin uzaydan değil de yan odadan geliyormuş gibi duyulmasını açıklıyor."

"İlk arama uzaydandı."

Carrie sırıttı. "Kesinlikle."

"Sanat galerisi açılışı nasıl geçti?"

"Harry şüphelendi."

"Harry kim?"

Finn'in sesinin endişeli çıkması Carrie'yi heyecanlandırdı. "Gazetenin fotoğrafçısı, en az elli yaşında ve altı çocuğu var."

"Şüphelendi derken ne demek istiyorsun?"

Carrie'nin bunu açıklaması biraz zordu. "Açılıştan bir an önce ayrılmak için sabırsızlandığımı anladı; sürekli saatime bakıp duruyordum."

"Belki de elektronik postayla haberleşmemiz daha iyi olur."

Carrie bunu bir süre düşündü. "Haklı olabilirsin."

"O zaman saat farkını düşünmemize gerek kalmaz."

"Haklısın."

"Sesin isteksiz gibi. Bir sebebi var mı?"

Carrie o ana kadar Finn'e karşı olan hislerini gizlemek konusunda pek iyi bir iş çıkarmamıştı, o yüzden şimdi muhtemelen başlaması için iyi bir zaman değildi. "Sesini duymak hoşuma gidiyor."

Finn bir süre hiçbir şey söylemedi. "Benim de senin sesini duymak hoşuma gidiyor. Senin için bir şeyim var."

"Ne?" Carrie'nin merakı hemen uyandı.

"Bu bir sürpriz."

"Bir hediye mi?"

"Tam olarak sayılmaz...almanı istediğim bir şey. Yolladım bile. Ekspres kargoya verdim, yarın ya da en geç çarşamba günü eline geçer."

"Ah, Finn, ne olabileceğini tahmin edemiyorum." Carrie'nin aklından birkaç olasılık geçti. Finn'in kulübesindeki raflarda ilgisini çeken birkaç şey görmüştü. Aklına gelen ilk şey o güzel süs oldu ve bir de küçük ahşap oyması vardı. Kısa ziyareti sırasında Finn'in ahşap oyduğuna dair bir kanıt görmemişti ama bu onun ilgi alanı olabilecek bir şeymiş gibi görünüyordu.

Bir saat boyunca konuştular, en sonunda Carrie esnemelerini daha fazla bastıramayacağını anladı.

"Çok yorgunsun," diye fısıldadı Finn. "Yatmana izin vermeliyim."

"Hayır, birkaç dakika daha konuşalım," diye yalvardı Carrie, tekrar esneyerek.

"Carrie, neredeyse telefonda uyuyakalacaksın. Sana elektronik posta gönderirim ve uyandığında seni bekleyen bir mesaj olur."

"Söz mü?"

"Söz."

Uykulu bir şekilde gülümseyip, "Son birkaç gecedir doğru düzgün uyumuyorum," diye itiraf etti Carrie.

"Ben de."

"Bu gece uyuyacağım."

"Ben de. Tatlı rüyalar," diye fısıldadı Finn.

Finn'le dolu olacağı için Carrie'nin rüyaları tatlı olacaktı.

Altı buçuk saat sonra Carrie komodinindeki alarmın sesine uyandığında kendini dinlenmiş hissetti. Kollarını başının üzerinde esnetip sırtını gerdi ve memnuniyetle gülümsedi. Sonra Finn'in sözünü hatırladı ve hemen yataktan kalkıp bilgisayarını açarken kendisine bir kupa kahve hazırladı. Gerçekten de, Finn ona gönderdiği sürprizin takip numarasını yollamıştı.

O gün öğleden sonra masasına orta büyüklükte bir kutu teslim edildi. Carrie hemen bunun Finn'den geldiğini anladı.

"O ne?" diye sordu Sophie bölmesinden çıkarak.

"Bilmiyorum." Carrie kutuyu kaldırıp dikkatle salladı. Ama bundan hiçbir şey çıkaramadı.

"Kimden?"

Carrie gönderenin adresini okuyormuş gibi yaptı. "Bir arkadaşımdan," dedi gelişigüzel bir şekilde.

"Kız mı erkek mi?"

"Erkek. Söylediğim gibi bir arkadaşım."

"Tanrı aşkına, beni meraktan çatlatacaksın. Aç şunu."

Carrie de çok merak etmişti. Kutuyu yırtarak açınca içinin o sinir bozucu paketleme malzemeleriyle dolu olduğunu gördü. Hazinesini bulmak için ellerini kutunun içine sokması gerekti.

Kutudakini dışarı çıkarır çıkarmaz Sophie kahkaha atmaya başladı. "Bu bir şaka mı?" diye sordu.

Carrie cevap vermedi. Bu muhtemelen Finn'in ona göndermesini umduğu en son şeydi.

Kutunun içinde özenle paketlenmiş eski bir tost makinesi vardı.

Sekizinci Bölüm

Kimden: girlygirl@chicago.com
Gönderme tarihi: 13 Kasım 2013
Kime: alaskaman@fairbankscable.com
Konu: Tost makinesi mi?

Finn,

O kadar parayı bana bir tost makinesi göndermek için mi harcadın? Arkadaşım Sophie bunun aptalca bir şaka olduğunu düşünüyor, ama ben seni tanıyorum ve bu bir şaka değil. Neler oluyor?

Carrie

Kimden: alaskaman@fairbankscable.com
Gönderme tarihi: 13 Kasım 2013
Kime: girlygirl@chicago.com
Konu: Evet, bir tost makinesi

Carrie,

Sen süslü bir kızsın, değil mi? Bavulunu çekiştirirken yüksek topuklu botlarınla gölümün üzerinde kayıp durman gözlerimin önüne geliyor.

Evet, bir tost makinesi ve bu bir şaka değil. Senin olmasını istedim. Seni bu gece ararım. Senin zaman diliminle on birde? Uygun mu?

Finn

Kimden: girlygirl@chicago.com
Gönderme tarihi: 13 Kasım 2013
Kime: alaskaman@fairbankscable.com
Konu: Bekliyorum

Evet, Finn, uygun. Ne zaman istersen arayabilirsin. Sıcak çikolatamı yudumlarken Noel müzikleri dinleyerek tatil havasına girmeyi planlıyorum. Keşke burada olsaydın.

Carrie

Finn sandalyesine yaslanıp yavaşça nefesini verdi. Carrie'nin sıcak çikolatasını yudumlayıp Noel müziği dinleyerek onun aramasını bekleyişini gözlerinin önüne ge-

tirdi. Bu onu şaşırtmamalıydı. Carrie Slayton Alaska'dan gittiğinden beri aklından çıkmıyordu. Doğrusu, öncesinde de aklını oldukça meşgul etmişti.

Böyle olmaması gerekiyordu. Gözünün önünden gidince onu unutabileceğini sanıyordu. Ama öyle olmamıştı. Aksine, durum on kat daha kötüydü – Carrie'yi düşünmesine engel olamıyordu. Onu düşünerek uykuya dalıyordu ve uyandığında yine Carrie, zihnini ve kalbini meşgul ediyordu.

Hennessey bile onu özlüyordu. Carrie şaşırtıcı olabilecek kadar kısa bir süre içinde köpeğinin kalbini kazanmıştı ve o gittiğinden beri Hennessey kuyruğu bacaklarının arasında, üzgün üzgün dolaşıyordu. Otuz beş kiloluk köpek, kaybolmuş ve yalnız bir yavru köpek gibi davranıyordu. Carrie gittiğinden beri Finn de aynı şekilde davrandığı için bu hiç şaşırtıcı olmamalıydı.

Ona olan şey her neyse bundan pek hoşlanmıyordu. Bu sonu olmayan bir ilişkiydi ve bunu ne kadar çabuk kabul ederse, ikisi için de o kadar iyi olacaktı.

Ama yine de...Finn, Carrie'yi unutamıyordu. Gün içinde düşüncelerinin büyük bir bölümünü ele geçirmiş olması yeterince kötüydü, ama durum daha da kötüye gidiyordu, çünkü artık rüyalarını da işgal ediyordu. Her şey öpüşmeleriyle başlamıştı. Finn son ana kadar onu kollarına almaktan kaçınmıştı. O, gidince, hayat eski haline dönecekti. Hatta kendisini bu çekimin birbirlerine fazla yakın olmalarından kaynaklandığı konusunda bile ikna etmişti. Doğal olarak, birbirlerinden hoşlanmışlardı. İkisi de genç ve bekardı ve neredeyse kırk sekiz saati bir arada geçirmişlerdi. Carrie gider gitmez, hayat normale dönecekti.

Carrie, Chicago'ya döneli neredeyse bir hafta oluyordu ve bu olmamıştı. Bu kadın sanki Finn'in damgasını vurmuştu ve ölene kadar bu işareti taşıyacaktı.

Finn'in en çok korktuğu şey babasının yaptığı hatayı tekrarlamak ve yanlış kadına âşık olmaktı. Annesi gittikten sonra, Finn'in babası bir daha asla eskisi gibi olmamıştı. Joan'ın tekrar evlendiğini öğrendiklerinde, bu neredeyse adamı öldürmüştü. Finn'in babası hayatı boyunca tek bir kadını sevmişti. Ve şimdi tıpkı babası gibi, Finn de birçok açıdan kendisinin tamamen tersi olan bir kadına karşı koyulamaz bir çekim hissediyordu. Bu çığ tehlikesi oluşturacak kadar şiddetli, uyarı zili çalması için yeterliydi.

Saatine bakıp Fairbanks ve Chicago arasındaki zaman farkını hesapladı. Carrie bir arkadaşıyla akşam yemeği için buluşmadıysa, eve dönmüş olmalıydı. Bir anda Finn'in midesi kasıldı ve tansiyonu fırladı. Carrie'nin başka bir erkekle olması düşüncesine katlanamıyordu. Bu onu deli ediyordu. Daha önce bu kadar güçlü bir kıskançlık duygusu hissetmediği için bu duyguyu rahatsızlık ve endişe verici buldu.

Buraya kadardı. Yaralı bir hayvan gibi ortalıkta dolaşmaktan sıkılmıştı. O anda Carrie de bir daha iletişime geçmeme kararını aldı. Ama hemen üzerine boşluk ve hüzün çöktü. Onunla neredeyse her gün konuştuktan ve sürekli elektronik postayla haberleştikten sonra, ilişkilerini bir anda kesmesi iyi olmayacaktı. Yavaş yavaş çekilmeye karar verdi ve hemen kendini daha iyi hissetti. Küçük adımlar atacaktı. İkinci kararı ise, onunla gün içinde tekrar haberleşmeyecekti.

Huzursuzdu, bir süre evin içinde dolandıktan sonra

dışarı çıkıp bir şey yapmaya karar verdi. Şehirdeki ikinci adresine gidip arkadaşlarıyla bir bira içti ve çok geçmeden kendini evde buldu.

Gözü hemen telefona kaydı. Kafasını geriye atıp tavana baktı. Kendine engel olamayıp cep telefonuna uzandı. Onu yarın aramayacaktı. Ama şimdi bu isteğine karşı koyamıyordu. Carrie'nin cep telefonunu aradı, yiyecek bir şeyler isteyen aç bir adam gibi onun sesini duymayı istiyordu. Evet, durumu gerçekten kötüydü.

Telefon çaldı; Carrie açmak için koşarken neredeyse düşecekti.

"Merhaba." Finn'in ismini söylemek üzereyken kendine hakim oldu. Her gün konuşuyorlardı, bazen günde iki ya da üç kez. Finn yeni bir cep telefonu almıştı, bu yüzden artık Fairbanks'teyken mesajlaşabiliyorlardı. Sık sık dairesi ve kulübesi arasında gidip geliyor gibi görünüyordu.

"Carrie, benim annen. Nasılsın, tatlım? Chicago'ya döndüğünden beri doğru düzgün konuşamadık. Sadece baban ve ben Noel hediyen hakkında seni aradığımızda konuşabildik."

"Ah, anne," dedi Carrie sesindeki hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak. "Özür dilerim. Arayacaktım." Bu doğruydu.

"Bilmelisin, tatlım, Şükran Günü sensiz olmuyor."

"Biliyorum. Keşke orada olabilseydim." Carrie de üzgündü. Bu kararı Alaska'ya uçmadan önce almıştı. Tatili tek başına geçirme düşüncesi içini karartıyordu. Hayatında ilk kez büyük aile toplantısını kaçıracaktı.

"Sen hiç aramazlık etmezsin."

Bunu açıklamak biraz zordu. "Öncelikle, masamdan uzun süre ayrı kaldığım için ofiste işim başımdan aşkın."

"Ama, tatlım, biliyorsun, baban ve ben Fairbanks'te neler olduğunu öğrenmek için can atıyoruz; sadece ufak tefek şeyler duyduk. Bize Finn Dalton'u biraz daha anlat. Buradaki herkes onun nasıl biri olduğunu ve kitabında yazdığı şeylerin gerçekten doğru olup olmadığını bilmek istiyor."

Carrie'nin midesinde kocaman bir düğüm oluştu. "Anne, Finn'le tanıştığımı kimlere söyledin?"

Annesi, Carrie'nin sesindeki paniği duymuş olmalıydı, çünkü, "Bunu sır olarak mı saklıyordun?" diye sordu.

"Evet," diye neredeyse bağıracaktı Carrie. "Bu önemli. Lütfen kimseye Finn'le tanıştığımdan bahsetme, olur mu?"

"Eğer öyle istiyorsan, ama yazın basılınca herhalde – "

"Yazı falan olmayacak."

"Ama sanmıştım ki – "

"Biliyorum, ama Finn'i tanıyınca özel hayatına saygı duydum." Aklı Sawyer'ın uçağına binmeden önce Finn'in onu tutkulu bir şekilde öpüp sarıldığı ana giderken Carrie'nin sesi yumuşadı.

"Carrie?" dedi annesi. "Bana bu yabani adamla aranda ne geçtiğini anlatsan iyi edersin. Sakın benden saklamaya çalışma. Burada bir şeyler olduğu çok belli; bunu sesinden anlayabiliyorum."

Carrie söz konusu kendisi olduğunda annesinin özel bir radarı olduğuna yemin edebilirdi. Annesinden hiçbir şey saklayamıyordu ve belki de bu iyi bir şeydi. Ayrıca, Finn hakkındaki hislerinden bahsetmezse patlayacağını hissediyordu. Son zamanlarda aklının bir karış havada olması arkadaşları arasında spekülasyonlara sebep oluyordu, özellikle de Sophie buna takılmış durumdaydı.

"Finn Dalton'a âşık oluyorum." İtiraf etmek, yüreğindekini yüksek sesle dile getirmek güzeldi.

Bu itirafını şaşkınlıkla dolu kısa bir sessizlik izledi. "Sadece iki günden sonra mı?"

"Kulağa çılgınca mı geliyor?" Carrie kendine engel olamadan Finn'in onu öpüp yazıyı yazmamasını söylediği ana kadarki bütün hikâyeyi anlattı.

"Böylesine kısa bir tanışıklıktan sonra aşk çok güçlü bir duygu," diye annesi hafifçe onu uyardı.

"Katılıyorum, gerçekten, ama hislerime engel olamıyorum. Hem çılgınca hem de muhteşemdi. Finn ve ben cribbage oynuyorduk ve kafamı kaldırıp ona bakınca bir şey oldu. Fiziksel bir şey. Bir anda nabzım hızlanmaya başladı; o iri yarı, tıraşsız adama baktım ve Finn Dalton'ın tanıdığım en çekici ve yakışıklı adam olduğunu düşündüm. Önce buna aldırmamaya çalıştım, aramızdaki bir ilişkinin neden yürümeyeceğine dair bir dizi bahane bularak bu çekimi mantığımla yok saymaya çalıştım. Hiç işe yaramadı. Ve Fairbanks'ten ayrıldığımdan beri bu duygu gittikçe güçleniyor. Günün her anı aklımda. Sanki geri döndüğümden beri yarı ölüyüm."

"Ah, tatlım, durumun çok vahim," dedi annesi anlayışla içini çekerek.

Carrie'nin, annesinin ona bariz bir şekilde ortada olan şeyi söylemesine ihtiyacı yoktu.

"Ama herhalde makaleyi yazıp ilişkini korumanın bir yolu olmalı," dedi annesi. "Yazıp okuyup onaylaması için ona gönderebilirsin. Böylece halka sunulan bilgi üzerinde kontrolü olmuş olur."

"Bunu ben de düşündüm." Aklından birkaç senaryo

geçmişti, ama en sonunda Finn'e bu fikirle yaklaşmanın güvenini sarsacak olmasından korkmuştu.

"Bu makalenin senin ve kariyerin için ne kadar önemli olduğunu bilmiyor mu?"

"Biliyor. Finn kitabını yazdığında amacı şöhret olmak değilmiş. İlginin kendi üzerinde değil, ülkenin güzelliği doğayı keşfe çıkmaya istekli olanların maceraları üzerinde toplanmasını istiyor."

"Bunu o kitabı yazmadan önce düşünmeliydi."

Teoride Carrie annesine hak veriyordu, ama Finn'in Alaska'daki hayata dair hikâyelerinin ne kadar popüler olacağından hiç haberi yoktu. "Neden *Yalnız*'ı yazmaya karar verdiğini biliyor musun?" dedi kısa süre önceki konuşmalarını düşünerek. "Amerika'daki bilgisayar oyunlarına bağımlı erkeklere ve çocuklara neler olduğunu gördüğünü söyledi. İnsanlar dışarı çıkıp doğanın ve vahşi hayatın tadını yeterince çıkarmıyorlar. İnsanların kapılarının önünde olanlar konusunda heyecanlanmaları için macera duygularını uyandırmak istemiş."

"İşe yaramış," dedi annesi. "Kitabının ilham verdiği doğa gruplarından haberi var mı merak ediyorum."

"Ona bundan bahsettim, ama ne boyutta olduğunu gerçekten anladığından emin değilim. Bana kalırsa, tüm bunlardan mahcubiyet duyuyor. Finn asla ülkenin ilgi odağı olmak istememiş. Geriye dönüp baktığımda, kitabının ne tür bir sansasyon yaratacağını bilseydi, yine de yazar mıydı bilmiyorum." Finn iyi niyetliydi. Carrie birlikte geçirdikleri süre içinde onun Alaska'yı ne kadar çok sevdiğini ve doğaya ne kadar saygı duyduğunu öğrenmişti.

"Tatlım, bu ilişkinin nereye gittiğini düşünüyorsun?" diye sordu annesi, Carrie için endişelendiği belliydi.

"Bilmiyorum ve Finn'in de bildiğini sanmıyorum. Şimdilik yavaş yavaş ilerliyoruz. Anne, bana ne gönderdiğine inanamayacaksın. Bana bir tost makinesi gönderdi! Antikaya benziyor."

"Ne gönderdi?"

"Doğru duydun. Bir tost makinesi. Sanırım benimle paylaşmak istediği, onun için özel bir anlamı var. Ama bana henüz nedenini açıklamadı. Mutfağımda duruyor."

Annesi güldü. "Ah, Carrie. Dinle, tatlım. Hayallerini yıkmak istemem. Bu ilişki senin için henüz yeni ve şu an cicim zamanlarındasınız ama yakında gerçekler baskın çıkacak. Kalbinin kırılmasını istemiyorum. Dikkatli ol, olur mu?"

"Olurum, anne." Carrie annesine hak verse de aşkın onun ve Finn'in her türlü engeli aşmalarına yardım edeceğini düşünmeden edemiyordu. Finn tost makinesi göndermiş olsun ya da olmasın, bu adam için deli oluyordu.

Annesiyle konuşması bittiğinde Carrie bilgisayarının başına döndü. Finn'in telefonunu bekliyordu henüz aramamış olması onu endişelendiriyordu. Tam o sırada telefonu öttü ve bir mesaj geldiğini anladı.

Carrie telefonunu aldı.

Ne yapıyorsun?

"Marry, Did You Know'u" dinliyorum.

Fonda kısık bir sesle çalıyordu. En sevdiği Noel şarkılarından biriydi.

Noel müziği için biraz erken değil mi?

Carrie, Finn'in yanıtını okuduktan sonra cevabını yazdı.

Benim için değil. Ayrıca kulübende Noel süsleri var. Ne durumdalar?

Saniyeler içinde cevap verdi.

Tavanımdan kar taneleri sallanıyor. Oldukça komik.

Ama hâlâ asılılar değil mi?

Evet. Bana seni hatırlatıyorlar.

Çok tatlısın, teşekkür ederim.

Onlara baktıkça aklıma o gece gördüğümüz yıldızlar geliyor.

O müthiş yıldızlı gece. Seninle olmayı daha çok özlüyorum.

G-r-r-r. Hennessey de seni özlüyor.

Hennessey mi? Peki ya sen?

Finn gülümseyen bir suratla karşılık verdi.

Carrie güldü. Cep telefonu, kot pantolonunun cebine

soktuğu sırada çalmaya başladı. Arayanın Finn olduğunu görünce içini hoş bir mutluluk kapladı. Demek onu arayacaktı.

"Merhaba," dedi.

"Merhaba. Konuşabilecekken mesaj atmak çok saçma."

"Katılıyorum. Fairbanks'te olmalısın. Şehirde bu kadar çok vakit geçirdiğini bilmiyordum."

"Genellikle geçirmiyorum. Açıkçası, son birkaç güne kadar geçirmiyordum, haftalardır daireme gelmemiştim."

Bir başka deyişle, Finn onunla daha rahat iletişim kurabilmek için şehre gelmişti. Finn romantik bir adam değildi. Ona bir tost makinesi göndermiş olması kalbini çiçeklerle ya da mücevherlerle kazanmaya çalışmayacağını gösteriyordu.

"Bu sabah kahvaltı için gönderdiğin tost makinesiyle ekmek kızarttım." Carrie onun hediyesinden faydalandığını bilmesi için bundan bahsetmişti.

"Bu kahvaltı sayılmaz."

"Kiliseye gitmek için acele ediyordum. Korodayım ve Noel töreni için erkenden prova yapmamız gerekiyordu."

"Şarkı da mı söylüyorsun?"

"Altoyum. Sesim fena değil. Aslına bakılırsa, başkalarıyla uyumluyum."

"Anlaşılan birçok yeteneği olan bir kadınsın."

Carrie parmaklarını dağınık koyu lülelerinin arasında gezdirdi. "Ben de öyle düşünüyorum."

Cep telefonunun bataryası neredeyse tükenene kadar bir saat konuştular. Konuşmalarını bitirmeden önce, Finn ona Fairbanks'in dışındaki boru hattını kontrol edeceği için birkaç gün ulaşılmaz olacağını söyledi.

"Bunu atlatabilirim," dedi Carrie. Sorun değilmiş gibi konuşsa da, şimdiden onunla konuşamayacak olmaktan korkuyordu.

"Belki sen atlatabilirsin ama ben atlatabileceğimden o kadar emin değilim."

"Finn." Carrie güldü, bu sözler içini ısıtmıştı. "Bu bana söylediğin en romantik şey."

Finn hafifçe kıkırdadı. "Ben romantik bir adam değilim."

"Bunu tahmin ettim, o yüzden bu küçük sözlerin benim için daha değerli. Sesini duymayı özleyeceğim."

Finn nasıl karşılık vermesi gerektiğinden emin değilmiş gibi homurdandı.

"Ah, kapatmadan önce, sana Şükran Günü'nde Chicago'da olacağımı söylemeliyim – ilk kez bu günü yalnız geçireceğim, ama Noel'de Seattle'da olacağım." Finn'in onun ne demek istediğini anlamasını ve onu ziyaret ziyarete gelmesini umarak bunu söylemişti. Seattle ona Chicago'dan çok daha yakındı. Verdiği ipucu anlaşılmayınca ekledi, "Annemle babam Şükran Günü'nde onlarla olamayacağım için kendilerini kötü hissettiler ve bu yüzden Noel'de evde olmam için bana bir uçak bileti aldılar."

"İyi fikir."

Finn bir an duraksadıktan sonra istemeye istemeye, "Döndüğünden beri annemle hiç konuştun mu?" diye sordu.

"Hayır. Onunla iletişime geçme fırsatım olmadı. Yüzüğe ne olduğunu duymayı çok istediğini biliyorum." Açıkçası Carrie, Joan'a planının ters teptiğini söylemek zorunda olmaktan nefret ediyordu. Finn'le olan ilişkisinin

gidişatı düşünüldüğünde, planladığı gibi yüzüğü Noel'de geri vermek yerine belki bir süre daha saklayabilirdi.

"Annemin herhangi bir şeye ihtiyacı var mı?" diye sordu Finn. Sesi kısık, endişeli ve az önceki şakacı halinden oldukça farklıydı.

"Sağlığı yerinde, bilmek istediğin buysa. Diğer ihtiyaçlarına gelince, sadece bir şeye ihtiyacı olduğunu fark ettim."

"Neymiş?"

Carrie derin sulara daldığının farkındaydı ama denemek zorundaydı. Finn'in annesi ona değerli bir şey verecek kadar güvenmişti ve Carrie onun bu iyiliğinin karşılığını ödemek istiyordu. "Oğluna ihtiyacı var."

Finn önemsemez bir şekilde burnundan gülerek karşılık verdi.

"Böyle söyleyeceğini biliyordum."

"Peki, birkaç gün sonra ararım."

"Tamam."

Finn'le kısa bir süre bile konuşamayacak olmak Carrie'ye sonsuzluk kadar uzun gelecekti. "Tatil yaklaştığı için yoğun bir hafta olacak."

"Harry'le mi olacaksın?" diye sordu Finn, gazetenin fotoğrafçısından bahsederek.

Bu kez tereddüt etme sırası Carrie'deydi. "Birkaç etkinlik için, sonra Şükran Günü'nden önceki Salı günü bir arkadaşımla çıkacağım."

"Bir erkek arkadaş mı?"

Carrie, Finn'i yanlış yönlendirmek istemiyordu. "Dave ve ben bunu çok uzun zaman önce kararlaştırdık, Finn. İnan bana, endişelendirmeni gerektirecek bir şey yok."

Anlaşılmaz bir şey homurdandı.

Bu ne yaptığını fark etmeden Carrie'ye sunduğu bir başka romantik cevherdi. Carrie'nin gülümsemesi bütün yüzünü aydınlattı. "Kıskanmana bayılıyorum."

"Kıskanmıyorum," diye karşı çıktı Finn. "Sadece endişeleniyorum. Hiçbir erkek, kadınının başka bir erkekle vakit geçirmesinden hoşlanmaz."

Ah, Tanrım, hemen bu konuyu açmıştı. "Ben senin kadının mıyım, Finn?"

"Olmasaydın sana tost makinesi gönderir miydim?"

"Haklısın," dedi Carrie gülümseyerek. Telefonu bipleyerek bataryasının bitmek üzere olduğu hatırlattı. "Telefonumu şarj etmeliyim. Dikkatli uç, Finn."

"Her zaman dikkatli uçarım."

"Ve benim yerime Hennessey'e sarıl."

"Peki ya ben?"

"Sen de mi kucaklanmak istiyorsun?"

"En azından, ama bundan çok daha fazlasını istiyorum."

"Ben de," diye fısıldadıktan sonra Carrie görüşmeyi bitirdi.

Dokuzuncu Bölüm

"Son zamanlarda senin neyin var?" diye sordu Sophie Çarşamba günü öğleden sonra öğle yemeği sipariş etmek için sırada beklerken.

"Ne demek istiyorsun?" Carrie kasiyerin tepesindeki mönüyü okuyormuş gibi yaptı. Her zaman aynı şeyi sipariş ederdi. Buğday ekmeğiyle hazırlanmış yumurta salatalı sandviç ve yanında çiftlik sosu olan küçük bir bahçe salatası.

"Döndüğünden beri...bilmiyorum, sanırım farklısın. Daha mutlusun."

Carrie gülümsedi. Ah, evet, daha mutluydu.

"Biriyle tanıştın, değil mi?"

Nasıl inkar edip belli etmeyecekti? "Olabilir."

"Carrie, sen sır saklamazsın. Sana o şaka hediyeyi yollayan çocuk, değil mi?"

"Tost makinesi şaka değil, ama evet, madem bilmek istiyorsun, adı Paul." *İkinci adı*, diye içinden sessizce ekledi.

"Paul Seattle'dan mı?"

Teknik olarak Finn orada doğmuştu. "Evet."

"Hikâyesi ne? Evli mi? Bu yüzden mi bunu kendine saklıyorsun?"

"Evli mi? Elbette, değil." Sophie'nin onun evli bir erkekle birlikte olabileceğini düşünmesi Carrie'yi sinirlendirdi. "Biliyor musun, her zamanki gibi yumurta salatalı sandviç yerine köri soslu tavuk salatası sipariş edeceğim. Uçlarda yaşamak istiyorum."

"Konuyu değiştiriyorsun."

"Evet. Anlamaya çalış, Sophie. Daha fazlasını anlatabileceğim zaman anlatırım. Şimdilik, konuşmayacağım."

"Peki, nasıl istersen," diyen Sophie dudak büktü.

Carrie'nin cep telefonu bipledi.

Döndüm.

Finn'dendi.

"Ondan, değil mi?" diye sordu Sophie ve Carrie'nin omzunun üzerinden bakmaya çalıştı.

Carrie ona aldırmayıp öğle yemeği siparişini vermek için tezgaha yaklaştı. Sıra Sophie'ye gelince, telefonunu alıp mesaj attı.

Şu anda konuşamam.

Beni özledin mi?

Ah, evet. Meraklı arkadaşımla öğle yemeği yiyorum.

Anladım. Bir saat sonra?

Olur.

Carrie, Sophie yanına gelmeden cep telefonunu çantasına attı. Boş bir yer bulup sipariş numaralarını masaya koydular ve içeceklerini almaya gittiler. Carrie, Finn'le konuşmak için sabırsızlanıyordu. İki gün daha önce ona hiç bu kadar uzun gelmemişti. Finn de sohbetlerini onun özlediğinin yarısı kadar özlemiş miydi acaba?

Masalarına döndüklerinde Carrie kahvesini ve Sophie sodasını almıştı.

"Parti hakkında konuşmalıyız," dedi Sophie. Siparişleri geldi ve garsona gülümseyerek teşekkür etti.

Parti mi? Ne partisi? Sonra Carrie Alaska'ya gitmeden hemen önce, Şükran Günü'nden sonra dairesinde küçük bir parti vermeyi kararlaştırdıklarını hatırladı. Onun dairesi daha büyüktü ve daha fazla misafiri ağırlayabilirdi.

"Aralık ayının ilk haftası olabilir diye düşünüyorum. Cuma ya da Cumartesi."

"Kulağa iyi geliyor." Carrie zihninden takvimini gözden geçirdi. Hatırladığı kadarıyla iki gün de müsaitti.

"En kısa zamanda insanlara haber vermezsek, parti olmayacak. Ayrıca, herkes yılın bu zamanı çok meşgul."

Sophie tam bir parti kızıydı ve Carrie tatil döneminin keyfini çıkarmayı umduğu için kabul etmişti.

"Birkaç meze ve biraz eggnog hazırlayabileceğimizi düşünüyordum. Dört ya da beş çift idare edilebilir olur. Çok büyük bir partiye dönüştürmemize gerek yok – sadece tatili kutlamak için bir araya gelen birkaç arkadaş olacak."

"Ah, tabii."

Sophie biberliği alıp tavuk salatasına bolca biber döktü. "Dave'i davet edecek misin?"

Dave, Carrie'nin salı geceleri tiyatro partneriydi. "Sanmıyorum."

"Diğer çocuk yüzünden mi?"

Sophie daha fazla bilgi almak için uğraşıyordu ama Carrie ona hiçbir ipucu vermeyecekti. Omuzlarını silkerek karşılık verdi.

"David kaçırılmayacak bir fırsat, biliyorsun."

"Başka biri için olabilir."

"Gördüğüm kadarıyla, bir arkadaştan daha fazlası olmak istiyor."

Carrie de bunu hissetmişti. Ama Finn'le tanışmadan önce bile ona karşı aynı duyguları beslemediğini biliyordu. Oysa söz konusu Finn olduğunda, çok farklı hissediyordu. O tam anlamıyla bir erkekti. Dave cana yakın ve eğlenceliydi, ama Alaska kışında tek başına bir gün bile dayanamazdı. Hayatta kalmak için nereden başlayacağını bile bilmezdi. Ah, bir erkek manken gibi giyinebilir ve kadınlara nasıl iltifat etmesi gerektiğini biliyor olabilirdi. Kısacası o bir Finn değildi ve asla olmayacaktı.

Öğle yemeklerini yerken hızla konuk listesini oluşturdular. Sophie o gün davetiyeleri elektronik posta aracılığıyla göndereceğine söz verdi. İki haftadan biraz uzun bir süre olması pek fazla sayılmasa da, yeterliydi.

Finn'den haber almayı isteyen Carrie ofise koştu ve hemen kendi bölmesine gitti. Bir kolu hâlâ paltosundayken cep telefonunu alıp Finn'e mesaj attı.

Ofise döndüm.

Finn'in cevap vermesi uzun sürmedi.

Meraklı arkadaş mı?

Daha dikkatli olmalıyım; çok fazla şüphelenen var. Ona Seattle'dan olduğunu söyledim, öylesin, değil mi?

Orada doğdum.

Yakın sayılır.

Sophie mi?

Evet. Bu gece konuşur muyuz?

Olur.

Carrie'nin cep telefonunu çantasına atıp paltosunu çıkardığı sırada masasındaki telefonu çaldı. Her zamanki gibi yanıt verdi. "Carrie Slayton."

"Carrie?"

Hattın diğer ucundaki ses bir yerden tanıdık geliyordu.

"Joan Reese, Finn Dalton'ın annesi. Umarım seni aramamın bir sakıncası yoktur, ama senden haber alamadım ve oğlumu çok merak ediyorum."

Carrie, Finn'in annesiyle iletişime geçmeyi ertelediği için kendini çok kötü hissetti. "Joan, çok özür dilerim. Seni arayacaktım." Kendi ailesine sunduğu gibi uygun bir bahane bulmaya çalıştı, ama sonra kendine hakim oldu.

"Finn'le görüşebildin mi?" diye sordu Joan.

"Evet." Carrie bu narin kadına Finn'in onu ya da kendisine vermek istediği alyansı görmeyi istemediğini nasıl söyleyeceğini bilemiyordu.

"Ona yüzüğü verdin mi?"

"Denedim." Carrie'nin uzun bir açıklama yapmasına gerek kalmadan neler olduğunu izah ederdi.

"Ah." Tek bir kelimeyle, hayal kırıklığı katedral çanları gibi yankılandı.

Carrie birinin konuşmalarını dinliyor olma ihtimaline karşı sesini alçalttı. "Fairbanks'in dışındaki kulübesinde iki gün onunla kaldım. Köpeği de bizimleydi."

"O nasıl?" diye sordu Joan, sesi öylesine özlem doluydu ki, neredeyse Carrie'nin gözleri dolacaktı.

Carrie, Joan, Finn'in fiziksel durumundan fazlasını kastettiği için nasıl cevap vermesi gerektiği bilemedi. Joan bir şeyler duymaya açtı ve Carrie'nin o tür yanıtları yoktu. "O çok iyi," diye başladı. "İyi görünüyor. Hennessey adında kocaman bir köpeği var."

"Hennessey mi?"

"Evet. Onu ilk gördüğümde kurt olduğunu ve beni yemek istediğini sandım."

Joan hafifçe güldü. "Ona bu ismi Paul vermiş olmalı. Hennessey annesinin evlenmeden önceki soyadıydı."

Carrie büyük köpeğin geceyi onu ısıtarak geçirmesini hatırladı ve onu tekrar görmeyi istedi.

Joan tereddüt etti. "Finn yüzüğü almadı, değil mi?"

"Hayır, ama seni sordu."

"Öyle mi?" Bir anda Joan'ın sesi neşelendi. "Bu bana umut veriyor."

"Olumlu bir işaret. Zamanla Finn'in fikrinin değişeceğine inanıyorum, gerçekten." Carrie olumlu bir haber vermeden kadınla görüşmesini bitiremezdi. Belki zamanla Carrie, Finn'i annesine bir şans daha vermesi için etkileyebilirdi.

Joan hafifçe içini çekti. "Umarım haklısındır. Çabalarını gerçekten takdir ediyorum."

"Henüz farkında olmayabilir, ama bir gün Finn onun da sana ihtiyacı olduğunu anlayacak."

"Teşekkür ederim, Carrie," dedi Joan, sesinin cesur çıkması için uğraşıyor gibiydi. "Seni daha fazla tutmayacağım. İşyerinden aradığım için özür dilerim."

"Joan, kapatmadan önce sana sormam gereken bir şey var..."

"Elbette, ne istersen."

"Finn bana bir hediye gönderdi. Bir tost makinesi, çok eski. Ona sordum ama açık bir cevap vermedi. Bu tost makinesinin bir anlamı var mı?"

Joan gülmeye başladı. "Sana tost makinesi mi hediye etti?"

"Evet. Mutfağımda duruyor...bir süredir kullanıyorum."

Joan nefesini verip düşüncelerini topladı. "Paul o tost makinesini bana ilk çıkmaya başladığımızda almıştı. Tanrım, onu sakladığını bilmiyordum. O tost makinesi neredeyse kırk senelik. Paul'ün benden hoşlandığını gösteren ilk işaretti."

"Finn sence neden onu bana vermek istemiş olabilir?"

"Tatlım, gayet açık değil mi?" diye sordu, Joan bunu açıklamaktan büyük bir zevk alıyor gibiydi. "Oğlum senin için deli oluyor. Babasının bana ilk âşık olduğunda yaptığı şeyi tekrarlıyor. Finn sana bildiği tek şekilde onun için ne kadar önemli olduğunu söylüyor."

"O da benim için önemli."

Sessizlik oldu. "Ah, tatlım. Oğluma âşık mı oldun?"

"Sanırım," dedi Carrie sesini alçaltarak. Neden tereddüt ettiğinden emin değildi. "Evet," dedi açık ve net bir şekilde. Birbirlerini tanıyalı henüz bir ay bile olmamıştı ama kalbi bunun doğru olduğunu biliyordu. Hiçbir erkek ona Finn'in hissettirdiklerini hissettirmemişti.

"Dikkatli ilerle, tatlım," diye onu uyardı Joan. "Finn de babası gibiyse, ki öyle olduğunu sanıyorum, o halde kalbini kolay kolay teslim etmeyecektir; o derinden ve tamamen sever ve incindiğinde yaralı bir boz ayı gibi davranır."

Carrie, günün geri kalanı boyunca Finn'in annesinin söylediklerini düşündü. Kendi annesiyle yaptığı konuşma da aklına takılmıştı. O ve Finn çok farklı insanlardı ve farklı dünyalarda yaşıyorlardı. Kendisi süslü bir kızdı, Finn ise Alaska'nın vahşi doğasında yaşayan ve çalışan bir adamdı. Mantıklı yanı Carrie'ye çok az ortak noktaları olduğunu hatırlattı ama kalbi bunu dinlemeye yanaşmıyordu.

Carrie'nin annesi bundan ilişkinin cicim zamanı olarak söz etmişti, kendilerini hislerinin yoğunluğuna fazla kaptırdıkları için farklılıklarını bilerek görmezden geliyorlardı. Bunu yapmak çok kolaydı ve annesi de ona bunu söylemeye çalışıyordu.

Finn'in annesi de kendine göre bir uyarıda bulunmuştu. Görünüşe bakılırsa, Carrie'nin kendisi ve Finn'den bahsettiği herkes ilişkileri hakkında şüpheliydi. Carrie'nin Sophie'ye Finn'den bahsetmemesinin nedenlerinden biri en iyi arkadaşının da kötümser olacağını bilmesiydi ve Carrie bunu duymak istemiyordu.

O gece Carrie, Finn'le konuşmak için sabırsızlanıyordu. Bacaklarını altına alıp kanepeye oturdu ve çalar çalmaz cevap vermeye hazır bir şekilde cep telefonunu sıkıca elin-

de tuttu. Gür ve dağınık saçlarını bir lastik tokayla ensesinde toplamıştı.

Finn aradığında, Carrie ağlamaya hazırdı. "Aramana çok sevindim," dedi genç adamın sesini duyar duymaz.

"Ne oldu?" Finn hemen endişelendi.

"Annen. Ve benim annem."

"Neler oluyor? Annemle mi konuştun?" Bundan o da hoşlanmamıştı.

"Ah, elbette, kız bana, bu tam da ihtiyacım olan şey."

Finn derin bir nefes alıp verdi. "Annem ve ben kısa bir süre önce konuştuk ve beni sana âşık olmamam konusunda uyardı...şu an hiçbir şeyin imkânsız görünmeyeceğini ama zamanla farklılıklarımızla yüzleşmek zorunda kalacağımızı söyledi."

Finn annesinin akıllıca sözlerini sindirirken hattın diğer ucu sessizleşti. "Ve benim annem de aynı şeyi söyledi," dedi Finn sinirli bir şekilde homurdanarak.

"Hemen hemen."

"Ve bu seni endişelendiriyor, öyle mi?"

"Evet. Endişelendirmesini istemiyorum, ama öyle. Seni en son gördüğümden bu yana neredeyse üç hafta geçti ve bana sonsuzluk gibi geliyor. Sadece kısa bir süreliğine tanıdığım biri için bu kadar güçlü duygular hissetmem mümkün mü?"

"Şimdiden bu işi bitirip bizi birçok sıkıntı ve üzüntüden kurtarmak mı istiyorsun?"

"Hayır." Carrie'nin cevabı sert ve kesindi. "Bitirmek istediğini mi söylüyorsun?"

"Kesinlikle hayır. Önceki gün kendimi ıslık çalarken buldum. Çocukluğumdan beri ıslık çalmamışımdır. Dün

gece kulübedeki yatağıma yattım ve yatağımda çok kısa bir süre uyumuş olmana rağmen varlığını hissettim. Yıllardır hiç bu kadar dinlenmemiştim."

"Ah, Finn, beni ağlatacaksın." Carrie neden bu adamın romantik olamayacağını sandığını bilmiyordu.

"Sawyer beni artık tanıyamıyormuş gibi bana bakıp kafasını sallıyor. Üstelik bu durumda olan sadece ben değilim. Hennessey kaybolmuş ve perişan bir şekilde kulübede üzgün üzgün dolaşıp duruyor."

"Benim durumum da aynı. Bize ne oldu? Seni düşünüp duruyorum, sonra aklım karışıyor ve seni bir daha ne zaman göreceğimi bilmediğim için içimden ağlamak geliyor," diye fısıldadı Carrie.

Finn onun nefesini verdiğini duydu. "Bu gece herhangi bir karar vermek zorunda değiliz, değil mi?"

"Hayır."

"Henüz senden vazgeçemem, Carrie."

"Benden vazgeçmen mi gerekiyor?" diye sordu Carrie. "Senden vaz geçmem mi gerekiyor?"

"Henüz değil, ve umarım uzun bir süre bu olmaz."

"Güzel," diye fısıldadı Carrie, "çünkü buna dayanabileceğimden emin değilim."

"Harika," dedi Finn hevesle. "Artık bir karara vardığımıza göre, başka bir şeyden bahsedelim. Bana şu ateşli randevundan bahset."

"Ah, Finn, gerçekten, Dave'in korkulacak bir yanı yok."

"Ah, demek adı Dave."

"O iyi biri, ama bir kadına tost makinesi hediye etmek asla aklına gelmez. Seninki kadar büyük bir kalbi yok."

"Onunla birlikte geçirdiğin süre boyunca endişeleneceğimin farkındasın, değil mi?"

Bu sözler Carrie'yi çok mutlu etti. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Öyle mi?"

"Elbette. Dikkatli ol. Eğer bu rekabet devam ederse, o tost makinesine uyumlu bir konserve açacağı bulmam gerekebilir."

Onuncu Bölüm

Dave'le yemeğe çıkacağı akşam Carrie üzerini değiştirmek için aceleyle ofisten evine gitti. Sakin, hoş, sofistike Dave. Bütün gün şaşırtıcı bir şekilde Finn'den hiç ses çıkmamıştı. Neredeyse yirmi dört saattir ondan tek bir mesaj bile almamıştı ve bu alışılmadıktı. Carrie onun bir arkadaşı da olsa, tiyatroya gidecekleri için endişelendiğini biliyordu ve Finn onun görüştüğü her erkeği potansiyel bir tehdit olarak algılıyordu. Carrie'nin kendisi için nasıl çıldırdığını bilmediği açıktı.

Belki de geleceği düşünmeyerek kendini kandırıyordu. Açıkçası, kimsenin ilişkilerine ne kadar şans verdiği umurunda değildi. Finn artık uzuvları kadar onun bir parçasıydı.

Üzerini değiştirdi ama cep telefonunu yakınında tuttu; mesaj geldiğini belirten o tınlamayı duymayı umuyordu. Finn onun daha önce gönderdiği mesajı henüz yanıtlamamıştı. Belki de, göl manzaralı kulübesine dönmüştü, ama dönecek olsaydı bundan bahsederdi.

Carrie makyajını tazeledikten sonra pencereden dışarı baktı ve bütün gün yağmakla tehdit eden karın kocaman

taneler halinde düşmeye başladığını gördü. Tatil dönemi yaklaştığı için herkes meşgul görünüyordu. Carrie üç partiye ve arkadaşlarının düzenlediği diğer etkinliklere davet edilmişti. Sophie, Carrie'yi Şükran Günü'nü onun ailesiyle birlikte kutlamaya davet etmişti. Yalnız olacağını bildiği için Harry bile ona bir davet göndermişti. Carrie iki daveti de reddetmişti. Şükran Günü'nü tek başına kutlamaya ve en iyi şekilde değerlendirmeye karar vermişti.

En son kar gördüğünde Finn ve Hennessey birlikteydi. Bunu fark etmek ikisini de çok özlemesine neden oldu.

Bu sessizliğe daha fazla dayanamayıp cep telefonuna uzandı ve alıştığı için rahatlıkla yazdı.

Seni özledim.

Anında cevap geldi.

Güzel.
Bütün gün neredeydin?

Finn ondan haber almak için sabırsızlandığını bilmeliydi.

Havada. Bu gece hâlâ ateşli randevuna gidecek misin?

Havada mı? Bu hiç mantıklı gelmiyordu – Finn'in kulübesinden Fairbanks'e uçması yarım saat bile sürmezdi.

Kıskandın mı?

Elbette.

Carrie sırıttı ve içini bir sıcaklık sardı.

Burada kar yağıyor; bu bana seni daha çok özlettiriyor.

Chicago'da kar yağdığını biliyorum.

Kar yağdığını biliyor musun?

Evet, kocaman taneler.

Carrie nefesini tuttu, parmakları cep telefonundaki küçük klavyenin üzerinde hızla hareket etti.

Finn, neredesin?

Chicago'dayım.

Carrie, Finn'in şehirde olduğunu iyice idrak edemeden cep telefonu çaldı. Kabul tuşuna o kadar sert bastı ki, cep telefonu neredeyse ellerinden fırlıyordu.

"Sürpriz," diye fısıldadı Finn.

Carrie'nin içinden hem ağlamak hem de gülmek geldi. Gülmek istiyordu, çünkü hem çok mutlu hem de heyecanlıydı, öte yandan aptalca bir randevusu olduğu ve gecenin sonuna kadar Finn'i göremeyeceği için ağlamak istiyordu.

"Neredesin?"

Finn, onun evinden iki blok ötedeki bir otelin adını verdi. "Burada olmamın çılgınlık olduğunu biliyorum. Şükran Günü'nü yalnız geçirmeni istemedim."

"Çılgınca olup olmaması umurumda değil; umursamayacak kadar mutluyum." Carrie onu ilk gördüğünde kendini kollarına atıp gözyaşlarına boğularak rezil olmamayı umuyordu. Onu tekrar görmeyi ne çok hayal etmişti. Finn böyle bir şey planladığına dair tek kelime etmemişti. Tek bir kelime bile.

"Hâlâ tiyatroya gitmen gerekiyor mu?" diye sordu Finn ama sonra anında sorusunu geri çekti. "Sorduğumu unut. Elbette, gitmelisin. Seni otelde bekliyor olacağım, eve döndüğünde bana haber ver."

Kapı zili çaldı ve Dave'in geldiğini haber verdi. "Umarım bunun bir işkence olduğunun farkındasındır," dedi Carrie, kapıyı açmaya giderken.

"Senin için mi, benim için mi?"

"İkimiz için de." Carrie, Finn'in şehirde olduğunu bildiği için bu geceyi nasıl geçireceğini bilmiyordu.

"Git. Bana bir şey olmaz," diye onu cesaretlendirdi Finn.

"Peki, ama bana bu yaptığının bedelini ödeyeceksin."

Kıkırdayarak telefonu kapattı.

Carrie kendini topladıktan sonra kapıyı açtı. Dave gece için oldukça şık giyinmişti. Gerçekten çekici bir adamdı ama Carrie ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Finn'in otel odasında onu beklediğini düşünmek bile bir jet motoru gibi nabzını hızlandırıyordu.

İzlemeye gittikleri, harika yorumlar alan Noel müzikali Carrie'nin ilgisini çekmedi; açıkçası yangın alarmı dışında

herhangi bir şeyin ilgisini çekebileceğini sanmıyordu. Her nasılsa geceyi geçirdi, ama Dave'a başka biriyle tanıştığını söylemenin doğru olacağını düşündü. İlişkileri hiçbir zaman arkadaşlığın ötesine geçmemişti ve Dave bu haberi iyi karşıladı.

Tiyatrodan sonra Dave onu evine bıraktı ve bir süre binasının önünde park halinde kaldı. Kar durmuştu ama trafik berbattı. Carrie gece için ona teşekkür ettikten sonra, arabadan inmeden önce içinden ona sarılmak geldi. Dave kendisine karşı kibar ve düşünceli olmuştu ve Carrie arkadaşlığı için ona minnettardı.

"Umarım diğer çocukla işler yolunda gider," dedi, gücenmişe benzemiyordu.

"Ben de öyle umuyorum." Carrie bunu her şeyden çok istiyordu.

"O şanslı bir adam."

"Ona bunu söylediğini iletirim." Carrie bunu söylerken gülümsedi.

Arabadan inerken paltosuna iyice sarındı ve binanın girişine koştu. Dave o antreye girene kadar bekledi ve Carrie el salladıktan sonra uzaklaştı. O gözden kaybolur kaybolmaz, Carrie cep telefonunu almak için el çantasını açtı. Hemen Finn'e bir mesaj yolladı.

Evdeyim.

Biliyorum.

Carrie kafasını kaldırınca Finn'i binanın cam kapısının öteki tarafında dururken buldu. Bir süre ona bakakaldı.

Finn soğuktan titriyordu ama üzerinde ceketi yoktu. Sadece sarı-siyah kareli bir gömlek, kot pantolonu ve botları vardı. Hayatı boyunca hiç bu kadar çekici bir adam görmemişti Carrie. Kilitli güvenlik kapısına koşup kapıyı açtı. Finn'in içeri girmesine fırsat kalmadan kendisi onun arasında buldu.

Carrie kollarını boynuna dolayıp ona sarıldı ve büyük bir mutlulukla güldü. Finn hemen onun ayaklarını yerden kesti. Carrie genç adamın sakallı yüzünü kavradı, birbirlerine doyamıyormuş, lobinin ortasında birbirlerini tüketmeleri gerekiyormuş gibi öpüştüler.

Özlem ve mutluluk pusunu bir erkek sesi böldü. "Bayan Slayton? Bayan Slayton?"

Carrie istemeye istemeye öpücüğü bıraktı ve omzunun üzerinden bakınca güvenlik görevlisi Lester'ın dikkatle onu incelediğini gördü.

"Bu adamı tanıyor musunuz?" diye sordu Lester.

Carrie gülümseyip kafasını salladı. "Lester, bu – "

Finn onu bırakıp güvenlik görevlisine elini uzattı. "Paul. Paul Dalton."

"Tanıştığıma sevindim, Paul. Az önce kabalık ettiysem özür dilerim."

"Sorun değil."

Carrie bunun ne demek olduğunu merak etti. "Yukarı çıkalım," dedi ve Finn'i asansöre doğru yönlendirdi. İçeri girip kapılar kapanana kadar bekledi. "Ona adının Paul olduğunu söyleyecek kadar aklının başında olmasına sevindim."

Finn gülümsedi, "Aklım başında mı? Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Carrie gülüp ona sokuldu. Kollarını birbirlerine dolamışlardı. "Lester kabalık ettiğini söylerken ne demek istedi?"

"Önemli bir şey değil. Tekinsiz tiplerin binanın etrafında dolaşmasından hoşlanmıyormuş, o yüzden bana ne aradığımı sordu."

"Tekinsiz tipler mi?"

"Hişş, dur da seni tekrar öpeyim."

Carrie ona karşı çıkacak değildi. Asansör yirmi beşinci katta durup kapılar açıldığında birbirlerine iyice kapılmışlardı. Finn istemeye istemeye geri çekilip kapıların kapanmaması için kolunu dışarı uzattı.

Carire şifresini girerek dairesinin kapısını açtı. Finn'in ultra seçkin yüksek evin içine girdiğinde ne düşüneceğini merak ediyordu. Gazeteye yakın olduğundan ve inanılmaz bir şehir manzarası olduğu için kiraladığı tek yatak odalı bir daireydi burası.

Pencereden dışarı bakan Finn'in sırtı ona dönüktü. "Kendimi biraz rahatsız hissediyorum."

Carrie yanağını onun sırtına yasladı. "Sanırım ikimiz de rahatlık alanımızdan çok uzaktayız."

Finn kıkırdayıp sert ve kaslı ellerini onunkilerin üzerine koydu. "Haklısın."

"Burada olmana çok sevindim."

"Ya seni görmek için buraya uçacaktım ya da seni ve o tatlı çocuğu merak ederek yavaş yavaş delirecektim."

"Dave'i gördün mü?"

"Ona sarıldığını gördüm. Seni öpmeye çalışmadığı için çok şanslı; yoksa onu zorla o arabadan çıkarır ve en yakındaki kar kütlesine fırlatırdım."

Carrie bunu gözlerinin önüne getirince güldü. Dave hoş bir adamın ama Finn'in He-Man taktiklerine dayanamazdı.

"Şaka yaptığımı mı sanıyorsun?"

"Ah, Finn, keşke kalbime ne kadar yakın olduğunu bilsen."

Finn döndü, onu neredeyse kollarının arasında ezecekken yavaşça bıraktı. "Hiç kıskanç biri olmadım, ama Carrie, sen...bana bazı şeyler hissettiriyorsun." Kaşlarını çatıp göğsünü ovuşturdu. "Sawyer seni götürmeden önceki öpücük bütün hayatımı alt üst etmeye yetti. Artık kendimi tanıyamıyorum."

"Hayatının alt üst olması hoşuna gitti mi?" diye sordu Carrie, bu itirafıyla birlikte Finn'in yüzüne bir karaltı düştüğünü fark etti.

"Bilmiyorum. Hiç böyle olmamıştı."

Finn genç kadını uzun uzun öptü ve geri çekilerek hafifçe inledi. "Belki de buna alışmalıyım," diye fısıldadı.

Bir süre sonra Carrie ikisine de birer kupa kahve hazırladı ve oturup gecenin yarısını konuşarak geçirdiler. En son konuşmalarından bu yana aylar geçmiş gibi bir konudan diğerine atladılar. Bütün hayatları boyunca birbirlerini tanıyorlarmış gibi hissediyorlardı. Finn yazdığı ikinci kitaptan bahsetti. Bitirmişti, ama birincisi kadar iyi olduğundan emin değildi.

"İlk kitap çok başarılı olunca, böyle bir problem olur," dedi Carrie düşünceli bir şekilde.

"Ne demek istiyorsun?"

"İlk kitabın başarısını tekrarlamak için kendini baskı altında hissediyorsun. Bu bile yeterince göz korkutucu."

Finn ona katıldı. "New York bana ikinci taslağı ne zaman görebileceklerini sorup duruyor ve bir süre önce bitirmiş olmama rağmen erteliyorum."

"Okumamı ister misin?" diye sordu Carrie.

"Okur musun?"

"Elbette." Finn'in ona bu fırsatı verecek kadar güveniyor olması bir onurdu.

"Bana karşı dürüst olacak mısın?"

"İstediğin buysa, olurum."

"Evet, dürüst olmanı istiyorum."

Başka biri olsa Carrie samimiyetinden şüphe duyardı, ama Finn'den asla.

Sabah üçe doğru Finn oteline dönme vaktinin geldiğini söyledi. Carrie onun kalmasını isteme arzusuna karşı koydu. İkisi de genç adamın geceyi onun evinde geçirmesi için ikna edilmeye pek ihtiyacı olmadığını biliyorlardı. Carrie'nin sabah işe gitmesi gerekiyordu ama işten erken çıkacaktı. Çalışanların çoğu Şükran Günü tatili sebebiyle ayrı ofiste olmayacaklardı.

Carrie istemeye istemeye Finn'i kapıya kadar geçirdi.

"Seni yarın görebilir miyim?" diye sordu Finn kollarını ona dolayarak.

"Lütfen."

"Bilmem gereken başka sosyal mecburiyetler var mı?"

"Hayır. Bütün tatil boşum...kilise dışında. Koro görevi. Gelirsin, değil mi?"

Finn kaşlarını çatarak kafasını salladı.

Carrie onu uzun bir öpücükle ödüllendirdi. "Kilise sana iyi gelebilir, sonra haftaya parti var."

Finn tekrar kaşlarını çattı. "Ne partisi?"

"Sophie ve benim burada vereceğimiz Noel partisi. Gelmelisin, mutlaka gelmelisin."

Finn kutlamalara katılmaya hevesli görünmüyordu. "Aralık ayının ilk haftası? Burada olacaksın, değil mi?"

"Ah..."

"Dönüş biletini değiştirip değiştiremeyeceğine bak, Finn. Herkese senin gerçek olduğunu ispat etmeliyim. Aklı başında davranmayan tek kişinin sen olduğunu sanıyorsan, yanılıyorsun. Arkadaşlarım beni artık tanıyamadıklarını söylüyorlar."

"Carrie, buradaki hayatına asla ayak uyduramam."

Finn karşı çıkmadı. Elini çenesinin yan tarafına koydu, gözleri kocaman açılmıştı ve yalvarır gibi bakıyordu.

Finn hafifçe gülünce Carrie kazandığını anladı.

"Sana hayır diyebilir miyim?" dedi Finn.

"Bunu bilmek güzel." Carrie ona sarıldı, tekrar öpüşmeye başlarlarsa duramayacaklarından korktu.

Finn homurdandı ama karşılık vermedi.

"Ödüllerin her türlü rahatsızlığa değeceğine söz veriyorum."

"Ödüller mi?" Finn kara gözleri parladı.

"Evet. Bunları daha sonra konuşuruz."

Bunun üzerine Finn evden ayrıldı. Carrie ayakta uyuyor olmasına rağmen Finn'in birkaç gün boyunca birkaç blok ötede olacağını bilmenin müthiş hazzını yok sayamayacak kadar mutlu ve heyecanlıydı.

On Birinci Bölüm

Çarşamba sabahının ilerleyen saatlerinde, Finn marketten aldığı son yiyecekleri Carrie'nin buzdolabına yerleştirdi. Şükran Günü yemeği için alışveriş yapmak bir daha asla tekrarlamak istemediği bir deneyimdi. Carrie ofisteyken, zamanı iyi değerlendirmek istemiş ve yemek için gerekenleri almıştı. Yaşamları arasındaki farklar üzerine bir ders almak istiyorsa, almıştı işte. Market alışverişi saatlerini almıştı.

Finn mutfakta ne yapması gerektiğini biliyordu, babası bunu öğrenmesini sağlamıştı. Ama en iyi bildiği et marketten gelmiyordu. Sebze ve taze meyve seçeneklerini kafa karıştırıcı bulmuştu. Etkilendiğini itiraf etmeliydi. Cennet Bahçesi'ne adım atmak gibiydi. Alaska'da, özellikle de yılın bu zamanında, taze meyveler ve sebzeler altın değerindeydi. Çok az miktarda bulunuyorlardı ve fiyatları astronomikti.

Saatine baktı. Carrie her an eve gelebilirdi. Onu düşünmek bile Finn'in nadiren tecrübe ettiği bir hafiflik hissetmesine neden oldu. Chicago'ya uçmaya son anda karar vermişti. Daha akıllı olsaydı, bu yolculuğu önceden planlardı.

Carrie'nin onu bulmak için girdiği onca zahmetten sonra, Şükran Günü'nde onu yalnız bırakmamakta kararlıydı. Carrie, ailesine yakındı, bu Finn'in hiçbir zaman yaşamadığı bir şeydi. Babası ailesinden kalan tek kişiydi, gerçi Carrie annesinin hayatta olduğunu ona hatırlatmakta hiç gecikmemişti. Ama çocukluğundan beri annesi hayatında değildi ve Finn'in ona söyleyebileceği bir şeyi yoktu. Carrie'nin ailesinden ve geleneklerinden bahsetmesini dinlemekten hoşlanıyordu. Genç kadının bu ilişkilere ne kadar değer verdiğini bilmek ona kendini iyi hissettiriyordu; bu gıpta ettiği bir şeydi. Carrie'yi tanıdıkça, onu daha çok önemsemeye başlamıştı. Onu olması gerektiğinden daha fazla önemsediği hissine aldırmamaya çalıştı. Bu ikisi için de akıllıcaydı.

Finn şimdilik bu düşünceleri aklının bir kenarına itti. Bu Şükran Günü'nü hatırlamaya değer kılmakta kararlıydı.

Kapı açıldı ve Carrie nefes nefese ve heyecanla içeri daldı. "Finn?" diye seslendi.

"Buradayım." Finn hindiyi fırına koymuştu ve tezgah çeşitli yiyeceklerle doluydu.

Carire köşeyi döner dönmez durdu ve güzel mavi gözleri kocaman oldu. "Bu da ne?" Finn cevabını beklemeden onun kollarına atılıp yüzünü boynuna gömdü.

Finn kollarını ona dolayıp hoş kokusunu içine çekti. Hayatı boyunca, hiçbir şey Carrie'yi kollarının arasında tutmaktan daha güzel gelmemişti. Eğer bir hayal âleminde yaşıyorsa, o halde asla uyanmak istemiyordu. Güller ve gün ışığı gibi kokuyordu Carrie. Ona sarılıp güçlükle yutkundu ama hiçbir şey söylemedi.

"Şükran Günü yemeğimiz," diye açıkladı, muhtemelen gereksizdi bu açıklama. "Senin için yemek pişirmeyi planlıyorum."

Carrie'nin kolları genç adamın boynunun etrafında sıkıca kenetlenmiş bir halde kaldı. "Teşekkür ederim. Ah, teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Finn, asıl minnettar olması gereken kişi kendisiyken, Carrie'nin ona teşekkür etmesine şaşırdı. Bir an boğazı tıkandı ve konuşamadığını fark etti. Carrie'ye sarıldı ve öpüşmeye başladılar, birbirlerine o kadar açlık duyuyorlardı ki, nefes almak artık gereksiz gibi görünüyordu. Finn'in ihtiyaç duyduğu oksijeni ona Carrie'ye dokunmak veriyordu. Bir anda, Alaska'dan yaptığı yolculuk, kalabalık market ve sinirini bozan diğer tüm şeyler kayboldu. Carrie'yle birlikte olmak her şeye değerdi.

Finn bu duygusal sevincin, kalplerinin kenetlenmesinin geçici olduğunu biliyordu. Uzun zaman önce birlikte geçirecekleri vaktin sınırlı olduğunu kabullenmişti. Bunu düşünmemeye çalışıyordu. Bir gün ikisi de gerçekle yüzleşeceklerdi, ama o gün bugün olmayacaktı. Paylaştıkları şeyin sürmesini umuyordu ve aynı zamanda muhtemelen sürmeyeceğini biliyordu. İnsanlar değişiyordu ve doğru gelen bir şey bir anda son derece yanlış olabilirdi. Bir gün Carrie kesinlikle aralarındaki farklılıkların farkına varacaktı. Şimdiye kadar, birbirlerine tamamen zıt olmalarını görmezden gelebilmişlerdi. Carrie bunu yapmayı bıraktığı anda, ve Finn ondan vazgeçmeye hazır olmadan çok önce, ilişkilerini bitirecekti. Finn bunu daha önce görmüştü. Kendi annesi onu ve babasını terk etmişti. Onlar birbirlerine ait olmayan bir adam ve kadının en başından beri

ortada olan şeyi görmezden gelmelerinin güzel bir örneğiydiler.

Finn yavaş yavaş ve büyük bir isteksizlikle Carrie'yi bıraktı. Carrie gözlerinde beliren yaşları gizlemeye çalıştı. Finn, onun bundan utandığını bildiği için fark etmemiş gibi yaptı. Ama sakalının genç kadının narin cildinde bıraktığı kırmızı izler dikkatinden kaçmadı. Çenesinin kenarını ovuşturunca sert sakallarını hissetti. Gür sakalları sert soğuğa karşı yüzünü koruyordu, ama Carrie için bundan vazgeçebilirdi. Açıkçası, sakalsız neye benzediğini doğru düzgün hatırlamıyordu.

"Bunun hayatımın en kötü Şükran Günü olacağını sanıyordum," diye itiraf etti Carrie.

"Ben olduğum sürece böyle bir şey olmayacak," diye karşı çıktı Finn ve onun elini tutup dudaklarına götürerek avucunu öptü.

Şükran Günü yemekleri Finn'in umduğu gibiydi. Hindi kusursuz bir şekilde pişmişti ve iç malzemesi çok lezzetliydi. Doğrusu, bütün yemekler ilk çocukluk dönemi dışında tattığı en güzel yemeklerdi. Annesinin mısır ekmeğiyle hazırladığı iç malzemesi en sevdiğiydi ve kocaman lokmalar halinde yutmaktan zevk alırdı. Derinlere gömdüğü bu anıyla birlikte başkaları da ortaya çıktı ve bir noktada anne babasının mutlu olduklarını hatırladı. Ama sonra mutsuzlaşmışlardı. Finn, onların evlilikleri ve boşanmalarından aldığı derslerin ruhunun derinliklerine işlediğini biliyordu ama şimdiye kadar bunu umursamamıştı. Kafasını salladı, anne babalarının ve o ilk Şükran Günlerinin anılarından kurtulmaya ihtiyacı vardı. Şimdiki zaman ve Carrie'ye odaklanmak istiyordu.

Masa yarı boş servis tabaklarıyla doluydu ve Carrie sandalyesinde arkasına yaslanıp sızlanırken ikisinin de tabakları boştu. "Bir lokma daha yersem patlayacağım. Ah, Finn, sen harika bir aşçısın."

Yemek bir ekip çalışması ürünü olsa da, Finn bu övgüden hoşlanmıştı. Hazırlık aşamasının büyük bir bölümünü Carrie halletmişti.

Karşılıklı oturuyorlardı. "Çocukluğundaki Şükran Günleri nasıldı?" diye sordu Carrie.

"Sorman çok tuhaf. Ben de az önce bunu düşünüyordum." Anılar bir anda Finn'in içini ısıttı. "Annem sabahın köründe kalkıp hindiyi fırına verirdi ve onun kokusuna uyanırdım. Bunu unutabileceğimi sanmıyorum. O yemek yapmakla meşgul olurken, babam ona yardım etmeyi teklif ederdi."

"Öyle mi? Babanı yemek pişirmeye yardım etmek isteyebilecek biri olarak düşünemiyorum."

"Değildi. Hatırladığım kadarıyla sadece Şükran Günü'nde yardım etmeyi teklif ederdi. Sanırım daha çok sorun çıkarıyordu. Galiba tek istediği, anneme yakın olmaktı. Babamın asıl görevi patatesleri soymaktı."

"Senin görevin neydi?"

"Patatesleri yemek," diye espri yaptı Finn.

Tahmin ettiği gibi Carrie güldü. "Akşam yemeğinden sonra, annem İsa'nın doğumunu simgeleyen seti getirir ve şöminenin üzerine yerleştirmeme izin verirdi. Hâlâ bende duruyor."

"Noel'de çıkarıyor musun?" diye sordu.

Başka biri sormuş olsaydı Finn, inkâr ederdi ama Carrie'ye yalan söylemek istemedi. Carrie'yle her şey farklıydı.

"Peki annen gittikten sonraki Şükran Günleri?" diye sordu.

Finn omuzlarını silkti. "Sadece babam ve ben vardık, bazen babamın birkaç bekar arkadaşı bize katılırdı."

"Alaska'dan hiç ayrıldınız mı?"

"Neden ayrılalım?"

"Tatil amaçlı?"

"Alaska ihtiyacım olan her şeyi bana veriyor, ama arada seyahat ederdim. Bir keresinde Fransa'ya ve İngiltere'ye gittim. Birkaç kez Teksas'ta iş görüşmelerim oldu ve yalnız takılmak hoşuma gitti. Çok büyük olduklarını düşünüyorlar. Minnesota on bin gölüyle övünüyor. Alaska'da kaç göl olduğunu biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Bir milyondan fazla."

"Bir milyon!"

Finn, Carrie'nin söyleyiş tarzından onun etkilendiğini görebiliyordu.

"Seattle'da doğmuşsun. Oradaki hayatına dair herhangi bir şey hatırlıyor musun?" diye sordu Carrie.

"Hayır. Annem ve babam ben bebekken Fairbanks'e taşınmışlar. Orada bir ev satın almışlar ve babam o evi elinden çıkarmamış, ama tundraya da bir kulübe inşa etmiş."

"Ve sonra sen de bir kulübe inşa ettin."

"Babam o evi elleriyle inşa etti ve bana bildiğim her şeyi öğretti. Gerekirse vahşi doğada tek başıma hayatta kalmayı öğrenebilecek kadar şanslıydım. Bu tecrübelerimden bazılarını *Yalnız*'da yazdım, ama anlatabileceğim daha çok hikâyem var."

Carrie öne doğru eğilip tabağını kenara itti. "Neden rö-

portaj vermeyi reddettiğini anlamıyorum. Tam anlamıyla münzevi değilsin ve gördüğüm kadarıyla televizyonda harika bir iş çıkarabilirsin."

İçini çekip arkasına yaslanarak cevabını düşündü. Kitap iyi satmaya başladığında, yayıncısı röportaj vermesini istemişti. Ama Finn özel hayatının ihlal edilmesini istememişti. İşin bu yanıyla ilgilenmiyordu. O andan itibaren, yayıncısı otomatikman bütün röportaj taleplerini ve televizyon davetlerini reddetmeye başlamıştı. Bütün bu ilgi onu utandırıyordu. Gazeteciler Fairbanks'e gelmeye başlayınca, sinirlenmiş ve iyice inat etmişti.

"Basit şekilde yanıtlamam gerekirse, mahremiyetimi seviyorum."

Carrie, bunu bir süre düşündü, bu sırada Finn onun yazmak istediği makaleyi gündeme getireceğini sandı. Ama Finn bunu yapmadı, ve genç kadının köprücük kemiklerinin arasındaki gerginlik yavaş yavaş azaldı. Belki de ona güvenebilirdi. Kesinlikle güvenmek istiyordu.

Finn sohbetlerinin başka konulara kaymasına minnettardı. Çocukluğundan nadiren bahsediyordu. Carrie'nin çocukluğu kuzenleri ve aile toplantılarına dair mutlu anılarla doluydu. Finn bu tür şeyleri tecrübe etmemişti ve şimdiye kadar neler kaçırdığının farkında değildi. Carrie'nin hikâyelerini dinlemek hoşuna gitti. Bir ailesi olursa, çocuklarının bu tür şeyler yaşamalarını isterdi.

Fonda müzik çalarken mutfağı birlikte temizlediler, birbirlerine yakın oldukları her anı öpüşerek değerlendirdiler. Bu kesinlikle Carrie'nin hayatının en güzel Şükran Günü'ydü.

Temizliği bitirince, Finn cribbage tahtasını çıkardı.

Oturup desteye uzanırken, "Nesine oynuyoruz?" diye sordu Carrie.

Finn omuzlarını silkti. "Ne istersen."

Carrie'nin gülümsemesi genişledi. "Ah, çok cezbedici. Pekâlâ, kazanırsam, sabah alışverişe gideceğiz."

"Alışverişe mi?" Finn, Carrie'nin ona kendini bu kadar rahatsız hissettirecek bir şey önermiş olmasına inanamıyordu. Daha önceki sohbetlerinden bunun Carrie ve annesinin her Kara Cuma yaptıkları bir şey olduğunu biliyordu. "Bu bir şaka, değil mi?"

"Şaka değil. Arkadaşlarımla tanışmanı istiyorum ve şu halinle bir bakışta senin Alaskalı olduğunu anlarlar. Böylece senin Finn Dalton olduğun sonucuna varmaları çok kolay olur."

Gözlerindeki kararlığa bakılırsa, Finn eline hangi kartların geldiğinin önemi olmadığını anlamıştı. Birkaç saat içinde elinde kredi kartıyla Chicago sokaklarında olacaktı ve bunu Carrie istediği için seve seve yapacaktı.

Kalın hamurlu sosisli ve sucuklu pizza Finn ve Carrie'nin arasında masanın ortasında duruyordu. Ne kadar denese de, Carrie gözlerini Finn'den alamıyordu. Muhteşemdi. Sakalını tıraş etmiş ve saçlarını düzgün bir şekilde kestirmişti. Çenesi net bir şekilde ortadaydı ve dudakları dolgun ve davetkârdı.

"Bana bakmayı kes," dedi Finn, onun dikkatli bakışlarından rahatsız olmuştu.

"Özür dilerim, kendime hakim olamıyorum. O pizzadan daha leziz görünüyorsun." Oduncu gitmiş, yerine

Beyaz Atlı Prens gelmişti. Finn yakışıklıydı – en azından, onun gözünde – ve restorandaki diğer kadınların bakışlarına bakılırsa, böyle düşünen tek kişi Carrie değildi. Değişim inanılmazdı. Finn güç ve enerji saçıyordu ve bu yüzden Carrie gözlerini ondan ayırmakta zorlanıyordu.

"Bunun tattığın en güzel pizza olduğunu kabul etmelisin," dedi Carrie sohbeti devam ettirmek istercesine. Salyalarını akıtıyorsa bile, sebebi yemek değildi.

"Tamam, sen kazandın. Chicago pizzası hiç de fena değil, ama Alaska'yı bir sonraki ziyaretinde ren geyiği sosisli pizzayı deneyeceğine söz vermelisin."

"Buna asla hayır demem," diye espri yaptı Carrie.

"Ben ciddiyim."

Finn'in onun Alaska'yı tekrar ziyaret edeceğini düşünmesi Carrie'nin hoşuna gidiyordu ve doğrusu bu fikre karşı değildi, özellikle de Finn'le birlikte olacağı anlamına geliyorsa. Finn'in pizzayı en az onun kadar sevmesi de kötü bir şey değildi.

"Tuhaf bir şey duymak ister misin?" dedi Finn kâğıt peçeteyle parmaklarındaki yağı silerken. "Sana mesaj atmamak için kendimi zor tutuyorum."

Carrie güldü, çünkü o da aynı şeyi hissediyordu. Genellikle bu şekilde iletişim kuruyorlardı ve o kadar alışmıştı ki, karşılıklı bir masada oturmalarına rağmen mesaj atmamak ona tuhaf geliyordu.

"Alışverişimiz bitti, değil mi?"

"Bitti, tabi çıldırtıcı kalabalığın içine tekrar dalmak istiyorsan, tekrar gidebiliriz."

Finn suratını astı. "Pek sayılmaz. Bir gün içinde katlanabileceğim kadar insan gördüm. Kendimi klostrofobik hissetmeye başlıyorum. Şehirde yaşam hep böyle mi?"

"Her zaman. Bazen daha kötü ama çok sık değil. Kara Cuma özel, sihirli bir gün." Carrie gülümsemesini gizledi. Finn'in keyifsizliğine bakılırsa, tatil çılgınlığı olmadan hayatını sürdürebilirdi. "Ama henüz Donanma İskelesi'ni görmedin."

"Başka zaman," diye yalvardı Finn. "Gürültü bir yana, o kalabalığa daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Peki." Carrie'nin bir şikâyeti yoktu.

Finn o sabah onun evine tıraş olup gelmişti ve Carrie bir an karşısında duran adamı tanıyamamıştı. Ondan tıraş olmasını istememişti, bu yüzden hem şaşırmış hem de çok sevinmişti.

"Bana bakıp duruyorsun."

"Özür dilerim, kendime engel olamıyorum. Bu kadar yakışıklı olduğunu bilmiyordum."

Finn, Carrie şaka yapmış gibi kıkırdadı ama Carrie şaka yapmıyordu. Arkadaşları Finn'i görür görmez, üzerine üşüşeceklerdi, özellikle de Sophie. Bu düşünceden hiç hoşlanmayıp kaşlarını çattı.

Hesabı ödeyip satın aldıkları şeyleri toplarken, "Sorun ne?" diye sordu Finn. Carrie'nin eline uzandı ve restorandan çıkarken elini sıkıca tuttu.

Ruh halini bu kadar kolay okuması inanılmazdı. "Bir sorun olduğunu nereden çıkarıyorsun?"

"Kaşlarını çatıyorsun."

"Geceyi Dave'le geçirdiğimde hissettiğine benzer bir duygu hissettim." Masaların arasında dolaşarak Chicago'nun tanınmış pizza restoranının ön tarafına doğru ilerlediler.

Finn duraksayıp suratını astı. "Bundan şüpheliyim."

"Arkadaşlarımın seninle tanıştıklarını hayal ettim ve seni kendilerine isteyeceklerini fark ettim. Sen benimsin, Finn, benimsin."

Finn gözleri kararıp gizemli bir hale büründü. Carrie'nin elini daha sıkı tuttu. "Kimse benim başımı döndürmeyecek, Carrie. Bu mümkün değil."

Carrie ve Finn, poşetler ellerinde, eve döndüler. Finn o sabaha kadar yıllardır alışverişini kataloglar ve internet üzerinden yaptığını itiraf etti. Onun için kumaş pantolon ve kazak seçmeye gelince, gerçekten de ilişkilerinin gücü test edilmişti. Sonuç olarak çok sabırlı olması gerekmişti ama Carrie onun rahatsızlığını anlıyordu.

Eve döner dönmez Finn kanepeye yığılıp kollarını arka mindere uzattı. Carrie Noel ağacını çıkarmış ama henüz süslememişti ve ağaç sadece bir metre yirmi santimetre olmasına rağmen oturma odasının köşesini tamamen kaplıyordu. Finn o sabah erkenden altına bir hediye koymuştu. Carrie kahverengi kağıda sarılı hediyeyi süzdü.

"Merak mı ediyorsun?" diye sordu Finn.

"Çok." Carrie hediyeyi alıp kulağına yaklaştırarak salladı.

"Tahmin edebildin mi?"

"Sanırım bir konserve açacağı."

Finn sırıttı. "Çok uzaksın."

"Bana söylemek ister misin?"

"Sürprizi mahvetmek için mi? Asla. Noel'e kadar beklemek zorundasın."

Carrie istemeye istemeye hediyeyi yerine koydu. "Bana eziyet ediyorsun ve bu hiç doğru değil."

"Bana kalırsa, hoşuna gidecek," dedi Finn. Carrie yıllar

boyunca, çıktığı erkeklerden farklı hediyeler almıştı ama Finn'in hediyeleri her açıdan kendine özgüydü. Tost makinesini unutabileceğini hiç sanmıyordu.

Carrie televizyonunun yanına gidip DVD koleksiyonundan bir film seçti.

"Film mi izleyeceğiz?" diye sordu Finn.

"Evet. Bu gelenek."

"Hangi film?"

"Birazdan görürsün."

"Aşk filmi mi? Son üç saatten sonra kız filmi izleyebileceğimi sanmıyorum."

"Hişş." Carrie onun yanına oturup uzaktan kumandayı aldı ve doğru tuşa bastı.

Finn hemen kolunu onun omuzlarına doladı. "*Piskoposun Karısı* mı?" diye homurdandı filmin adını ekranda görünce. "Bu siyah beyaz."

"Daha önce izledin mi?"

"Evet, yıllar önce..."

"Bu en sevdiğim Noel filmi."

"Ah..."

"Hişş, başını kaçıracaksın."

Carrie başını Finn'in omzuna yasladı. "Rahatla ve tadını çıkar."

Finn homurdandı ama Carrie onun çok geçmeden filme kendini kaptırdığını fark etti. arada sırada eğilip şakağını öpüyordu. Carrie onun kollarının arasına sokuldu. Sarmaş dolaş oturmalarına bayılıyordu.

"Dinle. Bu gelmiş geçmiş en güzel film repliği." Carrie Loretta Young'la konuşan Cary Grant'le birlikte repliği tekrarladı.

Finn hafifçe doğruldu. "Filmi ezberledin mi?"

"Bazı kısımlarını. Söylediğim gibi, bu benim en sevdiğim filmlerden biri." Finn'in yanında olması ve bu filmi birlikte izleyecek olmaları Carrie'yi heyecanlandırıyordu. En hoşuna giden de onun da filmden zevk aldığını görmekti.

"Bu aptal filmi kaç kez izledin?"

"Bu aptal bir film değil," diye diretti Carrie, Finn'in, ona sataşmaktan hoşlandığını biliyordu.

"*Katiller*'i hiç izledin mi?"

"İğrenç, hayır."

"İğrenç mi? Harika bir film."

"Bak ne diyeceğim," diye fısıldadı Carrie ve başını geriye atıp genç adamın tıraşlı çenesinin altını öptü. "Bana bu şekilde sarılmaya söz verdiğin sürece bir gün onu seninle birlikte izlerim."

Finn gülümsedi. "Anlaştık."

Film bittikten kısa bir süre sonra Carrie'nin telefonu çaldı. Arayan Sophie'ydi. "Grup halinde Logan'a içki içmeye gidiyoruz. Bizimle gelmek ister misin?"

"Bir bakayım."

"Bakacak mısın?" diye tekrarladı Sophie.

"Arkadaşım var. F-Paul burada."

"Seattle'dan Paul mü? Ortalıkta aklın bir karış havada dolaşmana sebep olan çocuk mu?"

"Ta kendisi."

Finn Carrie'yi dikkatle süzdü. Carrie onun konuşmanın her iki tarafını da duyduğundan emindi.

"Chicago'ya geleceğini söylememiştin."

"Bilmiyordum. Sürpriz oldu."

"Onu da getir. Bu çocukla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Bekle." Carrie cep telefonunu göğsüne bastırdı. "Ne dersin? Bu gece dışarı çıkmak ister misin?"

"Ya sen?"

"Arkadaşlarımla tanışmanı isterim."

Finn bir an duraksadıktan sonra kafasını salladı. "Peki."

Carrie öne doğru eğilip işitilebilir bir şekilde onu dudaklarından öptü.

"Seve seve verdiğin bu küçük ödüllere alışabilirim," diye mırıldandı Finn onun elini tutarak.

Carrie gülümsedi ve telefonunu tekrar kulağına götürdü. "Saat kaçta?"

"Sekiz sizin için uygun mu?"

"Harika. Görüşürüz."

Sophie tereddüt etti. "Paul'ün bir arkadaşı var mı?"

"Hayır ve şimdiden uyarıyorum, ellerine sahip ol. Anladın mı?"

Sophie gülerek telefonu kapattı.

"Logan kim?" diye sordu Finn.

"Buradan altı blok ötedeki bir bar. Gazeteden birkaç kişi vakit bulduğumuzda orada takılırız."

"Gürültülü mü?"

"Ne yazık ki. Üzgünüm."

Finn kıkırdadı. "Ucunda ödül olduğu sürece o kadar da kötü sayılmaz."

Carrie gülümsedi. "Sanırım birden fazla ödül olacak."

"O halde gelsin gürültü."

Günün geri kalanı boyunca, fonda Noel şarkıları çalarken birlikte vakit geçirdiler. Konuşabilecekleri şeyler

hiç tükenmiyor gibiydi. Finn söz verdiği gibi, okuması ve eleştirmesi için kitabından bazı bölümler gösterdi. Carrie, Finn'e *Yalnız*'dan daha iyi olmasa da, onun kadar iyi bulduğunu söyledi.

Sekize çeyrek kalan evden çıktılar ve Carrie, Logan'a kadar altı bloğu Finn'in koluna girerek yürüdü. Bara girer girmez büyük bir gürültüyle karşılaştılar. Sophie ve Bruce çoktan bir masaya geçmişlerdi. Bruce gazetede çalışıyordu ve boşanmasının ardından son birkaç aydır Sophie'yle çıkıyordu. Sophie'nin söylediğine göre ciddi bir ilişki değildi ve onları birkaç kez birlikte gören Carrie ona katılıyordu.

Gürültü düzeyi sohbet etmeyi imkânsızlaştırıyordu, ama masanın üzerinden birbirlerine bağırarak iletişim kurmayı başardılar. Finn bira söyledi. Sophie ve Carrie martinilerini söyledikten sonra başka bir çift onlara katıldı. Herkes tanıştırıldı ve ikinci içkiler söylendi. Finn, Carrie'nin yanından ayrılmayıp sohbete katıldı ama bar çok kalabalık olduğu için sohbet etmek zordu. Bir saat sonra oradan ayrıldılar.

"Arkadaşlarınla tanışmak güzeldi," dedi Finn, içeriye kıyasla daha sessiz olan sokağa çıktıklarında.

"Ama kalabalık ve gürültüden rahatsız oldun."

"Aslına bakarsan, rahatsız olmadım," dedi Finn ve Carrie'nin eline uzandı. "Sadece bu kadar gürültüye alışık değilim. Biz de Fairbanks'te çok gürültücü olabiliyoruz."

"Ama bu farklı."

Finn sırıtıp kafasını salladı. Çok geçmeden kar yağmaya başlayınca tekrar kollarını birbirlerine doladılar. Michigan Caddesi'nde yavaş yavaş yürüyerek Carrie'nin evine döndüler. Önünden geçtikleri bir ara sokaktaki kitapçının

vitrini tamamen *Yalnız*'a ayrılmıştı. Finn durup gözlerine inanamıyormuş gibi baktı.

"Bunu görmek nasıl bir duygu?" diye sordu Carrie.

Finn cevap vermeden önce biraz düşündü. "Daha önce de vitrinde görmüştüm ama böyle değildi. Bana kendimi biraz...bilmiyorum, sanırım tuhaf hissettiriyor."

"Ama *iyi* anlamda tuhaf hissettiriyor, değil mi?" Carrie, başarısıyla ve onunla olmakla gurur duyuyordu. Finn'le onun kitabının satış rakamlarının Finn'i şaşırttığını biliyordu. Genç adamın kitabının hangi yanının okuyucuları büyülediğini anlamıyordu. Taslağı teslim ettiğinde, bu kadar çabuk kabul edilmesine şaşırmıştı. Hemen ardından kitabının çok satanlar listesine girmesi ve aylarca listede kalması hayal gücünün sınırlarını zorluyordu.

"Aklından bir şeyler geçtiğini görebiliyorum," dedi Finn ve eğilip Carire'nin alnını öptü. "Ne düşündüğünü biliyorum."

"Demek artık zihin okuyorsun."

"Benim hakkımdaki o makaleyi yazmak istiyorsun, değil mi?"

İnkar etmek yalan olurdu, ama Carire'nin bunu birçok kez aklından geçirdiğini ve dizüstü bilgisayarında hâlâ bir taslağının bulunduğunu itiraf etmesi ona yanlış bir izlenim verebilirdi. "Bu tartışmalı bir konu. Bana olan güvenini asla sarsmam. Bana onay verene kadar tek bir kelimesini bile teslim etmem."

Finn uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Peki," dedi.

El ele tutuşarak eve yürüdüler ve Carrie ona iyi geceler öpücüğü verdi.

"Benimle yukarı gelir misin?" diye sordu.

Finn kafasını salladı. "Sanırım otele dönmeliyim."

Carrie onun elini sıkıca tuttu. "Her şey yolunda mı? Canın bir şeye sıkılmadı değil mi?"

Finn genç kadını kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı. "Fazla baştan çıkarıcısın, Carrie. Yukarı gelirsem, sabah gidemem ve ikimiz de bunu biliyoruz."

Carrie mutlu, heyecanlı ve rahatlamış bir şekilde binaya girdi. Finn'i yarın görecekti. Finn arkadaşlarıyla tanışmıştı ve biri bile Seattle'lı Paul'ün aslında Finnegan Dalton olduğundan şüphelenmemişti.

On İkinci Bölüm

"Paul ne zaman gidiyor?" diye sordu Sophie cumartesi günü öğleden sonra. Finn mutfakta öğle yemeği için sandviç hazırlıyordu. Arkadaşı aradığında Carrie yiyecekleri getirmekle meşguldü.

"Uçağı pazartesi günü. Noel partimizden ona bahsettim ve umarım planlarını değiştirip parti için kalır." Dizüstü bilgisayarından uçuş seçeneklerine bakmış ve elektronik postalarını kontrol etmişti ama Finn'in Alaska'ya dönüşünü erteleyebileceğini sanmıyordu.

"Sence kalabilir mi?"

"Bilmiyorum." Finn gidecek olması Carrie'yi üzüyordu, ama aynı zamanda şehir hayatının onun için son derece farklı olduğunu anlıyordu.

Ayrıca kendisinin de pazartesi sabahı işe dönmesi gerekiyordu ve yapabileceği ve görebileceği birçok şey olmasına rağmen Finn şehirde huzursuz olurdu.

"Dün gece neden o kadar çabuk ayrıldınız?" diye üsteledi Sophie.

"Fazla gürültülüydü," diye açıkladı Carrie mutfağa dönerken. "Doğru düzgün konuşmak zordu ve Paul ve ben bütün günü dışarıda geçirmiştik."

Evrendeki en zeki kadınmış gibi, "Bir fikrim var," diye karşılık verdi Sophie neşeyle. "Bu akşam yemekte sizi misafir etmek istiyorum. Bruce'u da davet ederim ve dördümüz küçük bir akşam yemeği partisi veririz – abartılı bir şey olmaz."

"İyi fikir, ama Crock-Pot'a çoktan rostoyu koydum." Arta kalan hindinin büyük bir bölümü dondurucuya gitmişti ve Carrie, dul komşularına dağıtmak için hindi, iç malzemesi ve diğer garnitürlerle tabaklar hazırlamıştı.

"Harika," diye hevesle karşılık verdi Sophie. "O halde biz size geliriz. Saat altı nasıl?"

Konuşmayı duyduğunu bildiği için Carrie, Finn'e baktı ve kararın ona bağlı olduğunu belirtircesine omuzlarını silkti. "Elbette. Altıda görüşürüz." Carrie geceyi Finn'le geçirmeyi tercih ederdi ama kendini kabul etmek zorunda hissetmişti. Telefonu bir kenara bırakıp kollarını Finn'in beline doladı. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu. "Sophie'yi arayıp fikrimizi değiştirdiğimizi söyleyebilirim."

"Sorun değil. Arkadaşlarını sevdim." Finn endişesini önemsiz gibi gösterip onu yanağından öptü ve hindi salatalı sandviçleri masaya getirdi.

Sophie ve Bruce altıda eve vardılar, çiçek ve tatlı olarak çikolata soslu çilek getirmişlerdi. Arkadaşları birbirlerine uyumlu Noel baba şapkaları takmışlardı. Çiçekleri masanın ortasına yerleştirdiler ve yemek servis edildi. Yemek boyunca sohbet doğal bir şekilde sürdü. Belirli sebeplerden ötürü, Finn'e sorulan soruların cevapları üstü kapalıydı. Neredeyse röportaj yapıyormuş gibi ardı ardına soru soran Sophie'ydi. Bir ara, göğsünde huzursuz bir hisle

Carrie ona engel olmak için ağzını açtı ama Finn elini tutup ona her şeyin yolunda olduğunu belirtti.

Yemeğin ardından Bruce ve Finn futbol maçı izlemek için oturma odasına geçerlerken, Sophie ve Carrie masayı toplamaya başladılar.

Yalnız kalır kalmaz Sophie, Carrie'ye kızdı. "Kimi kandırdığını sanıyorsun? O Finn Dalton."

Sophie, Finn'i soru yağmuruna tuttuğunda belli olmuştu aslında, onların küçük oyunlarını çözmüştü.

Carrie açıklamaya çalışırken Sophie hemen onun sözünü kesti. "Sakın inkâr etmeye çalışma."

"Peki, peki, evet, o Finn. Paul ikinci adı."

Sophie gözlerini devirdi. "Kimi kandırdığını sanıyorsun, Carrie?"

Carrie arkadaşının kolunu tutarak, "Finn Dalton Chicago sokaklarında dolaşsa bile kimsenin o olduğunu anlamayacağını söylediğini hatırlıyor musun?" diye sordu. "İşte dolaşıyor ve haklısın, kimsenin haberi yok."

"Carrie, senin için endişeleniyorum. Herhalde bu ilişkinin yürümeyeceğinin farkındasındır. Uzun mesafe ilişkileri nadiren yürür. İkiniz gece ve gündüz, su ve yağ kadar birbirinizden farklısınız."

"Şimdiye kadar gayet iyi anlaştık," diye karşı çıktı Carrie, arkadaşının mutluluğuna gölge düşürmesini istemiyordu. Carrie ne olursa olsun Finn'den vazgeçmeyecekti.

"Tanrı aşkına, neden makaleyi yazmadın?" diye sordu Sophie. "İkimiz de bunun sen ve kariyerin için ne anlama geldiğini biliyoruz. İstediğin gazetede istediğin işi yapabilirsin. Hep günün birinde Seattle'a taşınmaktan bahsediyordun. Bu senin için altın fırsat."

"Makale artık söz konusu değil." Carrie kirli tabakları durulayıp bulaşık makinesine yerleştirdi, bu konuşmayı yapmak istemiyordu. "Bu konuda konuşmamayı tercih ederim, Sophie."

"Neden yazmıyorsun?" Sophie konuyu kapatmamakta kararlıydı.

Carrie doğrulup arkadaşının yüzüne baktı. "Finn yazmamamı istedi."

"Ne?" Sophie patlayacak gibiydi.

Carrie Finn'in bu konuşmayı duymadığından emin olmak için telaşla mutfağı oturma odasından ayıran duvarın kenarından baktı. İki adam da futbol maçına kendilerini kaptırmış görünüyorlardı. Carrie rahat bir nefes verip arkadaşına döndü.

"Sesini yükseltme, olur mu?"

"Özür dilerim, ama bu işi iyice düşünmelisin; bana o makaleyi neden yazmadığına dair iyi bir neden söyle. Sadece bir tane." Sophie parmağını sallıyordu.

Yanıt açıktı. "Hâlâ anlamadıysan, Finn'e âşığım."

"Adamı doğru düzgün tanımıyorsun bile," diye karşı çıktı Sophie.

"Onu yeterince iyi tanıyorum."

"Dinle, Carrie, âşık olduğunu sandığını anlıyorum, ama değilsin. Bu klasik bir karasevdaya tutulma. Zıt kutuplar birbirlerini çeker, unuttun mu?" Sophie, arkadaşının karşılık vermesini beklemedi. "Onun için deli olman anlaşılabilir. Fena görünmüyor ve iyi bir adama benziyor, ama söylesene, geçimini kırlarda çilek toplayarak kazandığını hayal edebiliyor musun?"

Sophie bir konuda haklıydı; Carrie Finn'in kulübesin-

de yaşadığını, öylesine sınırlı bir ortamda bir aile kurduğunu düşünemiyordu. Yine de, Finn'den vazgeçmeye razı değildi.

"Peki ya kariyerin?"

"İstediğim yerden yazabilirim."

"Yazabilirsin," diye kabul etti Sophie istemeye istemeye. "Akıllı ve yeteneklisin. Ama bu altın fırsatı tepmeyi gerçekten düşünüyor olamazsın."

Carrie sesini iyice alçalttı. "Finn'e ihanet etmeyeceğim. Ben böyle biri değilim."

"Böyle bir fedakârlık yaptığını görmeye dayanamıyorum," diye diretti Sophie. "Onun hakkında bildiklerinden faydalanmazsan, aptallık etmiş olursun."

Carrie bunu daha fazla dinlemeyi reddediyordu. "Kes, Sophie. Sana bunu yapmayacağımı söyledim, ben ciddiyim. Konu kapanmıştır."

Sophie bıkkınlıkla kafasını salladı. "Ne yaptığını görmüyor musun?"

"Sen neden bahsediyorsun? O bana güveniyor ve ben de ona güveniyorum."

"Seni kullanıyor olabileceğinden korkmuyor musun?"

"Beni kullanıyor mu? Ne için?" Bu düşünce öylesine akıl almazdı ki, Carrie neredeyse kahkaha atacaktı.

"Makaleyi yazmaman için yaptığın şeyleri kayıt altında tutuyor," diye açıkladı Sophie.

Carrie kafasını salladı, bu konuşmayı neredeyse gülünç buluyordu. "Finn öyle biri değil."

"Emin misin?" diye meydan okudu Sophie. "Tavsiyemi dinle ve bu ilişkinin hiçbir yere varmayacağını itiraf et. Buna devam edersen, sonucunda sadece üzüleceksin. Ben senin arkadaşınım ve senin iyiliğini istiyorum."

Carrie ona acıyordu. "Fazla alaycı olmaya başladın, Sophie. Bunları nasıl söylersin?"

"Makaleyi yazmaman için seninle birlikte olmadığından nasıl emin olabilirsin?" diye sordu Sophie. "Her şeye rağmen, onu buldun. Çok fazla şey biliyorsun."

"Kes," diye diretti Carrie. "Daha fazlasını duymak istemiyorum." Bu konuşma onun için bitmişti. Bulaşık havlusunu tezgaha attı, belindeki Noel önlüğünü çıkarıp çekmeceye sokuşturdu. "Artık seni dinlemeyeceğim," dedi.

Aniden arkadaşına arkasını döndü ve Finn'i kapının girişinde dururken bulunca şoke oldu.

Sophie ona özür dilercesine bir bakış atıp, "Hay aksi," diye mırıldandı ve Finn'in yanından geçti. "Hey, Bruce, gitme vakti geldi."

"Ama maç..."

"Benim evimde izlersin."

Carrie evinin kapısının kapandığını duyana kadar bekledi. "Ne kadarını duydun?" diye sordu.

Finn kollarını kaslı göğsünde birleştirmişti. Kaşlarını çattıkça alnı iyice kırışıyordu. "Yeterince."

"Sophie'ye aldırma. O neden bahsettiğini bilmiyor. Kalbimden neler geçtiğini bilmediği kesin."

"O kadar emin olma."

"Finn."

"Kulübedeyken davranışlarımın neden değiştiğini tahmin etmediğini mi söylüyorsun?

"Ben..." Carrie kaşlarını çattı. "Hayır."

"İlk geldiğinde sana en ufak bir bilgi vermemekte kararlıydım, ama sonra beni sinirlendirmenin sonucunda düşündüğümden daha fazlasını söylediğimi fark ettim. Bu arada, çok akıllıca olduğunu söylemeden geçemem."

"Bu şekilde...Amacım bu değildi." Finn annesiyle ilgili tartışmanın arkasında başka bir sebep olduğuna gerçekten inanıyor olamazdı. Buna inanıyor olamazdı, değil mi?

"Sana bilgi vermemek için uğraşmama rağmen, hakkımda on makale yazacak kadar bilgi topladığın açık, tabi istediğin buysa," diye devam etti Finn.

Onun sözlerine inanmak istemeyen Carrie kafasını salladı. "Sophie'ye inanmadığım gibi sana da inanmıyorum. Bana her şeyin bir oyun olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun...bana karşı hiçbir şey hissetmiyor musun?" Kafasını salladı.

"Tamam, elbette. Çekici ve eğlencelisin ve bir süre aramızda bir şeyler olabileceğine inandım, ama son birkaç gün içinde bu ilişkiden kalıcı bir şey olmayacağını anladım." Finn'in neredeyse özür diler gibi bir hali vardı. "Sen karşıma çıkana kadar hayatımdan son derece memnundum; yine öyle olacağım, sen de olacaksın. İyi vakit geçirdik, ama artık bu ilişkinin ikimiz için de iyi olmadığını kabullenecek kadar gerçekçi olmamızın zamanı geldi. Sebebi makaleydi."

Söylediklerinde ciddi olamazdı. "Finn, lütfen. Aşırı tepki gösteriyorsun. Sophie öyle biri değil. Yapmaması gereken çıkarımlar yapıyor. Güvenine asla ihanet etmem. Asla."

Finn uzun uzun Carrie'ye baktı. "O makaleyi yazmak için can atıyorsun, değil mi? Bunu itiraf ettin sayılır. Benim hakkımda yapacağın bir haber kariyerinde yükselmeni sağlar."

"O aptal makale umurumda değil; benim için sadece sen önemlisin."

"Öyleyse, yalan söylüyorsun." Finn yüzünü ovuşturdu.

"Yalan söylemiyorum."

"Carrie, onu bilgisayarında gördüm."

"Ne?" Carrie yavaşça kafasını salladı. "Ama bu daha önceydi–" Aniden susup nefesini tuttu. Alaska'dayken yazdığı taslağı silmemişti. Bilgisayarında duruyordu ve onu neredeyse unutmuştu. Finn havayolu şirketlerinde yer olup olmadığını ve elektronik postalarını kontrol etmek için onun dizüstü bilgisayarını kullanmıştı. "Pekâlâ, evet, bilgisayarımda bir makale var ama tarihine baktın mı? Onu kulübendeyken yazmıştım...benden yayınlamamamı istemeden önce."

Finn kafasını salladı. "Aklımız bir karış havada. Bu yürümeyecek. Sophie'nin sözleri ikimiz için de uyarı alarmı olmalı. O bunun farkında, annen farkında, ve aslına bakarsan benim annem de farkında. Dürüst olmamızın zamanı geldi, Carrie. Bu ilişki bitmeye mahkûm. Hep öyle oldu."

"Bunu söylemeyi bırak. Bizden vazgeçmeyeceğim. Seni seviyorum, Finn." Carrie kalbini genç adama açtı ve nefes nefese onun karşılık vermesini bekledi.

Finn uzunca bir süre ona baktı. Omuzları çöktü ve yavaşça nefesini verdi. "Özür dilerim, Carrie. Seni sevmiyorum."

"Şimdi kim yalan söylüyor?" diye sordu Carrie yarı hıçkırarak. Sanki denizdeki şiddetli bir fırtınada savrulan bir gemideymiş gibi ayaklarının altındaki zemin titremeye başladı.

"İstediğine inanmakta serbestsin."

Finn'in kelimeleri Carrie'nin üzerinde neredeyse fiziksel bir darbe etkisi yarattı. Sanki uzanıp onu geriye doğru

itmişti. Kendine engel olamayıp geriye doğru birkaç adım sendeledi.

Onunla tartışmanın yararı olmayacağını fark etse de, çaba harcadı. "Peki ya tost makinesi?" diye fısıldadı, boğazı kasıldığı için konuşmakta zorlanıyordu. Tost makinesinin önemini bilmeseydi, ona inanabilirdi. Bunun Finn için bir antikadan daha çok değeri vardı. Onun için önemli olduğunu bu şekilde dile getirmişti. Annesi babası için ne kadar önemliyse, Finn için de o kadar önemliydi.

"Ah, evet, tost makinesi. Benim açımdan oldukça akıllıca bir hareketti. İlgimi ciddiye alıp almayacağını bilmiyordum. Üzerinde etki yaratacak bir şey yapmalıydım ve bunu anneme soracağını düşündüm."

Birden Carrie dizlerinin onu taşımadığını hissetti. Bir an önce oturması gerekiyordu.

Finn kapıya doğru ilerledi, bir an için tereddüt ettikten sonra kapının tokmağını çevirdi.

"Noel hediyeni de yanında götür," diye arkasından seslendi Carrie, o son saniyelerde öfkesi, gururunu kurtarmak için ortaya çıkmıştı.

Hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi, "Sende kalsın," dedi Finn kapıdan çıkarken.

Sanki ona hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi.

On Üçüncü Bölüm

Carrie o gece ya da sonraki gece yatağına gitmeye zahmet etmemişti, birkaç dakikada bir irkilerek uyandığı için doğru düzgün uyuyamamıştı. Üniversitedeyken annesinin onun için diktiği yorganı üzerine almış, kanepede oturuyordu. Kalın yorganı omuzlarına dolayıp Finn'le arasında olanları ve bundan sonra olacakları sindirmeye çalıştı. Ne kadar denerse denesin, söylediği şeylerde en ufak gerçeklik payı bulamıyordu.

Pazartesi sabahı saat yedide yorganı bir kenara itti ve çok yorgun olmasına rağmen işe gitmek için hazırlandı. Aynadaki yansımasına bakan Carrie gözlerinin altındaki koyu halkaları gizlemek için elinden geleni yaptı ama pek başarılı olamadı.

Ofise genellikle beş dakika geciken Sophie, Carrie her zamanki saatte işe vardığında çoktan kendi bölmesindeydi. Arkadaşına birkaç mesaj bırakmıştı ama Carrie ne telefonunu açmış ne de mesajlarına yanıt vermişti.

Sophie Carrie'nin şapkasını çıkarmasını beklemeden bilgi almak için üzerine atıldı.

"Cumartesi gecesi Bruce ve ben gittikten sonra ne

oldu?" diye sordu. "Neden telefonlarıma ya da mesajlarıma yanıt vermedin?"

Carrie boş gözlerle ona baktı.

Sophie sesini alçalttı. "Finn söylediklerimi duyduğu için kendimi berbat hissediyorum."

Bir kelime daha söylerse, onu boşalmakla tehdit eden duygularına yenik düşeceğinden korkan Carrie sadece kafasını sallamakla yetindi.

"Bana anlatmalısın," diye yalvardı Sophie. "Ah şu koca çenem. Kendimi asla affetmeyeceğim. Nasıl bu kadar aptal olabilirim?"

Carrie boğazındaki yumru yüzünden güçlükle yutkundu ve gelişigüzel bir şekilde omuzlarını silkti. "Anlaşılan, haklıymışsın."

"Haklı mı?" Sophie'nin ağzı açık kaldı. "Ne hakkında haklıymışım?"

Bilgisayarını açmak için eğilen Carrie sesinin umursamaz çıkmasına özen gösterdi. "'Sana söylemiştim,' diyebilirsin. Finn ve ben ayrıldık."

Sophie'nin şaşkın ifadesi yavaşça çatık kaşlara dönüştü. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Carrie şaka yapıyor olmayı isterdi. Kafasını sallayarak karşılık verdi. "Finn bitirmek istedi; senin söylediklerini söyledi, bunu yürütemeyeceğimizi, vs. vs. vs."

"Finn böyle söyledi ve sen de ona inandın, öyle mi? Ah, Carrie, ben yanıldım. Gitmeden önce sana nasıl baktığını gördüm. Eğer bir erkek bana öyle baksaydı, çikolatadan vazgeçip çocuklarını doğurmaya razı olurdum."

Carrie bütün kalbiyle bunun doğru olduğuna inanmak istiyordu ama artık bunun bir önemi olduğunu sanmıyor-

du. Finn gitmişti. Yine de, umut denen o ince ipe tutunuyordu, ama onun durumundaki biri için kopmak üzere bir ipti bu.

Sophie bir sandalye çekip oturdu. "Çalışan iki beyin hücresi olan biri bile onun senin için çıldırdığını görebilir."

"Sana inanmayı çok istiyorum, gerçekten, ama senden kısa bir süre sonra gitti ve o zamandan beri ondan haber almadım. Açıkçası, alacağımı da sanmıyorum."

Sophie kaskatı oldu. "Pekâlâ, o halde makaleyi yaz. Sana bu şekilde davranamaz."

Neden her şey o aptal makaleye dönüp duruyordu?

"Bunu yapacaksın, değil mi? Yapmaman aptallık olur."

Carrie'nin bunu düşünmesine bile gerek yoktu. Hiç şüphesiz, Finn onun bunu yapmasını bekliyordu. "Bu konuda konuşmak istemiyorum." Konuşmak yerine, faresine uzanıp elektronik postasına tıkladı.

"Yazmak zorundasın," diye diretti Sophie.

"Hayır, değilim."

"Çıldırdın mı?" Sophie ayağa kalktı. "Biri doktor çağırsın; Carrie aklını kaçırıyor."

Carrie arkadaşının ikisini de rezil etmesine engel oldu. "Finn'in benden tam da bunu yapmamı beklediğini anlamıyor musun?"

"O halde ona istediği şeyi ver," diye önerdi Sophie. "Böylece ikiniz de istediğiniz şeye sahip olursunuz. Aptal olma, Carrie. Böyle bir fırsat kariyerinde bir ya da belki iki kez karşına çıkar. Bu senin kendini Nash'e ispat etme şansın."

"Yapamam."

"Neden?"

"Çünkü Finn beni seviyor." Bu Carrie'ye mantıklı gelen tek senaryoydu. Finn şiddetli bir şekilde bunu inkâr etmişti ama Carrie kabul etmek istemiyordu. İki gece boyunca Finn'in söylediklerini düşünüp durmuştu ve en sonunda ona inanmamayı seçmişti. Her şey bir yalan olsaydı, böyle hissetmezdi.

"Finn şimdi nerede?" diye sordu Sophie. "Onunla konuşup aklını başına getireyim."

"Sophie – " Carrie şu anda bu konuda konuşmayı gerçekten istemiyordu.

"Hâlâ Chicago'da mı?" diye sordu Sophie onun sözünü keserek.

Carrie kafasını salladı. "Gitti."

"Alaska'ya mı döndü?"

Carrie bilmediği için omuzlarını silkti. Önemi yoktu. Alaska'da ya da dünyanın öbür ucunda, nerede olursa olsun, o da Carrie kadar perişandı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Sophie arkadaşına halini anladığını belli ederek. "Bu korkunç, hem de çok korkunç. Buna dayanabileceğini sanmıyorum."

Bir kez daha Carrie omuzlarını silkerek karşılık verdi. "Son iki günün büyük bir bölümünü farklı senaryoları gözden geçirerek geçirdim. Finn'in fikrinin değişeceğine inanmak zorundayım."

"Sana geri döneceğini mi kastediyorsun?"

"Hayır...bunu yapmaz." Bu Finn'in tarzı değildi.

"Anlamıyorum," dedi Sophie kısık bir sesle konuşarak.

"Beni önemsemediği, sevmediği hakkında söylediği yalanlardan pişman olacak, o yüzden bildiği tek şekilde telafi edecek."

"Nasıl?"

"Benden onunla ilgili makaleyi yayınlamamı isteyecek."

"Elbette." Sophie ayağa fırlayıp ellerini çırptı. "Elbette. Bu harika. Ve yayınlayacaksın, sonra..."

"Hayır."

Sophie dondu. "Hayır mı?"

"Hayır," diye tekrarladı Carrie. "Reddedeceğim."

"Dur." Sophie ellerini başının üzerine koydu. "Bu bir satranç oyunu gibi ve hamleleri takip etmekte zorlanıyorum. Makaleyi yazmanı isterse, neden reddedeceksin?"

"Çünkü reddedersem, bu onu zorlar."

Sophie aklı karışmış gibi başının yan tarafını kaşıdı. "Anlayamıyorum."

"Finn üzüntüsünün hafiflemesi için onunla ilgili makaleyi yayınlamamı istiyor. Ancak bu şekilde özür diler ve bana beni sevdiğini söyler. Ama bunu yapmayacağım, çünkü onu sevdiğimi göstermenin tek yolu bu. Ona hislerimin değişmediğini göstermemin tek yolu bu."

Sophie sandalyesine oturdu. "Beni kaybediyorsun, dostum."

Carrie bunun bir kumar olduğunun farkındaydı. Ve Finn'den haber alana kadar sessiz kalması gerekiyordu. Elbette, yanılmış olması ve ondan bir daha haber almama olasılığı vardı. Ama şimdilik bekleyecekti.

Aralık ayının ilk haftası geçti. Finn'den ses çıkmadan geçen uzun ve işkence dolu günlerdi. Her nasılsa, Carrie Sophie'yle verdiği küçük Noel partisini atlattı. Gülümsemeyi ve hatta arada sırada kahkaha atmayı başardı. Herkes harika bir parti olduğunu söyledi ve Carrie iyi bir iş çıkardığı için memnundu. Carrie'nin keyfinin yerinde olmadığını fark eden tek kişi Sophie'ydi.

"Bu suçluluk duygusuyla baş edemiyorum," diye itiraf etti Sophie. "Kendimi suçlu hissediyorum. Sana baktıkça içimden ağlamak geliyor. Perişan haldesin ve bu benim suçum."

Carrie arkadaşına güven vermek için elinden geleni yaptı. "Endişelenme. Bu meseleler olması gerektiği gibi sonuçlanır." Carrie kendinden emin gibi konuşsa da, kesinlikle değildi.

Sessizlikle dolu bir hafta daha geçti. Carrie kilo vermişti. Uyku lüks geliyordu.

Noel'den birkaç gün önceki cuma, işten çıkmadan önce ofistekiler küçük bir parti verdiler. Carrie'nin ertesi sabah ailesiyle birlikte olmak için Seattle'le uçması gerekiyordu ve bavulunu hazırlamak için eve gitmeye hazırlanırken Nash'in onu odasında görmek istediği haberini aldı.

Kapıyı tıklatıp içeri girdi. Nasıl kafasını bilgisayarından kaldırmadan oturmasını işaret etti.

Carrie onun isteğini yerine getirdi.

"Az önce New York'tan bir temsilciyle görüştüm," dedi Nash, onu ilk kez görüyormuş gibi kaşlarını çatarak. "Demek Finn Dalton'ı tanıyorsun?"

"Finn'i tanıdığımı kim söyledi?" diye soruya soruyla karşılık verdi Carrie.

"Hatırladığım kadarıyla onu bulmakta kararlı olduğunu söylemiştin."

"Olabilir." Carrie, ellerini kucağında birleştirdi, titreyerek kendini ele vermekten korkuyordu.

"Öyleyse, tebrikler. Anlaşılan doğru taşın altına bakmışsın, çünkü bu halkla ilişkiler temsilcisi beni arayıp Finn Dalton'ın birinin onunla röportaj yapması için hazır

olduğunu söyledi. Şaşırtıcı olan ise, seni istemiş olması ve bilmen gereken her şeyi zaten bildiğini iddia etmesi. Yazıyı senin yazmanı istiyor."

Carrie gözlerini kapattı. Bu tam olarak duymayı beklediği haberdi. Haklıydı. Finn bu görevi ona teklif ediyordu. İçini bir rahatlama ve mutluluk kapladı. Finn onu sevdiğini söylüyordu. Hıçkırıklara boğulmaktan korkarak eliyle ağzını kapattı.

"Çok sevindiğini görebiliyorum. Yerinde olsam, mutluluktan ağlardım. Ne yaptığını bilmiyorum, ama tebrikler. Bu uzun zamandır bu gazetenin aldığı en büyük haber. Makaleyi en erken ne zaman yazabilirsin? Mümkünse, hafta sonu sayısı için hazır olmasını istiyorum."

"Özür dilerim, Nash, Bay Dalton'ın yayıncısının başka birini bulması gerekecek."

"Ne?" Nash neredeyse sandalyesinden fırlıyordu. "Bu bir şaka mı? Eğer öyleyse, gülmüyorum."

Şimdi geri çekilme sırası değildi. Carrie'nin güçlü kalması gerekiyordu. Kabul etmeyi her ne kadar istese de, bunu yapamazdı. "Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama başka birini bulmalısın."

Nash kafasını salladı. "Yayıncı senin yazman konusunda ısrarcı. Başka birini kabul etmiyorlar."

Bu tam olarak Carrie'nin planladığı gibi değildi. "Üzgünüm." Gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarına engel olmaya çalıştı.

Sert gazeteci ona dik dik baktı. "İşiniz söz konusu, Bayan Slayton. Bu gazete bu fırsatın kaçıp gitmesine izin veremez. Size fikrinizi değiştirmeniz için yirmi dört saat veriyorum."

İşini kaybetmek Carrie'nin bu kararın göz önünde bulundurmadığı bir yanıydı. Güçlükle yutkunup alt dudağını ısırdı. "Yirmi dört saat ya da yirmi dört gün verseniz de önemi yok. Fikrimi değiştirmeyeceğim."

Nash bıkkınlıkla kafasını salladı.

"Yarın sabah ailemi görmek için Seattle'a gidiyorum." Görünüşe bakılırsa, Noel tatilini yeni bir iş aramakla geçirecekti. Finn'e olan sevgisini ispat etmek için ödemesi gereken yüksek bir bedeldi, ama vazgeçmeyecekti.

"Git ve Noel'i ailenle geçir," dedi Nash ona odasından çıkmasını işaret ederek. "Ama bu süreyi söylediklerimi düşünerek geçir. Ben ciddiyim, Carrie. Yazıyı yaz ve işine sahip çık. Yoksa, geri döndüğünde masanı toplayabilirsin."

"Peki yazıyı yazarsam bana ne sözü veriyorsunuz?"

"Ne sözü?"

"İstediğim iş, istediğim departmanda." Nash bu şekilde söylememişti; yine de, Carrie'nin diretmesinin bir zararı yoktu.

Nash tereddüt ettikten sonra içini çekti. "Pazarlığa tabi."

Carrie masasına geri döndüğünde, Sophie onu bekliyordu. Arkadaşı ışıltılı gümüş simleri Hawaii kolyesi gibi boynuna takmıştı. "Nash ne istiyormuş?"

Carrie ona New Yorklu bir temsilciyle yapılan telefon görüşmesini anlatınca, Sophie ayağa fırlayıp tezahürat yaptı. "Böyle olmasını umduğunu söylemişsin."

"Böyle olacağını tahmin ediyordum."

"Ee?" dedi Sophie hevesle, kollarını sallayarak. "Bir sonraki hamlen ne olacak?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyorum derken ne demek istiyorsun? Her şeyi düşündüğünü sanıyordum."

Carrie bunun doğru olmasını çok isterdi. Ne yapması gerektiğini biliyordu, ama geri kalanı Finn'e bağlıydı.

Ertesi gün Carrie O'Hare Havalimanı'nda kapıda oturmuş Seattle uçağına binmeyi beklerken cep telefonu çaldı. Numarayı tanımıyordu ama Alaska alan kodu olduğunu gördü.

"Alo?" diye tereddütle yanıt verdi.

"Carrie, Sawyer O'Halloran."

"Sawyer?" Carrie, Finn'e bir şey olmadıysa, bu adamın onu neden aradığını düşünemiyordu. Anında alarma geçip iki eliyle telefonu kavradı. "Her şey yolunda mı? Finn'e bir şey mi oldu?"

"Evet... Hastanede değil, bilmek istediğin buysa. İkinizin arasında ne geçti?"

Carrie biraz rahatladı. "Bunu ona sormalısın."

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Chicago'dan döndüğünden beri kendinde değil. Onu daha önce hiç bu şekilde görmemiştim. Birkaç gün ortadan kayboldu ve körkütük sarhoş bir halde ortaya çıktı, pek içki içen biri olmadığı için bu çok şaşırtıcı. Kimseyle konuşmuyor – ben hariç, ama söylediklerini anlamak zor. Ayrıca ne yiyor, ne de doğru düzgün uyuyor."

Carrie derin bir nefes verip küçük ahizeye fısıldadı. "Açıkçası, ben de ondan farklı değilim."

"İkiniz tartıştınız mı?"

"Öyle denebilir."

"Dinle, daha fazla ileri gitmeden, Finn'in seni aradığımı bilmediğini söylemeliyim. Bunu duyarsa, kafamı koparır."

"Numaramı nereden buldun?"

"Kolay oldu. Finn sızana kadar bekledikten sonra cep telefonunu karıştırdım."

"O kadar mı sarhoştu?" Bu hiç Finn'e benzemiyordu. Onun perişan halde olduğunu bilmek Carrie'ye kendini iyi hissettirmedi. Carrie'nin tek istediği bu aptallığın sona ermesiydi.

"Hayır, sarhoş değildi, daha doğrusu yaşayan bir ölü gibiydi. En son ne zaman uyuduğunu bilmiyorum. Sana istediğin şey konusunda bir şans vermekle ve onu reddetmenle ilgili bir şeyler homurdanıp durdu. Ne olduğunu bilmiyorum ama senin bildiğini düşünüyorum."

Carrie kafasını salladı. "Benimle konuşmak istiyorsa, tek yapması gereken aramak."

"Ona bunu söyleyemem."

O noktada, Carrie Finn'in artık kimsenin tavsiyesini dinlemediğinden şüphelendi.

"İçimde her şeyin yayınlamak istediğin makaleyle ilgili olduğuna dair bir his var. Finn'in senden yazmamanı istediği makaleyle."

"Korkarım öyle. Önce yazmamam konusunda çok kararlıydı, ama şimdi fikri değişti. Bana istediğimi sandığı şeyi veriyor, ama istediğim bu değil. İstediğim o."

Hat sessizleşti. "Aklım karıştı. Sana bu fırsatı seni sevdiği için veriyor ama sen onu sevdiğin için bunu reddediyorsun? Doğru mu anlamışım?"

"Evet, doğru anlamışsın." Carrie'nin uçuşu anons edildi ve uçağa uçağa yolcu alımı başladı. "Dinle, Sawyer, telefonu kapatmalıyım ama benim için Finn'e bir şey söylemeni istiyorum."

"Ona bu konuşmayı yaptığımızı söylemeyeceğim. Canım değerli, seninle iletişime geçtiğimi bilirse beni öldürür."

"Peki, anlıyorum, ama eğer eline bir fırsat geçerse ve konuştuğumuzu öğrenirse, ona tek bir kelime bile yazmayı kabul etmeden önce, benimle yüz yüze oturup konuşması gerekeceğini; yoksa böyle bir anlaşma olmayacağını söyle."

"Bu senin son kararın mı?" Sawyer bilmek istiyordu.

"Evet."

Carrie görüşmeyi bitirdi ve neredeyse üç haftadır kendini ilk kez iyi hissetti.

On Dördüncü Bölüm

Carrie'nin Chicago'dan uçağı Sea-Tac Havalimanı'na tam zamanında vardı. Noel tatilinde ailesiyle birlikte olması iyi olacaktı. Onların hoşgörü ve sevgilerinin rahatlığına ihtiyacı vardı. Finn bir an bile aklından çıkmıyordu.

Uçaktan iner inmez cep telefonunu çıkarıp açtı. Ya annesi ya da babası bekleme alanında mesajını bekliyor olmalıydı. Cep telefonu açılınca, sağ salim indiğini bildiren bir mesaj yazdı ve çıkış işaretine doğru yöneldi. Doğruca bagaj teslim yerine gidip havaalanının dışındaki kaldırımda onu almalarını bekleyecekti.

Bavulunu arkasında sürükleyerek diğer yolcuları yürüyen merdivene doğru takip ederken cep telefonuna bir mesaj geldi. Anne babasından olduğunu düşünüp hemen bakmadı. Merdiveni yarılamışken cep telefonuna göz attı ve mesajın Finn'den olduğunu gördü. O kadar sarsıldı ki, telefonunu düşürdü. Carrie telefonunun yürüyen merdivenin basamaklarından düşmesini korkuyla izledi. "Lütfen, biri benim için onu yakalayabilir mi?" diye panikle bağırdı.

"Yakaladım," diye seslendi alt basamaklardaki bir kadın.

Carrie en tepeye varır varmaz, durup beklemeyi reddederek telaşla diğer yürüyen merdivenlere geçip basamaklara karşı yarıştı. Kadın aşağıda kalıp ona cep telefonunu geri verdi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Carrie telefonunu alırken. "Çok teşekkür ederim."

Kalbi gümbür gümbür atarak Finn'in mesajını okudu.

Neden yazıyı yazmıyorsun?

Cevabını yazarken Carrie'nin parmakları hızla hareket etti.

Yazmayı çok isterim.

Güzel.

Benimle yüz yüze görüşmeyi kabul ettiğinde.

Yanıtın gelmesi çok sürmedi.

Böyle bir şey olmayacak.

Öyleyse başka birini bul.

Carrie, Finn'in bu şartından hoşlanmayacağını beklemiyordu. İstediği en son şey onu tekrar görmekti, çünkü sorularına cevap vermek ve özellikle de onu göndermek çok zor olacaktı.

Cevabını bekledi ama yanıt gelmedi.

Bavulunu alan Carrie havaalanının dışında soğukta annesinin onu almasını beklerken Finn'in cevap verdiğini belirten mesaj sesini duydu.

Neden bu kadar inatçısın?

Cevap vermek için acele ederken istemsizce gülümsedi.

Çünkü yalan söyledin. Beni seviyorsun.

Finn ne inkar etti ne de doğruladı, Carrie zaten bunu yapmasını beklemiyordu. Birkaç dakika sonra, Carrie cep telefonunu çantasına koydu. Kalbindeki sızı öncekinden daha şiddetli bir şekilde geri döndü. Bu Finn'le yaptığı son konuşma olabilirdi. Bu düşünce Noel heyecanına gölge düşürdü.

Annesi havaalanının kaldırımına yanaştı ve çantalarını arka koltuğa yerleştirdikten sonra Carrie araca bindi.

"Eve dönmene çok sevindim," dedi annesi ve kısaca birbirlerine sarıldılar.

"Ben de," dedi Carrie. Kardeşi, eşi ve çocuklarının beklediği evlerine doğru yola çıktılar. Çok geçmeden hepsi masanın etrafında toplanıp kahkahalar eşliğinde sohbet edeceklerdi. Finn bunu hiç yaşamamıştı ve Carrie ailesini onunla paylaşmayı çok istiyordu.

"İyi misin, tatlım?" diye sordu annesi otobandaki yoğun trafiğe girdikleri sırada. "Pek iyi görünmüyorsun. Sebebi Finn, değil mi?"

Carrie kafasını salladı.

"Kaç kilo verdin?"

Carrie omuzlarını silkti. "Birkaç kilo, hepsi o kadar."

Annesi uzanıp Carrie'nin elini hafifçe sıktı. "Beni iyi dinle, her şey yoluna girecek."

Carrie bunun doğru olmasını çok istiyordu. Şu an her şey çok umutsuz görünüyordu.

"Zaman her şeyin ilacıdır," dedi annesi.

Finn'le ayrıldıktan kısa bir süre sonra annesiyle bir saat telefonda konuşmuş ve ona bütün üzüntülerini ve korkularını anlatmıştı. Patty Slayton boş vaatler sunmamış ya da Carrie'ye bu ilişkiyle ilgili endişelerini hatırlatmamıştı; aksine sadece dinlemişti. Ve en sonunda, "Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?" demişti.

"Ah, evet." Carrie'nin bundan hiç şüphesi yoktu. Finn Dalton kalbinin sahibiydi. Onu yanında taşıyordu ve şimdi asıl soru, Finn'in ne yapmak istediğiydi.

"Tatili geçirmek için eve dönmene çok sevindik," dedi annesi onu şimdiki zamana çekerek.

"Ben de." Carrie Seattle'a kalıcı olarak dönme ihtimali olduğundan bahsetmedi. Nash'la konuştuğundan beri ilk kez vazgeçmeyi düşünüyordu. Finn vicdanını rahatlatmak için ondan bunu yapmasını istiyordu. Ona iyilik yaptığı için kalbini kırmış olsa da suçluluk duymadan çekip gidebilirdi. Herkes o lanet olası makaleyi yazmasını umuyordu.

Eve dönüp bavulunu boşaltınca, "Sabah küçük bir işim var," dedi Carrie gelişigüzel bir şekilde. Akşam yemeği bitmiş, kardeşi ve ailesi evlerine dönmüşlerdi. "Arabanızı ödünç almamın sakıncası var mı?" diye sordu anne babasına.

"Alaska'ya mı kaçacaksın?" diye sordu babası.

"Nick Slayton," diye uyarırcasına tısladı annesi.

"Carrie, Finn Dalton'dan ayrılacaksa, bunu neden biz onunla tanıştıktan sonraya bırakmıyor?"

Annesi ve Carrie, bu sözleri duymazlıktan geldiler.

"Alaska'ya gideceğimi sanmıyorum," dedi Carrie.

"Elbette arabayı alabilirsin." Annesi ona meraklı bir bakış attı. "Sabah için herhangi bir planım yok."

"En fazla bir iki saat sürer," dedi Carrie.

Ertesi sabah ilk iş Carrie, Finn'in annesiyle görüştü ve buluşmak için bir saat belirlediler. Carrie kısa yürüyüş yolunun sonuna varmadan Joan kapıyı açmıştı bile.

Yaşlı kadın tel kapıyı açık tuttu. Kısa bir süre kucaklaştıktan sonra Joan, Carrie'yi içeri aldı. Çam ağacı kurulmuş ve süslenmişti ve şömine rafında ahşap İsa'nın doğumunu resmeden ahşap bir tablo vardı. Joan, Carrie'ye kanepeye oturabileceğini söyledi. Finn'in annesi bir demlik çay ve iki fincanın yanında bir tabak süslü şekerli kurabiye çıkarmıştı.

"Finn her Noel'de kurabiyeleri süslememe yardım ederdi," dedi kanepede yan yana oturdukları sırada. "Bu hoşuna giderdi, ama babası onu bir hanım evladına dönüştürmemden korkardı. Tanrım, çocuk sadece dört yaşındaydı."

Joan ona yeni doldurduğu bir fincan çayı uzattı ve Carrie kabul edip bir eliyle küçük fincan tabağını, diğeriyle fincanı tuttu.

"Oğlumdan haber aldın mı?" diye sordu Joan.

"Çok az." Önceki gün öğleden sonraki kısa mesajlaşmaları haricinde hiçbir şey duymamıştı.

"Anlaşılan Finn de babası kadar inatçı."

Carrie böyle olmasından korkuyordu.

Joan kendisini olacaklara duygusal bir şekilde hazırlıyormuş gibi içini çekti. "Paul'un alyansını bana geri mi getirdin?"

"Evet. Çok üzgünüm. Denedim."

"Biliyorum, canım. Seni böyle tuhaf bir duruma sokmamam gerekirdi."

Carrie ona katılmıyordu. "O olmadan birini beni Finn'in kulübesine götürmeye ikna edebileceğimi sanmıyorum, o yüzden yüzük işe yaradı." Yüzüğü çantasından çıkardı ve hayal kırıklığına uğratmış gibi pişmanlıkla Finn'in annesine verdi.

Joan'ın gözlerinden hayal kırıklığı okunabiliyordu. "Umuyordum ki..."

"Biliyorum; ben de aynı şeyi umuyordum."

"Paul'ün beni severek öldüğünden eminim. Ne yazık ki, gururu bana beni geri istediğini söylemesine engel oldu. Uzlaşmaya yanaşmadı. Sadece onun istediği olabilirdi."

Carrie Joan'ın haklı olmasından ve Finn'in de babası gibi olmasından korktu. O da kendisinde uzaklaşıp bir daha asla geriye bakmamaya razı olabilirdi.

Birkaç dakika boyunca sessizce çaylarını yudumlarken, Carrie düşüncelerini topladı. "Bir konuda yardımınıza ihtiyacım var."

"Elbette."

Carrie yanında getirdiği çantaya uzandı. "Bana bunun ne olduğunu söylemenizi istiyorum." Finn'in Noel ağacının altına koyduğu hediyeyi yanında getirmişti. Daha fazla bekleyemeyen Carrie Chicago'dan ayrılmadan hediyeyi

açmıştı, ama ne olabileceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Fosilleşmiş fildişine benzeyen ince bir çubuktu ve yaklaşık elli santimetre uzunluğundaydı.

Önceki gece Carrie'nin babası ona bakıp kafasını sallamıştı. Onun da kızına verebileceği bir yanıtı yoktu.

Joan nesneye uzandı ve kısık bir sesle, "Aman Tanrım," dedi.

"Bu ne?" diye sordu Carrie.

Joan saygılı bir şekilde elini nesnenin üzerinde gezdirdikten sonra gözlerini Carrie'ninkilere dikti. "Oğlum sana bunu Noel hediyesi olarak mı verdi?"

"Evet. Bana bunun hakkında ne söyleyebilirsin?"

Joan kafasını salladı. "Bu bir oosik."

"Yani?" Bu pek yardımcı olmamıştı.

"Bir deniz aygırının penis kemiği."

Carrie nefesini tuttu. "Bir ne?"

Joan Carrie'nin ifadesini görünce güldü. "Ah oğlum!"

"Bana bir tost makinesi ve deniz aygırının penis kemiğini mi verdi?"

"Ama bu oldukça nadir bulunan bir şey, eğer Paul'ün yıllar önce bir Alaska yerlisinden aldığıysa."

"Bir oosik mi?" diye tekrarladı Carrie, kelime diline yabancıydı.

"Bu fosilleşmiş bir deniz aygırı penisi kemiği ve nesli tükenen bir hayvana ait. Alaska sanatı için koleksiyon değeri taşırlar. Paul'ün en sevdiği eşyalarından biriydi. O sırada, unutma bu yıllar önceydi, yirmi bin dolar değerindeydi."

"Finn bunu neden bana vermek istesin ki?" Carrie onu göğsüne bastırmak istedi, ama bu Finn'i geri getirmezdi.

"Gayet açık değil mi, tatlım? O seni seviyor."

Bu çok değerliydi ve Joan için manevi bir değeri olduğu belliydi. "Bunu saklayamam," dedi Carrie üzgün bir şekilde, kararını vermişti. "Senin almanı tercih ederim."

Joan hemen kafasını salladı. "Finn senin saklamanı istemiş."

"Lütfen," diye fısıldadı Carrie. "Seninle kalmalı. Ve eğer olur da Finn ve ben..." Sesi titredi ve hislerine yenik düşmekten korktuğu için sustu. "Finn ve ben," diye tekrarladı, "bir araya gelmeyi başarırsak, o zaman onu torunlarından birine vermek için saklarsın."

Joan'ın gözleri doldu ve yavaşça kafasını salladı.

Carrie, Finn'den bir daha haber almayacağına inanıyordu. Elini oynamış, kâğıtlarını masaya açmıştı ama planı başarısız olmuştu. Finn röportajı yapmak için ya da herhangi bir şey için onunla yüz yüze görüşmeye yanaşmıyordu. Gözlerinin içine bakarak mutfağında söylediği şeyleri yüzüne söyleyemezdi ve ikisi de bunun farkındaydı.

Noel Arifesinde Carrie her sene olduğu gibi annesine Noel büfesini hazırlamasında yardımcı oldu. Hindi, iç malzeme ve garnitürlerden oluşan geleneksel büyük yemeğin yerine, annesi uzun zamandır ailenin favorisi olan yiyeceklerden sundu: birkaç salata, güveçler, kızarmış tavuk, içli yumurta, domuz pastırması ve çeşitli tatlılar.

Noel Günü, arkadaşları ve ailesi yemeğe katılmak için uğradılar. Carrie annesiyle mutfakta çalıştığı bu özel günden hep keyif almıştı. Hayatının en önemli sohbetleri ocağın ya da buzdolabının önünde gerçekleşmiş gibiydi.

Carrie babasının favorilerinden biri olan patates salatası için haşlanmış patatesleri dilimlerken annesi beklenmedik

bir şekilde yanına gelip ona sarıldı. "Bu yılın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum, tatlım. Kalbin sızlıyor."

"Onu seviyorum, anne."

"Onun hakkında konuşmanın yararı olabilir. Finn Dalton hakkında neyi bu kadar çekici buluyorsun?"

Duyguları hakkında konuşmak tam da Carrie'nin ihtiyacı olan şeydi. Herkes Finn'le ilgisi olabilecek şeyler hakkında konuşmaktan kaçınıyor, ondan bahsetmeye çekiniyor gibiydi. Carrie tek istediklerinin onu korumak olduğunu anlıyordu, ama Finn herkesin göz ardı etmeyi seçtiği bir konu olmuştu.

"O tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyor," dedi annesine. "Becerikli ve dayanıklı, zeki ve cömert. Harika bir espri anlayışı var. Onunlayken tanıdığım hiç kimseyle gülmediğim kadar çok gülüyorum. Ve inanılmaz anlayışlı. Herkes bize baktığında farklılıklarımızı görüyor, ama aslında aynı değerleri paylaşıyoruz, ikimiz için de önemi olan şeyler aynı. Bana Şükran Günü'nde ailemi ne kadar kıskandığını ve bir gün kendi ailesi olursa, babam gibi bir eş ve baba olacağını söyledi." Duraksayıp birlikte dışarıda durup gökyüzünü seyrettikleri geceyi hatırladı. "Açıkça itiraf etmese de, Noel'i seviyor. Tek şikâyet bile etmeden bana süsleri yerleştirmemde yardım etti. Çocukluğundan kalma bir İsa'nın doğumunun resmedildiği seti var ve her sene onu çıkardığını itiraf etti. Başka birinin bunu yaptığını bildiğini sanmıyorum." Kulübeden ayrıldığında vaktini nasıl geçirdiğini hatırlayınca gülümsedi. "Alaska'da onunlayken, kulübesinin tavanına kâğıttan kar taneleri astım."

Annesi güldü. "Nasıl bulduğunu tahmin edebiliyorum."

"Açıkçası, anne, umursadığını sanmıyorum. Bildiğim kadarıyla, süsler hâlâ tavanında asılı. Ama kar taneleri yerine yıldız olmaları gerekirdi."

"Ah?"

"Kar fırtınası dindikten sonra, dışarı çıkıp yıldızların altında durduk. Ah, Anne, Alaska'da gece gökyüzünün ne kadar güzel olduğunu hayal edemezsin. Onca yıldız – daha önce o manzarayla kıyaslayabileceğim bir şey görmedim. Gökyüzüne peri tozu serpilmiş gibiydi. Sanırım o yıldızlı gecede Finn'e âşık olduğumu anladım."

Carrie onun da bunu hissettiğini biliyordu. O andan itibaren aralarındaki her şey değişmişti. Kolunu etrafına doladığı an sihirli ve harikaydı. Bunu asla itiraf etmezdi, ama yıldızların altındaki o birkaç dakika Finn'i sarsmıştı. Carrie'yi de çok etkilemişti.

"Peki ya ailesi?" diye sordu annesi.

"Annesi harika ve oğlunu çok seviyor, onunla tekrar bir araya gelmek istiyor. Finn bununla mücadele ediyor." Bunları açıkça dile getirmemişti ama Carrie yaptığı ve söylediği küçük şeylerden bunu hissetmişti. Bir annesi olduğu gerçeğini görmezden gelmek istiyordu ama ne kadar denese de, hâlâ umursuyordu.

"Şu an birçok şeyle mücadele ediyor gibi," dedi annesi.

"Öyle," diye katıldı Carrie ve tıpkı onun gibi acı çekiyordu. Şükran Günü'nde konuştukları şeyleri hiç düşünüp düşünmediğini merak etti. Ona hayallerinden bahsetmişti ve Carrie de kendi hayallerini onunla paylaşmıştı, farklı dünyalarda yaşasalar da, ortak bir zemin bulmuş ve derin bir bağ kurmuşlardı.

Carrie belki de bu konu hakkında mantıksız davranıyor

olabileceğini düşündü. Finn vicdanını rahatlatmak ve bu ilişkiyi bir çırpıda bitirmek istiyorsa, ona engel olmayacaktı. İstediği buydu. Kimse onun hakkında Carrie gibi yazamazdı. Carrie, Sawyer dışında çok az kişinin Finn'i ondan daha iyi tanıdığını düşünüyordu.

"Korkuyorum, anne – kimseyi Finn'i sevdiğim gibi sevmeyeceğimden korkuyorum."

"Ah, tatlım, şimdi farkında değilsin, ama zamanla onu hatırladığında üzülmeyeceksin. Aşk ölmez."

"Birini sevmek bu şekilde acı vermemeli."

"Haklısın," diye fısıldadı annesi ve kolunu Carrie'nin omuzlarına doladı. "İleride, geçmişe bakabildiğinde, şu an üzüldüğün kadar üzülmeyeceğine söz veriyorum. Olabilecekleri düşünüp üzülebilirsin, ama acı geçecek."

Daha sonra, salatalar hazırlanıp yiyecekler yıkanıp kaldırıldıktan sonra, Carrie çocukluğundaki yatak odasına çekildi. Yatağına oturup annesiyle yaptığı konuşmayı aklından geçirdi. Güzel bir konuşmaydı, ve fazla umudu olmasa da, Finn'in ona mesaj atıp atmadığını ya da aramaya çalışıp çalışmadığını görmek için telefonuna uzanmasına engel olamadı.

Hiçbir şey yoktu.

Birkaç saat sonra, Carrie Noel Arifesi ayini için ailesiyle birlikte kiliseye gidecekti. Pek içinden gelmiyordu ama evde kalarak ailesini hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Kilise tam olarak olması gereken yerdi. Finn olsun ya da olmasın, bu Noel'di.

Fikrini değiştirmeden telefonuna uzanıp ona kısa bir mesaj yolladı.

Mutlu Noelle. Bu gece yıldızlara bak ve beni hatırla.

On Beşinci Bölüm

Noel sabahı Carrie uyandığında tepesinde dolaşan koyu renk bulutların geri dönmesini bekledi. Ama böyle olmadı. Derin bir huzurla yatağında doğruldu. Kalbinin sesini dinlemişti, Finn'i her zaman sevecek olsa da, yaşadıklarını geride bırakmaya hazırdı. Bugün Noel'di ve üzüntülerinin güne gölge düşürmesine izin vermeyecekti.

Mutfaktan ses geldiğini duyunca anne babasının çoktan uyanmış olduklarını anladı. Sabahları birlikte kahve içmekten hoşlanıyorlardı. Birbirlerini sevmeye ve birbirlerine değer vermeye devam eden anne babaya sahip olduğu için çok şanslıydı. Carrie bu özel anı bozmak istemedi, bu yüzden giysilerini toplayıp duş almak için küçük banyosuna gitti.

Annesi Carrie'nin tavrındaki değişikliği hemen fark etti. "Kendimi daha iyi hissediyorum," dedi ikisine de sarılarak. "Bundan sonra iyi olacağım."

"Olacağını biliyorum," dedi annesi ona sarılırken.

"O genç adama biraz nasihat vermek isterdim," diye diretti babası. "Elimde olsaydı, küçük kızımı üzdüğü için Finn Dalton'u baş parmaklarından asardım."

"Ah, baba," dedi Carrie, bazı şeyleri düzeltmek istediği için onu seviyordu.

Öğleden sonra erkek kardeşi ve ailesi eşinin ailesini ziyarete giderken kahvaltı yapmak için onlara uğradılar. Bütün hediyeler açılmıştı ve Carrie mutfakta meşguldü, annesine açık büfeyi kurmasına yardım ederken kapı çaldı.

"Bu Charlie olmalı," diye seslendi babası diğer odadan.

Charlie Hines Amca hiç evlenmeyen bir aile dostuydu. Ziyafet için eve ilk uğrayanlardan biri olurdu ve Noel Günü Nick ve Patty'nin evinde yediği yemeklerden daha iyisini hiç yemediğini iddia ederdi.

"Şu Charlie," dedi annesi kısık bir sesle sürahiyi koyarken. "Her sene daha erken geliyor."

"Muhtemelen yediği tek doğru düzgün yemek," diye ekledi Carrie onu karşılamak için annesinin peşinden çıkarken.

Ancak oturma odasının ortasında duran Charlie değildi. Joan ve Finn'di. Anne ve oğul. Birlikte.

Neyse ki, Carrie salataların sonuncusunu da mutfaktan getirmişti; yoksa halının üzerine marul ve kim bilir neler saçılmış olurdu.

"Mutlu Noeller," dedi Joan. "Davetsiz gelmek istemezdik, ama yanımda görmeyi düşündüğün birini getirdim."

Carrie'nin ağzı kurudu. Tek kelime bile edemedi.

"Davetsiz misafir değilsiniz," dedi Carrie'nin annesi öne çıkıp diğer kadının elini sıkarken. "Patty Slayton, Carrie'nin annesiyim."

"Joan Dalton Reese, Finn'in annesiyim."

İki kadın sarıldılar ve herkes tanışırken Nick içeri girdi.

Finn'in yoğun bakışları Carrie'nin üzerindeydi. Herkes onları izliyor gibiydi. Carrie ikisini de karşılamak istedi, ama konuşamadığını fark etti. Carrie hayatı boyunca Noel günü ailesinin oturma odasının ortasında duran Finnegan

Dalton'dan daha hoş bir manzara görmemişti. Finn bütün alanı kaplıyor gibiydi, bekleyen, sorgulayan bakışları içine işliyordu.

Ne yapacağını bilmeyen Carrie mantıklı gibi görünen tek şeyi yaptı – odada koşup kendini Finn'in kollarına attı.

Finn onu belinden yakalayıp ayaklarını yerden kesti. Ve öpüşmeye başladılar. Son birkaç hafta bu aç ve tutkulu öpücüğe dönüşmüş gibiydi. Sanki birbirlerine açlık duyuyorlardı.

Carrie genç adamın sakallı, güzel yüzünü avuçlarının arasına aldı. Sakalı eskisi kadar gür değildi ama bıyıkları geri gelmişti. Güzel, koyu bıyıkları. Etraflarında başkalarının olması ya da Joan'ın anne babayla hareretli bir şekilde konuşmasının önemi yoktu. Önemli olan tek şey Finn, sevdiği adamdı.

"Oturma odasına gelin," diyordu annesi Joan'a. "Bu ikilinin birkaç dakika yalnız kalmak isteyeceğini sanıyorum."

"Gitmeden önce seninle konuşmak istiyorum, genç adam," dedi Carrie'nin babası.

"Endişelenme," dedi Joan ona. "Sanırım Finn de sizinle konuşmak isiyor."

Ve sonra, anne babaları odadan çıkınca yalnız kaldılar.

Finn, Carrie'yi yere bıraktı. Carrie ellerini onun yüzünden ayırmadı, ona bakmadan duramıyordu. "Buradasın," diye fısıldadı. "Gerçekten buradasın."

Finn kanepeye götürdü ve sonra kucağına oturdu. Finn uzun zamandır su içmemiş ve sanki Carrie bir tatlı su kaynağıymış gibi bakışlarıyla onu tüketiyordu. "Bana ne yaptın, Carrie Slayton?"

"Seni sevdim," diye karşılık verdi Carrie.

"Sana hayatının kariyer fırsatını verdim ama bunu geri

çevirdin." Şimdi bile reddettiğine inanamıyormuş gibi kafasını salladı. Carrie de buna inanmakta zorlanıyordu, ama bunu yapmaya mecburdu.

"Kariyerim senin kadar önemli değil."

"Bu çılgınlık, Carrie. Her şey bize karşı. Sen Chicago'da yaşıyorsun, ben ise Alaska'da..."

"Taşınırım," dedi Carrie onun sözünü keserek ve sonra dudaklarını onunkilere yaklaştırıp onu güçsüz ve nefessiz bırakacak şekilde öptü. "Yürütürüz," diye ısrar etti gözlerini açmadan. Finn'in tadının ve onu kollarında tutmasının keyfini çıkardı. Kollarının arasında olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Dokunuşunu bu kadar özlediğinin farkında değildi.

"Beni bu şekilde öptüğünde inanmamı sağlıyorsun."

"Güzel." Carrie ona dokunmadan duramıyordu. Ellerini boynunda ve omuzlarında gezdirerek tadını çıkardı. "Annenle barıştın mı?"

Gözlerini ovuşturdu. "Seni hayatımdan ittim. Daha önce yalnız kalmıştım ama böyle değildi, sonra söylediğin bir şeyi hatırladım."

"Benim mi?"

"Evet, senin." Finn eğilip onun burnunun ucunu öptü. "Annemin bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorduğumda tek ihtiyacı olan şeyin oğlu olduğunu söylemiştin."

"Dün sabah onunlaydım." Carrie, Joan'ın Finn'den haber aldığını saklamış olmasına inanamıyordu.

"Buraya gelmeden önce ona haber vermedim. Dün gece evine gidene kadar bunu yapabilecek cesaretim olup olmadığından emin değildim. Kendi kendime Seattle'a onunla barışmaya geldiğimi söyleyip durdum, ama sıl sebebi senden uzak kalamamam. Bir dakika bile."

"Ah, Finn, bu hayatımın en güzel Noel'i."

Ona bakmadan duramıyordu. "Oosik'i anneme vermişsin," dedi.

Carrie bakışlarını yere indirdi. "O kadar değerli bir şeyi saklayamazdım, Finn. Benden ziyade onda kalması daha önemli."

"Ama ona söylediklerin," diye karşılık verdi Finn kaşlarını çatarak.

Carrie tam olarak ne söylediğini hatırlamıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Eğer ikimiz bir araya gelirsek, torunlarından biri için saklamasını söylemeni kastediyorum."

Carrie rahatlayıp gülümsedi. O sabah üzerine çöken sıcak mutluluk biraz daha yoğunlaştı. Kalbi Finn'in yakınında olduğunu biliyor muydu merak etti. Bu duyguyu başka nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

"Her şeyi istiyorsun, değil mi? Evlilik, çocuklar, bir kariyer."

"Elbette. Sen de bunu istiyorsun, Finn."

Finn gözlerini kapatıp kafasını salladı. "Evet," diye fısıldadı, "ama seninle tanışana kadar bunun farkında değildim."

Carrie alnını onunkine yasladı. "Nerede yaşayacağımız umurumda değil – Alaska, Washington, Illonois – çünkü sen neredeysen, evim orası."

Finn ona daha sıkı sarıldı. "Senden uzaklaşabileceğimi sandım, ama yapamadım. Hiç kimseye sana olduğu gibi ihtiyaç duymadım. İlk kez kendimi gerçekten yalnız hissettim. Sonra bana o mesajı gönderdin ve yıldızları izlediğimiz geceyi hatırladım. Benden hatırlamamı istedin. Seni

unutmanın kolay olduğunu mu sanıyordun? O yıldızlı gecede sana âşık oldum."

"O gece ben de sana âşık olduğumu fark ettim," diye itiraf etti. Gökyüzüne bakarken, o özel anda Finn'le arasındaki bağı hissetmişti, o andan itibaren hayatlarının sonsuza dek birleşeceğinin farkında değildi. Sanki gökyüzü ikisine de gülümsemiş ve onlara bir lütuf vermişti.

"Burada olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadı Carrie ona gözleriyle taparak, onu o kadar çok seviyordu ki, kalbi çatlayacakmış gibi geliyordu.

"Ah, evet, buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum. Sawyer'ın benimle bir daha konuşacağını sanmıyorum, Hennessey bile bana tiksintiyle bakıyor." Carrie'ye baktı, bakışları onun içine işliyordu. "Artık kendimi tanıyamıyorum."

"Ah, Finn, seni çok seviyorum."

Alnına düşen saçını itti. "Bana dürüstçe yanıt ver, Carrie. Gazetedeki işinden istifa etmeyi gerçekten düşünür müsün?"

Bu zor bir soru değildi. Carrie kafasını salladı. Asıl amacı eninde sonunda Seattle'a dönmekti. "Yazar olmak için bir gazetede çalışmama gerek yok. Evden çalışarak da tatmin olabilirim."

Finn ona sıkıca sarıldı. "Evim senin yanın. İkimiz için de adil olacağım, vaktimizi Seattle ve Alaska arasında bölüşebiliriz."

"Bunu yapmaya razı olur musun?"

Finn gülümseyip onu tekrar öptü. "Annemi tanımak istiyorum ve bu sana kendi ailene yakın olma fırsatı verecek. Bunu yürüteceğiz, Carrie."

"Evim senin ve Hennessey'nin yanı, ve sonra, elbette ben de aileye katkıda bulunacağım."

Finn kafasını kaldırdı. "Bir köpek daha mı istiyorsun?"

Carrie onun göğsüne vurdu. "Hayır, aptal. Çocukları kastediyorum."

"Ah, evet," dedi Finn gülerek.

Carrie başını onun göğsünün altına soktu. "Annenle aran iri mi?" Gözlerini Finn'den alamasa da, Joan'ın etrafına saçtığı mutluluk Carrie'nin dikkatinden kaçmamıştı. Görünüşe bakılırsa, hem Carrie hem de Joan hayatlarının en güzel Noel'ini geçiriyorlardı.

"Onun hakkında haklıymışsın. Beni sevmekten hiç vazgeçmemiş."

"Kadınların üzerinde böyle bir etkin var."

Finn dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. "Bazı kadınlar demek daha doğru."

"Bu kadının."

Finn boynunun yan tarafına küçük öpücükler kondurdu. "Bu adam bu kadını seviyor."

"Güzel, çünkü bu bizim için henüz başlangıç. Ve bu kez sonsuza dek sürecek."

"Sonsuza dek," diye tekrarladı Finn. Aptallık ettiğini itiraf etmeye razıydı. Arkasına bakmadan Carrie'den uzaklaşabileceğini sanmıştı. O zaman, bu en mantıklı seçenek gibi görünmüştü. Dizüstü bilgisayarında makaleyi bulduğunda Carrie'nin onu yayınlamak gibi bir niyeti olmadığını biliyordu. Onu bulmak ilişkilerini bitirmek için ihtiyacı olan bahaneyi ona vermişti. Ancak Carrie blöfünü görmüştü. Onu yalan söylemeye zorlamıştı. Finn ilk birkaç gün zor olacağını ama kısa bir süre içinde onu unutacağını sanmıştı.

Yanılmıştı.

Perişanlık hislerini tanımlamaya yetmezdi. Kaybolmuş,

demir atabileceği hiçbir yer olmadan süzülüyormuş gibi hissetmişti. Carrie hayatına girmeden önce her şey kusursuz görünüyordu. Memnundu. Hatta mutluydu.

Ama sonra, Sawyer O'Halloran sayesinde, düzenli hayatına girmiş ve her şey değişmişti. Bir anda bir zamanlar ışık olduğunu sandığı kara gölgelerin, geçmişle ve ebeveynlerinin boşanmalarının üstesinden gelmek yerine kabul ettiği izole hayatın farkına varmıştı. Önce ondan vazgeçebileceğini sanmıştı ama daha sonra uzlaşmaya yanaşmayarak babasıyla aynı hatayı yaptığını fark etmişti. Babası yerinden kıpırdamamaya kararlıydı. Joan onu seviyorsa, onun şartlarını kabul etmeliydi ve sonuç olarak yalnız ve huysuz bir adam olup çıkmıştı. Finn geçmişi tekrarlamayı reddediyordu. Carrie'yi seviyordu ve eğer onu sevmek yılın yarısını Seattle'da geçirmek anlamına geliyorsa, eşi olması için bu fedakarlığı yapacaktı. Onu mutlu etmek için.

İlişkilerini koparmak için denediği gülünç şeyler aklına geldi. Carrie onu çok iyi tanıyordu ve onu sevmediğine inanmayı reddetmişti. Planını ne kadar da kolay çözmüştü. Onu rahatlıkla okuyordu. Bu yeterince kötü değilmiş gibi, hakkında herkesin okumayı istediği makaleyi yazma fırsatını geri çevirerek göstermelik özrüne yanaşmamıştı.

Bu kadın inatçı olabiliyordu. Kalbinin avucunun içinde olması ona hiç yardımcı olmuyordu. Yine de, bununla mücadele etmiş; onsuz hayatına devam edebileceğini sanmıştı. Ne gülünç bir düşünceydi.

Sadece Carrie de değildi. Annesi gittiğinden beri onca yıldır Finn bir kez bile onunla ileitşime geçme ihtiyacı hissetmemişti. Onu ve babasını terk etmişti. Annesi ona ne kadar ulaşmaya çalışsa da, gururu onunla hiçbir ilgisinin olmaması gerektiğini söylüyordu.

Yalnız ve kaybolmuş hisseden Finn itiraf etmesi her ne kadar zor olsa da, annesine ihtiyacı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Çocuklarının büyükannelerine ihtiyacı olacaktı.

Carrie çocuk sahibi olmak istiyordu. Bu düşünce onu hem heyecanlandırıyor, hem de korkutuyordu.

"Tuhaf bir halin var," dedi ve ona bakarken hafifçe kaşlarını çattı.

Finn onu tekrar öptü, içini havalara uçacakmış gibi hissetmesine neden olan bir neşe ve mutluluk kapladı. "Birlikte çok iyi olacağız."

"Evet, biliyorum," diye ona katıldı Carrie.

Anne babaları odaya geri dönünce Carrie Finn'in kucağından indi. Ayağa kalktılar ve Finn kolunu beline doladı.

Annesinin gözleri yaşlıydı ve ikisini izlerken parmaklarını dudaklarına doğru tutuyordu.

"Carrie'mizi sevecek misin?" diye sordu Nick Slayton.

"Baba!" dedi Carrie, utandığı belliydi.

"Bütün kalbimle," diye söz verdi Finn onu yanından ayırmadan.

"Bu benim için yeterli." Nick, Finn'le tokalaşmak için elini uzattı. "Aileye hoş geldin."

İki adam el sıkıştılar ve aralarında bir anlaşma yapıyorlarmış gibi uzunca bir süre gözlerini birbirlerinden ayırmadılar.

Ah, evet, bu kesinlikle Finn Dalton'ın hayatındaki en güzel Noel olacaktı.

